COLECȚIA SFINX

33

TINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

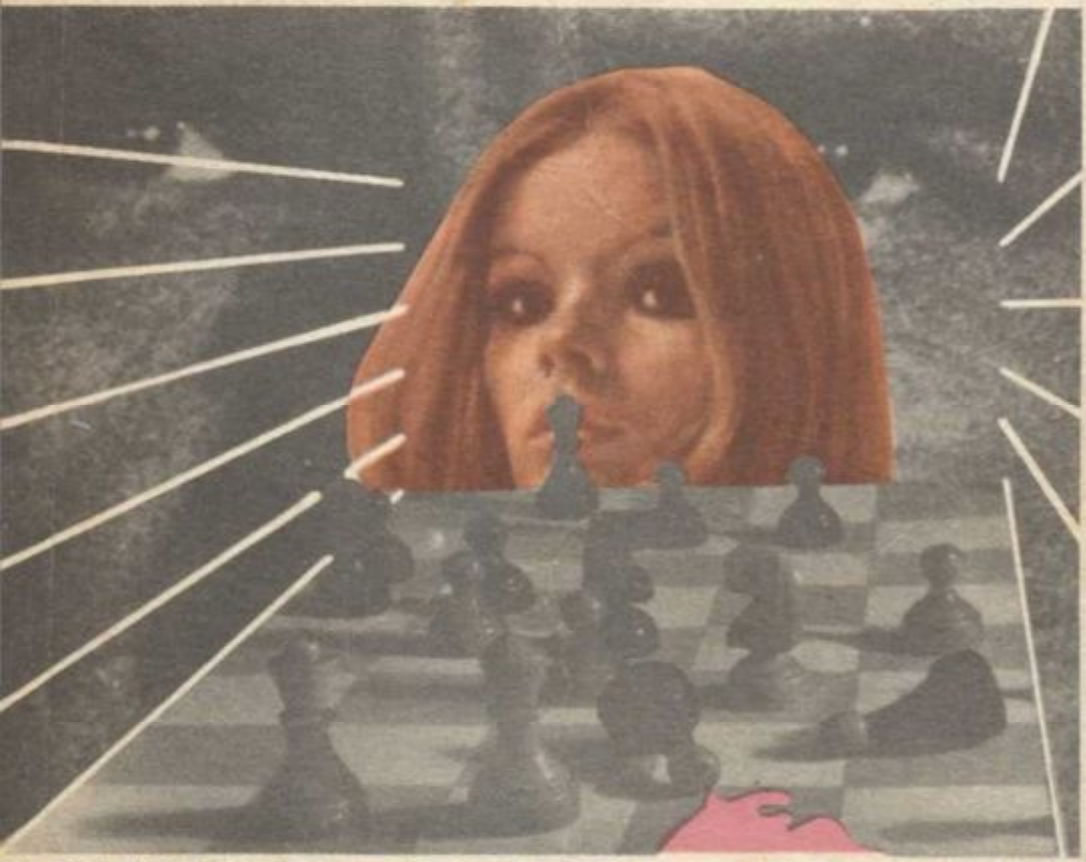

OLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

ATANASIE TOMA

Capcana era blondă...

EDITURA MILITARĂ

Atanasie Toma

Capcana era blondă...

Prolog

— Te superi dacă ridic storurile? întrebă, cu un glas ce se voia tandru, bărbatul. Terminase de tras pantalonii largi şi îi prindea cu o curea groasă şi neagră.

De sub cearşaful şifonat, care acoperea o vagă formă umană, se auzi glasul alintat al unei femei:

— Cocoşelule, te rog, adu-mi şi mie o rază de soare...

Cel pe care femeia îl numise „cocoşelul”, un bărbat trecut de cincizeci de ani, zâmbi flatat şi trase cu gesturi hotărâte şnurul gros de la fereastră. Lumina crudă şi albastră a dimineţii de iulie pătrunse cu violenţă într-o cameră bizară, cu pereţii acoperiţi de colaje, schiţe de desen şi forme metalice abstracte, realizate din îmbinarea capricioasă a aliajelor topite cu lampa de sudură.

Bărbatul deschise fereastra. De jos, din stradă, ajunse până la el, odată cu larma începutului de ziuă, aerul rece al dimineţii. Din blocul de vizavi cineva îl imitase, deschizând fereastra, şi spaţiul străzii se umplea cu vocea binecunoscută a crainicului de la radio: „Bună dimineaţa, dragi ascultători. Începem programul cu

lecţia de gimnastică...”

Mulţumit de viaţă, mulţumit de sine, bărbatul fredona o melodie inventată în clipa aceea, schiţând neîndemânatic figuri elementare de gimnastică.

— De ce eşti rău, cocoşelule? se alintă din nou femeia. Te-am rugat să-mi aduci o rază de soare...

Mirat de pasiunea pe care-o stârnise în fiinţa ascunsă de cearşaf, bărbatul trase cu coada ochiului spre pat. Un cap tânăr şi blond ca un puf de păpădie apăru, în fine, de sub aşternut.

— Hai, iubiţelule... de ce eşti rău cu fetiţa?

Bărbatul deschise gura mare, sorbind zgomotos ozonul reconfortant al dimineţii, prinzându-se încântat în jocul femeii. Cu un vădit aer de satisfacţie se năpusti spre puful de păpădie ce se ivea din albeaţa cearşafului. Sărutul lung şi zgomotos ce marca livrarea promptă de către bărbat a razelor de soare tinerei sale prietene fu întrerupt într-un mod neaşteptat. În pragul uşii ce despărţea dormitorul de salon apăruse un necunoscut. Era cam de aceeaşi vârstă cu amantul tomnatic care încercase să-i fure soarelui câteva raze. Înarmat cu un aparat fotografic de tip polaroid, vorbi cu un ton a cărui maliţie nu spunea nimic bun:

— Dar vă rog, domnule, nu vă deranjaţi...

Noul venit nu acordă atenţie ambianţei voluptoase a dormitorului, comportându-se ca unul ce privea o

scenă de mult ştiută. Cu o mişcare de cunoscător trase un colţ de carton din aparatul polaroid şi, proaspătă, apăru o fotografie. O aruncă neglijent pe masa ce păstra semnele unui festin intim, alese la întâmplare unul din paharele folosite şi-şi turnă vin dintr-o sticlă abia începută.

Surprins, bărbatul lăsă din braţe femeia. Era ca şi cum un sfânt dus în ispită ar fi încercat să se lepede de satana. Smulse cămaşa aruncată pe spătarul unui scaun şi începu să se îmbrace uluit, speriat, nevenindu-i să creadă că scena este reală.

— Mă numesc Borşa – Cornel Borşa... Sunt soţul fermecătoarei creaturi pe care aţi sedus-o. Ah, femeie – ochi alunecoşi, inimă zburdalnică...

Bărbatul încercă să mormăie ceva, dar Borşa nu-i lăsă timp:

— Nu trebuie să vă scuzaţi, domnule consilier...

Femeia privea scena din pat, absentă, cu o indiferenţă deloc motivată de apariţia neaşteptată a bărbatului ce-şi declina calitatea de soţ.

— Emiliei, soţia mea, nu-i plac timizii... Adoră tipii de acţiune... durii... Sorbi lent, cu gesturi de cunoscător, vinul din paharul pe care îl agitase până atunci, continuând: Cum se cunoaşte omul de gust, domnule consilier... Excelent vin... Merlot 1958, aşa-i? E şi vinul meu preferat. Ciudat, nu? Avem gusturi comune...

Frumoasa blondă se hotărâse să părăsească patul. Goală ca Eva înainte de a fi izgonită din rai, începu să-şi adune lenjeria de pe podea.

— Nu gustaţi un pahar de vin, domnule consilier?

După ce îşi turnă al doilea pahar, Borşa făcu complice cu ochiul spre Emilia, care, plictisită, dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Nu ai de gând să termini odată?"

Borşa însă era hotărât să nu renunţe la monologul pregătit. Se scotoci într-un buzunar, dând la iveală un teanc de fotografii.

— Sunt proaspete... Miros încă a revelator... Toată noaptea am lucrat la ele. De, ce să-i faci, domnule consilier? Aşa-i viaţa. Unii au parte numai de plăceri, iar alţii...

Borşa aşternu fotografiile pe masă, alături de imaginea scoasă din polaroid.

— După părerea mea, şi nu sunt un amator, vă rog să mă credeţi, fotografiile acestea desfată privirile...

Cel pe care Borşa îl numise consilier reuşise cu multă greutate să-şi încheie nasturii de la cămaşă. Încă nevenindu-i să creadă că tot ceea ce se petrecea cu el era realitate, se apropie de masă, pipăind fotografiile.

— Credeţi că soţia, sau fiica dumneavoastră care se căsătoreşte săptămâna viitoare, le vor aprecia la valoarea lor reală? continuă Borşa supliciul,

gradându-şi teatral vocea. Oare ministrul, domnule consilier, le va găsi apetisante?

Indiferentă la scena ce se juca la câţiva paşi de ea, Emilia îşi încheia fermoarul de la rochia strimtă, decoltată şi scurtă. Legănându-şi şoldurile, părăsi dormitorul, îndreptându-se spre bucătărie, de unde curând începură să se audă zgomote de vase trântite şi clipocitul apei curgând cu presiune dintr-un robinet.

— Hai, domnule, puţin curaj, ce dracu, încercă Borşa să-l încurajeze pe bărbatul care continua să transpire bolnăvicios, tamponându-şi cu batista udă fruntea, ceafa, pieptul... Nu vă condamn că mi-aţi sedus soţia. Gelozia e un sentiment oribil. Eu sunt un om practic, domnule consilier. Ştiţi, vorba franţuzului, „service contre ser vice”. Vă propun tăcerea mea în schimbul... Să zicem că începem cu copii de pe corespondenţa pe care o primiţi de la firma „World-trans-export”!

Nepăsătoare la tot ce se petrecea în jurul ei, de o indiferenţă egalată numai de politeţea agresivă a celui care se pretindea a-i fi soţ, Emilia reapăru, purtând o tavă cu două ceşti de cafea aburindă şi o zaharniţă de argint.

— Nu vă cer răspunsul pe loc, urmă Borşa. Vă înţeleg şi respect tulburarea acestui moment penibil. Oameni suntem...

Strânse brusc fotografiile înşirate pe masă, sorbi

zgomotos, câteva înghiţituri de cafea fierbinte, apoi, după ce amestecă micile bucăţi de carton ce purtau atât de evident probele vinovăţiei consilierului, începu să le aştearnă, cu gesturile unui obişnuit al pasienţelor.

— Damă, valet, damă, valet... Să vă ghicesc viitorul, domnule consilier? Îl am aici, în faţa mea... Damă, valet, damă... craiule!

Bărbatul între două vârste avu un gest de revoltă şi hotărâre; smulse cu brutalitate haina atârnată de colţul unui fotoliu şi, fără s-o îmbrace, părăsi dormitorul, lăsând rând pe rând, în urmă, uşile deschise.

Pietonii grăbiţi ai dimineţii nu acordau atenţie gesturilor dezordonate ale bărbatului corpolent ce părăsea în fugă cochetul imobil de pe bulevardul Dacia. Lipsit de antrenamentul goanelor pedestre, omul se opri extenuat pe o bancă din grădina Icoanei, după ce străbătuse, fără oprire, o bună parte din strada Polonă. I se părea că o gheară i-a prins ca într-o menghine nemiloasă omoplatul stâng. Înspăimântat, îşi căută cu vârfurile degetelor încheietura mâinii, dar pulsul era atât de slab, încât nu-l simţea. Copacii parcului păreau că fug de el, iar lumina albastră a dimineţii se subţia.

Îşi rezemă umărul stâng de speteaza băncii, presându-l de scândura încă umedă de rouă, într-o zadarnică încercare de a potoli junghiurile ce-l

înăbuşeau. Ochii săi mari, miraţi, speriaţi şi sticloşi se opriră apoi pe imaginea tulbure a unui grup de copii ce înaintau pe aleea parcului, însoţiţi de o femeie în vârstă, înaltă şi uscată.

— Fräulein, strigă amuzat către femeie un puşti, nenea de pe bancă doarme...

1. Dosarul 1081

Când maiorul acela cu părul uşor încărunţit pătrunse cu aer decis în anticamera cabinetului, cei doi tineri ofiţeri care priveau cu oarecare timiditate uşa capitonată se ridicară respectuos, cu graba şi gesturile controlate ale elevilor de şcoală militară. Văzând că nu era singurul ce urma să fie primit de colonel, noul venit îşi disciplinizează gesturile, aşezându-se resemnat pe unul din fotolii, alături de cei doi ofiţeri. Secretara, o femeie cam de aceeaşi vârstă cu el, se îndreptă grăbită către maior:

— În fine, ce bine că aţi venit. De două ore vă aşteaptă tovarăşul colonel.

— În ce dispoziţie e?

— Nu v-am spus? De două ore mă ceartă că nu dau de dumneavoastră... Intraţi, vă rog.

În timp ce maiorul pătrundea grăbit în cabinetul colonelului Amza, unul dintre tinerii ofiţeri gândi cu

voce tare:

— Dacă a intrat la şef Toma Alimoş, mai aşteptăm, câteva ore...

— Dar de ce i se spune Toma Alimoş? întrebă curios celălalt ofiţer.

— E o poveste lungă, răspunse, fără a fi întrebată direct, secretara, privind visătoare prin fereastra dincolo de care începea cea mai frumoasă zi a acelei veri. Părea fericită că i se iveşte ocazia să povestească – cine mai ştie pentru a câta oară – una din multele întâmplări neobişnuite din cariera maiorului Toma Grigoruţ. E o poveste veche... continuă secretara, cu o voce uşor alterată. S-a petrecut într-o misiune în Munţii Făgăraşului. Reuşise să dea de urmele unei bande de terorişti, foşti legionari. Bandiţii i-au spintecat burta, aşa ca în balada aceea pe care am învăţat-o la şcoală, „Toma Alimoş". I s-a publicat atunci fotografia în revistă. Porecla Alimoş îi vine de la faptul că un reporter, poate aţi auzit de el, Radu Tudor, a scris o poezie... de fapt o prelucrare după balada „Toma Alimoş".

— Şi ce s-a întâmplat apoi? întrebă locotenentul.

— Rana i s-a vindecat greu... A fost pensionat când avea douăzeci şi şase de ani, cu gradul de locotenent major, continuă secretara cu glas tremurat, de parcă ar fi povestit propriile ei suferinţe. Când cei din comisia

medicală s-au convins că e din nou sănătos, a fost reintegrat în rândul ofiţerilor activi cu gradul de maior... Colegii săi de atunci sunt însă azi colonei...

Probabil că povestea s-ar fi lungit, spre satisfacţia celor doi tineri ofiţeri, dacă în receptorul telefonului nu s-ar fi auzit vocea autoritară a colonelului:

— Cere, te rog, dosarul 1081...

*

La una din mesele scoase la soare, pe trotuar, ale cafe-barului „Unic”, un bărbat tânăr şi bine făcut, din genul celor care plac la prima vedere femeilor, sorbea cu înghiţituri mici şi rare dintr-un pahar cu cadarcă de Miniş[1]. Avea aerul unui familiar al localului şi privea cu ochi de cunoscător siluetele femeilor ce treceau pe bulevardul Bălcescu.

De fapt, atenţia aceasta îndreptată către trecătoarele

---

[1] Cadarca sau Cadarca de Miniş este un soi tradiţional de struguri originar din podgoriile Miniş-Măderat, judeţul Arad unde a fost preparat pentru prima dată în 1744. Este produs în vestul ţării, atât în Crişana-Maramureş cât şi în podgoriile Recaş din Banat. Vinul este produs cu un adaos de boabe stafidite şi are un conţinut de zaharuri între 150 şi 220 g/litru. Cadarca are o culoare care variază de la roşu-aprins la roşu-închis, o aromă particulară de fruct proaspăt, consistent, plin, catifelat, uneori acid. Dezvoltă un buchet complex după 2–3 ani. Când există condiţii de stafidire se obţin vinuri oxidative cu aromă de cuişoare şi cu gust uşor astringent. În mod obişnuit, se obţin vinuri mai slab colorate cu aromă plăcută de fruct proaspăt, echilibrate. Cadarca este numită din timpuri vechi „sânge de taur”, renume pe care localnicii îl păstrează şi în prezent, definindu-i prin acesta culoarea roşie-rubinie, personalitatea şi puterea.

ocazionale ale bulevardului era o manevră. Pe tânărul inginer Lebădaru Vladimir nu-l interesa cu adevărat decât necunoscuta de la masa învecinată, care se amuza schiţând ceva pe un mic bloc de desen. Necunoscută era un fel de a spune. O vedea pentru a treia sau a patra oară, mereu la aceeaşi masă, şi mereu cu acelaşi bloc de desen în faţă, mânuind cu gesturi de profesionist un creion mecanic cu mină groasă.

Cu capul ca un puf galben de păpădie, cu părul zburlit de vântul uşor şi călduţ, Emilia părea foarte preocupată de activitatea ei. Se oprea din lucru numai pentru a-şi aprinde o ţigară sau pentru a sorbi prin pai câteva picături din cocteilul gălbui pe care-l avea în faţă. Adevărul este că nici pe Emilia n-o interesa nimic în afară de tânărul inginer care o privea pe furiş. Îi desena la nesfârşit profilul, mereu nemulţumită de rezultat.

Cu mişcări mecanice, mâna ei stângă caută cu degetele fine, cu unghii sidefate, pachetul cu ţigări. Îl găsi şi scoase o ţigară. O învârti pipăindu-i capătul cu filtru, apoi o prinse între dinţii ei mărunţi şi albi ca de felină. Cu gesturi reflexe caută bricheta, ţăcăni de câteva ori, dar micul instrument din plexiglas străveziu refuza să se aprindă. De fapt, ar fi fost imposibil să se aprindă, din moment ce posesoarea practicei brichete cu gaz lichefiat uitase să apese şi pe butonul care ajută

combustibilul să iasă din rezervor.

— Pot să vă ofer un foc? auzi Emilia un glas amabil.

Ridicând privirile de pe fila blocului de desen, întâlni figura surâzătoare a inginerului Lebădaru, care aştepta cu un chibrit aprins, ţinut prevăzător între două degete. Emilia aprinse târziu ţigara, privindu-l provocator, drept în ochi. Flacăra chibritului ajunse la degetele bărbatului care tresări.

— Vai, domnule, vă rog să mă iertaţi... Din cauza mea v-aţi fript.

— Aş, n-are nicio importanţă... Mi-a făcut plăcere să vă servesc.

— Extraordinar, ce distrată pot să fiu! Am şi uitat să vă mulţumesc pentru amabilitate.

Lebădaru se repezi la masa sa, îşi luă paharul şi se întoarse la frumoasa blondă.

— Pot să vă ţin de urât? întrebă el curtenitor.

Emilia îl privea cu o fixitate care îl determină pe tânărul inginer să plece privirile.

— Pot să vă vorbesc deschis? întrebă ea.

— Vă rog...

— Mă obsedează profilul dumneavoastră.

Drept răspuns, inginerul Lebădaru prinse cu afecţiune mâna dreaptă a Emiliei şi o sărută lung.

— Nu... nu e ceea ce vă imaginaţi dumneavoastră... Sunt artistă... pictoriţă...

Vântul de vară se juca în filele blocului de desen, dezvăluind mulţimea profilurilor schiţate cu cărbune.

— Aţi vrea să-mi pozaţi pentru un tablou?

*

În cabinetul colonelului Amza discuţia se apropia de sfârşit. Maiorul continua să răsfoiască încet dosarul.

— Deci şi dumitale ţi se pare suspectă sinuciderea aceea rocambolescă[2]...

Toma, care fusese martorul atâtor scene tragice, într-o profesie care, pe lângă talent şi intuiţie, pretinde o imensă stăpânire a emoţiilor, simţi brusc o acută nevoie de transfuzie de sânge rece. Fotografia pe care o avea în faţă înfăţişa un tânăr frumos şi elegant, spânzurat de cârligul lămpii din plafonul unui birou. Două amănunte îl fascinau în imaginea şi aşa dezolantă a unei sinucideri. Mai întâi, faptul că drept ştreang, tânărul folosise ţesătura rezistentă a cravatei, din acelaşi material cu batista prinsă cochet la buzunarul de sus al hainei cu croială modernă. Apoi, era mesajul pe care-l lăsa drept explicaţie gestului său funest. Scris cu litere de tipar pe o foaie de hârtie prinsă de poalele sacoului, nefericitul dorise de bună seamă ca ultimele sale gânduri să poată fi citite de la distanţă de cei ce aveau să-l descopere. Textul trăda o conştiinţă bântuită

---

[2] Fantastic, extravagant.

de adânci remuşcări:

„Am trişat, am plătit. Nu vă cer să mă iertaţi. După cum vedeţi, n-am putut-o face nici chiar eu."

Pe marginea de jos a acestei triste şi bolnăvicioase justificări atârna, legată cu şiretul scos de la unul dintre pantofi, o verighetă de aur.

Toma întoarse repede fila dosarului, oprindu-se la fotografia următoare.

— Ce v-a determinat să anexaţi la dosar moartea recentă a acestui consilier având aproape vârsta unui bunic? O criză cardiacă poate ucide oriunde, inclusiv pe o bancă din grădina Icoanei, mai ales după o noapte de absenţă din căminul conjugal, motivată prin sarcini urgente de serviciu...

— Dacă o să-ţi spun că intuiţia, o să mă crezi?

— Nu...

— Şi totuşi, continuă colonelul, la început a fost numai intuiţia. Apoi a venit şi dovada că între cele două decese există o legătură. Vrei să citeşti rapoartele medicului legist?

Cele două buletine erau categorice: atât în stomacul tânărului cât şi în cel al consilierului au fost găsite aceleaşi alimente nedigerate. O remarcă din ambele expertize aduse un zâmbet pe buzele maiorului: „În stomac, vin nedigerat, Merlot, probabil recoltă veche". Îl cunoştea pe medicul care executase autopsia, iar

zâmbetul său viza o anume slăbiciune pentru vinuri a anatomopatologului de la institutul medico-legal.

— Nu cred nici eu în coincidenţe, fu nevoit să recunoască Toma. Tentativa de corupere prin şantaj mi se pare o explicaţie plauzibilă. Singura mea nedumerire e că niciunul dintre ei n-a venit la noi să se spovedească şi să ne ceară ajutorul.

— Pentru aşa ceva îţi trebuie putere de stăpânire şi un echilibru nervos perfect. Cei citaţi în dosarul nostru aveau acces la documentele secrete ale instituţiei în care lucrau, îndeplineau munci de răspundere sau activau în sectoare cheie. Se pare că şantajul i-a paralizat. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre cei şantajaţi, de asta sunt sigur, va veni să ne ceară sprijinul. Totul însă este să nu-l aşteptăm cu braţele încrucişate.

Maiorul rămase tăcut, privind filele cu ochii pe jumătate închişi. Încerca să vadă dincolo de rândurile dactilografiate, să descifreze taina care unea cele câteva cazuri neobişnuite şi făcea obiectul dosarului 1081.

— Cam asta a fost tot, spuse într-un târziu colonelul, ridicându-se de la birou, semn că discuţia lor trebuia să ia sfârşit. Preiei dumneata cazul...

2. Între prieteni...

— La ce te gândeşti, Vladi?

Emilia stinse ţigara abia începută şi, tandră, mângâie braţul bronzat al bărbatului, plimbându-şi înfiorată degetele lungi de-a lungul perilor negri şi deşi ce acopereau pielea brună. Vladimir Lebădaru nu părea a fi în apele sale.

— Mă întreb dacă e corect ce fac... Poate era mai bine să le spunem pur şi simplu vameşilor că e vorba de medicamente pentru o bătrână în comă.

— Vai, Vladi, tu nu ştii ce ai naibii s-au făcut vameşii.

Emilia ezită, apoi îşi luă mâinile de pe braţul bronzat al bărbatului şi, oarecum ofensată, se îndepărtă.

— Dar, mă rog... dacă nu vrei... Era mai bine să-mi fi spus de la început... găseam pe altcineva...

Inginerul Lebădaru îi sărută mâna, scuzându-se ca un şcolar prins în neregulă:

— Te rog să mă ierţi, Emilia, n-am vrut să te supăr... O să fac cum spui tu.

Rumoarea uniformă a holului aeroportului internaţional Otopeni fu acoperită pentru câteva momente de vocea plăcută a unei crainice care anunţa că avionul din direcţia Cairo, Atena, Istanbul, Sofia urma să aterizeze.

— A sosit la timp, oftă uşurată Emilia. Mergem?

Bărbatul o apucă uşor de braţ şi amândoi se îndreptară spre locul unde vameşii se pregăteau pentru

controlul bagajelor pasagerilor. La câţiva metri de panoul pe care litere luminoase avertizau că acolo e „Varna”, „Douane”, „Zoll”, Emilia se dezlipi de atingerea uşoară a bărbatului:

— E mai bine să-l întâmpini singur... Am să te aştept afară, într-un taxi...

Inginerul Lebădaru nu fu prea încântat de această ultimă dorinţă a Emiliei, însă era prea târziu pentru a mai da înapoi. Aruncă o privire circulară spre vameşi, tot sperând că va întâlni printre aceştia o figură cunoscută. Cu strângere de inimă scoase din buzunar legitimaţia de protocol de la minister şi se adresă la întâmplare unuia dintre vameşii ce-l priveau interogator.

— Sunt inginerul Lebădaru Vladimir de la Comexport... Aşteptăm un oaspete străin...

Vameşul privi scurt legitimaţia, apoi îi făcu semn că poate să se apropie.

Din spatele unuia dintre paravanele ce duceau spre filtrul grăniceresc apăru un vameş mai în vârstă care-l recunoscu pe Lebădaru.

— Vă salut, tovarăşe inginer... Iarăşi protocolul?

— Ce să-i faci... oftă prefăcut Lebădaru. Asta-i slujba.

Cea mai mare parte dintre pasageri trecuseră controlul vamal, când Lebădaru, după ce consultă pe furiş o fotografie ţinută în podul palmei, se apropie de

un tip nu prea înalt, negricios, cu pomeţii proeminenţi, şi-l întrebă în franţuzeşte:

— Domnul Lucas, cumva?

— Eu sunt, răspunse bucuros omul.

— Fiţi binevenit în România, îşi jucă inginerul mai departe rolul de om al protocolului, dând mâna cu noul sosit.

— Dumnealui e oaspetele Comexportului? întrebă vameşul mai în vârstă, obişnuit cu activitatea protocolară a lui Lebădaru.

— Da, el e, încuviinţă Lebădaru.

— Hai, de hatârul dumneavoastră îi fac controlul peste rând, să nu mai aşteptaţi...

Vameşul se apropie de cel pe care Lebădaru îl numise Lucas şi-l întrebă cu obişnuita frază de rutină:

— Aveţi ceva de declarat?

— Nimic deosebit, răspunse străinul punându-i la dispoziţie o valiză mare şi alta mai mică, pe care o ţinuse în cabină.

Vameşul inspectă din ochi bagajele străinului şi, cu un gest stereotip, ştampilă declaraţia vamală, urându-i domnului Lucas petrecere plăcută în România.

Lucas apucă decis cele două valize, întrebându-l discret pe Lebădaru:

— Şi Emilia?

— Ne aşteaptă afară, într-un taxi...

Politicos, Vladimir luă cu sine valiza mică, de mânerul căreia atârna eticheta prinsă la Istanbul. Făcu treaba aceasta cu cel mai obişnuit gest de curtoazie, dar, de fapt, urma întocmai sfatul Emiliei. Ea îl rugase să ducă personal mica valiză în care se aflau medicamentele ce aveau să-i salveze mătuşa grav bolnavă. Când intră în taxi, Emilia se lipi tandră de Lebădaru:

— Uite, vezi? D-aia te iubesc eu. Pentru că eşti un drăguţ...

*

Maiorul Toma Grigoruţ avea întâlnire cu prietenul său, publicistul Radu Tudor. Sosise la locul fixat cu cinci minute mai înainte şi încerca să se resemneze cu sfertul de oră de întârziere a vechiului şi boemului său prieten de tinereţe, de care îl legau atâtea amintiri. Fuseseră cândva colegi de redacţie, la o gazetă editată de Ministerul de Interne. Ofiţerul, fiind pensionat medical după rănirea sa în munţii Făgăraşului, lucra pe atunci ca reporter. Radu Tudor era deja un nume în gazetărie; din unitatea unde-şi satisfăcea stagiul militar cu gradul de sergent fusese adus la redacţie ca reporter special. Scria reportaje palpitante despre evenimentele petrecute în misiunile pe atunci numeroase şi extrem de dificile ale organelor de securitate. S-au împrietenit repede, deşi erau temperamente opuse: Toma Grigoruţ

– o fire echilibrată, modelată de rigorile şcolii de ofiţeri şi apoi ale profesiei sale periculoase, Tudor – un coleric zvăpăiat şi limbut, plin de neastâmpăr, cam dezordonat, motiv pentru care intra uneori în conflict cu secretarul de redacţie. După terminarea stagiului militar, reporterul s-a întors la ziarul unde lucrase înainte; mai apoi Tudor fusese reintegrat ca ofiţer activ – viaţa îi despărţise, fără să le strice însă prietenia.

Maiorul se plimba cu paşi rari, admirând peisajul citadin, acum, la ceasul amurgului. Dincolo de hotelul Intercontinental, o uriaşă reclamă multicoloră desena pe cerul care începea să se acopere cu stele un curcubeu instabil. Maiorul continua să parcurgă cu paşi rari, ca de santinelă în post, distanţa dintre doi stâlpi de iluminare publică, întrebându-se ce motive îl puteau determina pe amicul său să-i ceară atât de ritos o întâlnire chiar în ziua aceea. O atingere uşoară pe umăr şi un „te salut, bătrâne” rostit cu vioiciune îl făcură pe maior să constate că prietenul său îşi dezminţea renumele de boem şi sosea la întâlnire cu două minute mai devreme. Era, într-adevăr, un eveniment.

— Te invit la o plimbare în Cişmigiu, maiorule... Pariez că n-ai mai trecut pe-acolo de când eram confraţi.

— După tonul cu care vorbeai la telefon aveam impresia că eşti cu un picior în groapă şi când colo, tu...

— Am nevoie de un sfat, maiorule... De părerea sinceră a unui prieten care e, totodată, şi un ofiţer de securitate cu experienţă.

— Sper că n-ai dat de vreun bucluc şi vrei să te scap...

— Nu, fii liniştit... Nici măcar n-am de gând să te plictisesc povestindu-ţi subiectul viitoarei mele cărţi...

Păşeau alături pe aleea principală a Cişmigiului înţesat de oameni care, ca şi ei, căutau aerul purificat de clorofila copacilor, a ierburilor, a florilor. Pe lac, pluteau bărci luminate misterios de felinăraşe pâlpâitoare prinse la probă.

— De câtăva vreme, mai precis de la ediţia trecută a Târgului Internaţional Bucureşti, reprezentantul unui grup de firme occidentale îmi face o curte asiduă... Tipul e român de origine, familia lui a părăsit ţara înainte de război, prin treizeci şi cinci sau treizeci şi şase... Îl cheamă Dumitrache Arnăutu şi face mare caz de originea sa, afişând, după părerea mea, ostentativ simpatia faţă de fosta patrie... La drept vorbind, nimic de reproşat unei asemenea comportări... Toţi cei care, dintr-un motiv sau altul, au părăsit aceste meleaguri le duc dorul. Ca ziarist, am avut deseori de-a face cu astfel de indivizi, mai ales în călătoriile mele peste hotare...

— Atunci ce te face să fii bănuitor? Probabil că Dumitrache ăsta al tău încearcă să-şi facă relaţii în

lumea gazetarilor. Mai un interviu, mai o conferinţă de presă... Nu trebuie să-ţi spun eu cât accent pun firmele comerciale pe publicitate...

— Ce crezi că mi-a propus zilele trecute? Să mă ocup de publicitate şi de redactarea pliantelor pentru firmele pe care le reprezintă. Fireşte, oficial, prin „Publicom", cu avizul autorităţilor româneşti. Mă dusesem, ca reprezentant al ziarului, la un fel de expoziţie în care au avut loc demonstraţii cu aparate de măsură de înaltă precizie. De obicei, invitaţiile astea sunt trimise pe adresa redacţiilor fără niciun fel de altă specificare. La noi a venit pe numele meu. Propunerea mi-a făcut-o în public, după ce toţi cei aflaţi de faţă ciocnisem câteva pahare...

— Bravo ţie, o comandă în plus...

— Asta mi-a spus şi redactorul şef, după ce i-am relatat discuţia cu Dumitrache... Mi-a zis că pot să scriu câte pliante vreau, numai să-mi îndeplinesc planul la gazetă. Dar tocmai treaba asta cu „comanda" m-a pus pe gânduri... Ştii ce se spune despre mine...

— Fii serios. Te iei după nişte bârfe de cafenea?

— Adevărul este că-mi place munca mea... Îmi place să scriu, să fiu prezent în ziare, reviste, la televiziune sau radio. Nu mă gândesc niciodată la banii pe care-i câştig când scriu. Dar scriu mult şi public mult. E o crimă?

— Ţi-am spus părerea mea: invidii de breaslă...

— Şi totuşi, sunt unii care nu pierd niciodată ocazia de a repeta că sunt un ciubucar, un „rechin de presă" şi aşa mai departe. Nu cumva a auzit şi Dumitrache Arnăutu de faima mea? Nu cumva tocmai de aceea, pentru că mă crede avid după bani, vrea să mă cumpere? Tu ştii mai bine decât mine că pentru anumite treburi sunt aleşi tipii care prezintă slăbiciuni, fisuri...

Maiorul îl asculta atent. Logica prietenului său îl punea pe gânduri, deşi oferta putea să fie nevinovată. „Nu, gândea maiorul, nu trebuie să mă las purtat de bănuielile pe care mi le-ar putea stârni meseria mea... Nu trebuie să văd peste tot mişunând spioni..."

— Ştii ce? Fă-ţi liniştit treaba la „Publicom". Nu văd niciun motiv pentru care aş putea să te sfătuiesc contrariul... Iar dacă pe parcursul acestei colaborări apar surprize, n-am nicio îndoială că ai să faci faţă la orice situaţie. Sună-mă ori de câte ori crezi tu că ai nevoie de mine. Şi când iei primii bani de pe pliantele alea, nu uita să dai o bere...

3. Capcana era blondă...

Sala de consiliu a Comexportului cunoştea animaţia specifică momentelor în care se încheie o bună

tranzacţie comercială şi când funcţionarii se felicită din priviri pentru rezultatul obţinut. Purtând cu dezinvoltura omului de lume o cupă cu şampanie, Arnăutu Dumitrache trecea de la un funcţionar la altul şi toasta pentru o fructuoasă colaborare între Comexport şi firmele ale căror interese le reprezenta în România. Şampania era bună şi rece: cei de faţă deveniseră volubili. Şi, deşi directorul general şi adjunctul părăsiseră sala de consiliu de mai bine de o jumătate de oră, scuzându-se politicos, mica festivitate continua; ospătarul ceremonios, înveşmântat în frac, abia reuşea să umple paharele golite după fiecare toast.

Inginerul Lebădaru Vladimir sorbea încet, cu gesturi de cunoscător, şampania demisec, preparată în pivniţele de la Alba Iulia. Nimeni n-ar fi putut bănui că înfăţişarea sa de om care nu are să-şi reproşeze nimic ascundea o conştiinţă roasă de remuşcări şi gânduri nu prea limpezi. O telegramă sosită în urmă cu o săptămână de la Paris îi ardea buzunarul. După o lungă absenţă din ţară soţia îşi anunţa reîntoarcerea cu doctoratul obţinut la Sorbona. Ceea ce îl tulbura însă era nu atât întoarcerea neaşteptată a soţiei, cât atenţia pe care Emilia o acorda acestui eveniment, interes pe care nu şi-l putea explica în niciun fel.

— Sunt încântat că vom colabora împreună, domnule inginer...

În faţa inginerului Lebădaru se oprise surâzător Dumitrache Arnăutu.

— Excelentă şampania aceasta de Alba Iulia... Nu-i aşa, domnule Lebădaru? Să bem pentru viitoarea noastră cooperare... Sper că ne vom înţelege bine...

Trezit din gândurile sale, Lebădaru redeveni funcţionarul atent, conştiincios şi convenţional ca şi răspunsul pe care-l formulă imediat:

— Domnule Dumitrache, este de datoria mea să fac totul pentru ca această tranzacţie comercială să dea roade...

Mica ceremonie luă sfârşit, astfel încât Lebădaru urcă grăbit în biroul său. Îl aştepta un maldăr de dosare şi ziua de lucru avea să se încheie curând. Îşi propusese însă să renunţe la întâlnirea cu Emilia şi să lucreze peste program, până noaptea târziu.

Abia se apucă să frunzărească primele file ale unei oferte de export, când sună telefonul.

— Aici poarta... tovarăşul inginer Lebădaru? Vă caută tovarăşul Borşa... Cornel Borşa... într-o chestiune foarte importantă.

— Borşa... Cornel Borşa... Da, îşi amintea... Emilia îi povestise de câteva ori că are un frate cu numele ăsta, un frate cu care însă nu se prea împacă. Ce-o fi vrând acest frate?

— Daţi-mi-l la telefon, spuse tânărul inginer,

presimţind o explicaţie neplăcută cu fratele femeii care de câtăva vreme devenise sursa remuşcărilor sale.

— Domnule inginer, trebuie să mă primiţi... E ceva extrem de important şi confidenţial...

— Nu ne putem vedea în oraş? încercă o amânare Lebădaru.

— N-are niciun rost... Întâlnirea noastră are un scop semioficial... E vorba de probleme de serviciu...

Lebădaru îi confirmă portarului că-l primeşte pe solicitant şi după câteva minute, Cornel Borşa pătrunse în biroul său. Fără a aştepta să fie poftit, se aşează pe scaun, privindu-l cercetător pe tânărul inginer.

— Vă pot fi de folos cu ceva? încercă Lebădaru să deschidă conversaţia.

— Nici nu bănuiţi cât de mult, spuse Borşa pe un ton glumeţ. Sunteţi un om norocos, domnule inginer... Emilia e un animal de rasă...

Cu o mişcare de prestidigitator, Borşa puse pe birou o fotografie format carte poştală. Lebădaru o privi speriat.

— Aţi fost cam imprudent în absenţa soţiei... Cum se numeşte documentul acela afişat în holul Comexportului? Codul eticii, nu?

Fotografia, un instantaneu realizat pe stradă, o înfăţişa pe Emilia, tandră, ţinând capul aplecat drăgăstos pe umărul tânărului inginer. Borşa, care se

ridicase de pe scaun, se opri lângă fereastră privind şirul funcţionarilor ce părăseau instituţia după încheierea programului.

— Îmi sunteţi dator o explicaţie, spuse el stând cu spatele. Ce-aţi zice de-o mică plimbare pe jos?

Păşeau tăcuţi pe bulevardul pustiu la ora aceea toridă de prânz.

— Să vorbim pe şleau, tinere... Plăcerile vieţii sunt costisitoare, iar Emilia e o mondenă cheltuitoare. Hai să trecem la afaceri. Centrala dumneavoastră intenţionează să echipeze noi întreprinderi... Ştiu că au ofertat mai multe firme prin adrese oficiale. Voi fi concret: vă propun să-i excludeţi din referatul pe care urmează să-l întocmiţi pe toţi ceilalţi ofertanţi, în favoarea lui „Johnson Electric Limited".

— Dar ar fi o nebunie... Este oferta cea mai neavantajoasă, cu zece la sută mai scumpă şi un utilaj depăşit...

— Păi tocmai de aceea v-am făcut propunerea. Dacă era mai avantajoasă decât celelalte oferte, referatul dumneavoastră ar fi consemnat-o, oricum.

— E o încercare de mituire? Lebădaru era revoltat şi privea puţin speriat în jur, de parcă ar fi încercat să capete sprijin de la rarii pietoni ai bulevardului.

— Vă tentează o bere la „Curtea Veche"? Ca să nu aveţi impresia că vă mituiesc, vom plăti fifty-fifty...

propuse Borşa.

Cu toate că sorbise dintr-o singură înghiţitură paharul cu bere rece, gura şi limba inginerului Lebădaru continuau să păstreze senzaţia neplăcută de uscăciune pe care o provoacă emoţiile neaşteptate.

— Ce-aţi spune, domnule inginer, dacă am înlocui cuvântul mituire – care e nu numai nepotrivit, dar şi neplăcut la auz – cu un altul, mai real, şi totodată mai de suportat: şansă.

— O şansă? Lebădaru încercă să râdă. Poate pentru dumneavoastră...

— Nu... pentru dumneata.

Vocea lui Borşa luase un accent categoric şi ameninţător. Privi în jur. Localul era aproape pustiu la ora aceea iar separeul îi izola de restul consumatorilor. Bagă calm mâna în buzunarul de la piept şi aruncă pe masa udă, printre sticle şi pahare, un teanc de fotografii.

— Poate le găseşti deşuchiate, dar nu-i vina mea – continuă Borşa. Eu n-am făcut altceva decât să plasez în alcovul Emiliei fotocamere ascunse şi să le manevrez. Faptul cel mai nostim însă este că eu şi Emilia suntem căsătoriţi. Legal. Fireşte, nu din amor. În interesul afacerilor. Eşti la curent cu legile? Cea despre adulter, de pildă... A, uitasem, când soseşte soţia de la Paris?

— Şi dacă refuz? îl înfruntă Lebădaru.

— Ai pretins la vamă, continuă Borşa, ca şi cum nu ar fi auzit replica inginerului, că omul din fotografia aceasta este invitatul oficial al Comexportului. E adevărat?

Lebădaru privea uluit noua imagine. Era un instantaneu fotografic de o claritate neobişnuită. Îl înfăţişa pe el, inginerul Lebădaru, ducând geanta domnului Lucas pe sub nasul vameşilor.

Borşa scoase un portţigaret şi-l puse pe masă. Apăsă pe butonaşul de deschidere şi plecă urechea spre el. Din micul aparat se auziră clar câteva voci:

— Domnul Lucas, cumva? îşi recunoscu Lebădaru propria voce.

— Eu sunt...

— Fiţi binevenit în România, continua vocea lui Lebădaru.

— Dumnealui e oaspetele Comexportului? întreba vameşul.

— Da, el e... confirma Lebădaru.

Un clinchet uşor şi portţigaretul tăcu. Borşa îl deschise, alese o ţigară, o aprinse şi continuă să-i vorbească inginerului ca unui şcolar prins copiind:

— I-ai facilitat trecerea bagajelor. Ştii cine este în realitate omul din fotografie? Un traficant de pietre preţioase cu fişă la Interpol... Şi ştii ce avea în geanta pe care i-ai purtat-o ca un bleg? Diamante furate. Au fost

expediate, graţie dumitale, mai departe, la Amsterdam...

— Dar bine... se bâlbâi Lebădaru. Emilia mi-a spus că sunt medicamente pentru o mătuşă bolnavă de cancer.

— Aida-de, domnule. Mă faci să râd. Nu vezi că eşti băgat până peste cap?

— Bine, dar asta e...

— Exact... şantaj, asta e!... Eu îi spun altfel: argument în favoarea mea.

— Dar e o mârşăvie, e imoral ce-mi cereţi dumneavoastră, să-mi vând conştiinţa numai pentru că... Lebădaru se opri, nemaigăsind cuvinte pentru a-şi defini escapadele în tovărăşia Emiliei.

— Cine face ce ai făcut dumneata, tinere, e în stare de orice... Să nu-mi dai mie lecţii de morală. Mai priveşte o dată fotografiile astea şi dă-ţi seama cine eşti în realitate. Dacă-ţi vedeai de treabă crezi că mai ajungeai la mâna mea? Experienţa de-o viaţă îmi dă dreptul să afirm că cei de teapa dumitale sunt în stare de orice. Abia ai aşteptat să-ţi plece soţia la Paris, ca să te ţii după fâţe.

— Sunteţi nedrept, domnule, scânci Lebădaru, umilit şi la capătul puterilor.

— Poate că nu eşti atât de rău cât am crezut – admise Borşa – dar nici dracul nu e atât de negru. În fond, nu ţi-am pretins să-mi vinzi secretele Statului Major şi nici

nu-l ai în faţa dumitale pe Mefistofel[3] care-ţi cere sufletul. La dracu, e vorba numai de nişte amărâte de vechituri pe care o anumită firmă vrea să le vândă cu preţ bun... Pricepe o dată, omule, că nu-ţi cer să faci spionaj, ci doar un referat favorabil lui „Johnson Electric Limited". Şi nu pe degeaba, pe bani. Stimulente pentru dragostea dumitale de viaţă. Mi-a spus Emilia că te-a ajutat să faci datorii... Să ştii că nu suntem niciodată zgârciţi cu cei ce ne servesc...

*

Inginerul Lebădaru Vladimir privi cu teamă silueta masivă şi sobră a clădirii păzite de ostaşi înarmaţi.

Trecu o dată prin faţa clădirii, aşa ca din întâmplare, se plimbă câţiva zeci de metri pe Splaiul Independenţei, apoi făcu cale întoarsă. Merse din nou prin faţa clădirii cu acoperiş de ardezie, depăşi santinela şi, hotărât, se îndreptă către biroul de informaţii situat în clădirea de alături.

Un funcţionar tânăr îl întrebă politicos:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să vorbesc cu cineva... Nici eu nu ştiu cu cine... cu cineva din conducere, în orice caz... Pentru o problemă foarte importantă.

Formalităţile au fost scurte.

---

[3] Diavol, denumit prin generalizare a numelui acestuia din „Faust" de Goethe.

Ieşi din nou în stradă şi pătrunse în clădirea impunătoare, înarmat cu un bon de intrare.

După ce urcă două rânduri de scări înguste, însoţit de un subofiţer, inginerul Lebădaru ajunse în faţa unui birou cu uşa dublă.

— Aici e tovarăşul colonei... Dânsul o să vă primească... Poftiţi... puteţi intra...

Lebădaru se pomeni în faţa colonelului Amza, care îi arătă fotoliul de lângă birou.

— Poftiţi, tovarăşe, luaţi loc...

Inginerul era decis să-şi spună necazul repede, fără introducere:

— Mă numesc Lebădaru Vladimir... Sunt inginer, merceolog la Comexport. Am venit la dumneavoastră pentru a recunoaşte că sunt un soţ adulterin şi că uneori mi se întâmplă să beau peste măsură, dar ticălos n-am fost şi nu voi fi...

Fără să aştepte răspunsul colonelului, surprins de modul direct în care interlocutorul său îşi începea confesiunea, inginerul continuă cu o vehemenţă aproape comică să-şi etaleze slăbiciunile:

— Soţia a avut o bursă la Paris... Peste câteva zile se reîntoarce... în lipsa ei am cunoscut o femeie... Emilia... O femeie care, pur şi simplu, m-a agăţat, iar eu am fost atât de neghiob încât să cred că am sedus-o...

Elemente până atunci obscure ale dosarului 1081

începeau să se contureze pentru colonelul Amza. Mărturia inginerului îi clarifica cel puţin una din modalităţile de recrutare a agenţilor: corupţia prin şantaj. Metodă veche dar sigură, cu atât mai mult cu cât momeala era o femeie, o perfidă şi seducătoare capcană blondă. În felul acesta, adesea şantajul devenea dublu, imoralitatea prin adulter putând afecta grav situaţia celui în cauză nu numai la locul de muncă, în societate, ci şi în familie.

Numărul victimelor care refuzaseră să aducă prejudicii ţării era cunoscut. Ceea ce colonelul nu cunoştea încă era numărul celor laşi, al celor care n-au avut tăria morală de a rezista şantajului, aşa cum o făcea tânărul care i se destăinuia, hotărât să-şi spele ruşinea.

— Când se întoarce de la Paris soţia dumneavoastră?

— Săptămâna viitoare, marţi... cu avionul de optsprezece şi treizeci şi cinci. De aceea au declanşat acum şantajul... Borşa mizează pe faptul că voi fi silit să lucrez pentru el de teama dumneavoastră...

— Şi vă e teamă de noi? îl întrebă zâmbind colonelul Amza.

— Să vă spun cinstit... Am puţină frică, de ce să n-o recunosc... Dar n-am încotro... Este singura cale: să mărturisesc totul şi să suport consecinţele. Poate vi se pare nepotrivit cuvântul cinste în gura mea... Dar să

ştiţi că în ciuda greşelilor mele, mă consider un om cinstit... îmi iubesc soţia şi nu vreau s-o pierd. Spre a-i păstra dragostea însă nu vreau să-mi vând conştiinţa şi ţara... Prefer să fiu condamnat pentru uşurinţa mea nu de către duşmani, ci de ai mei... Suport orice sancţiune, dar doresc ca soţia să nu fie amestecată în niciun fel în murdăria asta...

— Aţi făcut foarte bine, tovarăşe inginer Lebădaru, că aţi venit la noi... Era singura cale... chiar dacă v-a venit greu să mărturisiţi...

Inginerul nu mai putea suporta privirile colonelului, deşi acestea nu aveau în ele nimic acuzator, şi coborî ochii undeva spre vârfurile pantofilor.

4. O partidă de şah

— Când ai jucat ultima oară şah? îl întrebă cu aer conspirativ colonelul, ca şi cum de răspunsul la această întrebare ar fi depins soarta dosarului 1081. Fără să-i aştepte răspunsul, scotoci într-un sertar, scoţând o tablă de şah şi o pungă de plastic prin care se distingeau piesele. Privi ceasul şi clătină capul neîncrezător, mirându-se că şi ziua aceea trecuse pe neobservate.

— Facem o partidă? Nici de data aceasta nu aşteptă răspunsul maiorului, ci se apucă să aşeze meticulos piesele pe carourile albe şi negre ale cartonului.

— Nu-i nevoie să-mi spui că-i aproape miezul nopţii... M-am uitat şi eu la ceas...

Maiorul Toma împinse automat un pion apoi începu să vorbească, de parcă mişcarea piesei de lemn lustruit ar fi fost un semnal:

— Am cules informaţii asupra victimelor din dosarul 1081... Duceau o viaţă obişnuită, împărţită între îndeletnicirile de birou şi viaţa de familie, cu mici petreceri în cercul prietenilor intimi... În perioadele ce au premers sfârşitul tragic al tânărului inginer merceolog şi moartea subită a consilierului, colegii de serviciu au remarcat la ambii o stare aparte, bruşte preocupări de cochetărie vestimentară, tunsori la modă. În acest timp, în viaţa lor de familie au apărut discuţiile, reproşurile soţiilor, pricinuite de absenţele motivate prin sarcini suplimentare la locul de muncă. Totul ne face să presupunem că cei doi au cunoscut-o pe Emilia Borşa şi că aventurile lor au avut desfăşurarea relatată de inginerul Lebădaru. Lipsiţi de curajul de a-i înfrunta pe şantaj işti, cei doi au ajuns acolo unde ştim... în afară de presupunerea că au avut de-a face cu cuplul Borşa, o singură relaţie comună celor doi: printre oamenii de afaceri occidentali cu care au avut contact oficial atât tânărul inginer merceolog cât şi consilierul, e un anume Dumitrache Arnăutu... Faptul nu mi-ar fi atras atenţia dacă nu m-ar fi căutat

prietenul meu, ziaristul.

— Cine, autorul de balade modernizate? „Alei, Toma Alimoş, locotenent din ţara de jos...”

— Acum nu mai face treburi d-astea mărunte, râse maiorul. Se ocupă de afaceri serioase, publicitatea de pildă... Dumitrache Arnăutu l-a angajat prin „Publicom” să-i gireze problemele de presă.

— Interesant, mormăi colonelul.

— Amănuntul de care vă povesteam mi-a dat o idee: oare printre relaţiile de serviciu ale inginerului Lebădaru Vladimir se află şi numitul Dumitrache Arnăutu?

— Ei, îl întrebă curios colonelul, se află sau nu?

— Da! Arnăutu Dumitrache este unul dintre partenerii de afaceri ai tânărului inginer... Fireşte, nu mă pripesc în a trage concluzii, dar reţin coincidenţa.

— Dacă nu mă înşel, Borşa i-a cerut inginerului să favorizeze firma „Johnson Electric Limited”... Nu cumva ofertant e chiar omul dumitale, Dumitrache?

— Am verificat şi asta... Licitaţia lui „Johnson” a fost făcută prin intermediul corespondenţei... Firma nu are niciun reprezentant la Bucureşti... Din păcate, nici supravegherea cuplului Borşa n-a fost atât de fructuoasă pe cât ne aşteptam. Locuiesc într-un apartament cu două intrări separate pe Bulevardul Dacia. La colţ, e un Gostat. Au acolo un excelent

Merlot, recoltă veche... Vă amintiţi, nu? Sublinierea medicului de la institutul medico-legal. Nu sunt angajaţi niciunul, nici celălalt. Lucrează la domiciliu artizanat şi obiecte de podoabă pe care le valorifică prin magazinele Fondului Plastic sau prin reţeaua comercială turistică. Par a cheltui mai mult decât câştigă din tinichelele alea poleite pe care le meşteresc. Emilia colindă prin cafe-baruri. Borşa umblă foarte mult prin oraş... în rest, nimic deosebit. Deci, niciun contact suspect, nicio acţiune deosebită. Pare cuplul cel mai paşnic cu putinţă.

— Oricum, ăsta nu e un motiv să pierzi regina, mormăi colonelul. Gardă...

— Cred că avem de-a face cu o organizaţie foarte bine pusă la punct şi că vom avea multă bătaie de cap cu dosarul o mie optzeci şi unu...

— Nu-ţi ascund niciodată ceea ce gândesc, o ştii... Ei bine, de data asta am impresia că ţi-ai început ancheta fără inspiraţie. Şi pe deasupra mai eşti şi distrat în joc! Nu vezi că-ţi sunt ameninţaţi amândoi nebunii?

— Mărturisesc că şi eu am impresia că n-am păşit pe drumul cel mai drept, dar...

— Îmi pare rău, îl întrerupse colonelul, dar îţi curăţ şi al doilea nebun... Nu eşti deloc în formă azi...

— Dimpotrivă... iată mutarea mea: şah şi... mat!

Colonelului nu-i venea să creadă că ameninţarea

albului era atât de decisivă. Încercă în zadar cele câteva variante posibile şi în cele din urmă se dădu bătut. În loc să fie afectat de înfrângere, părea mai degrabă satisfăcut.

— Ei drăcie, dar ştii că e bună ideea asta?

Toma era nedumerit de reacţia colonelului, şahist pasionat, pe care partidele pierdute îl înfuriau.

— Chestia asta cu sacrificiul nebunilor nu-ţi sugerează nimic pentru afacerea Borşa? Să zicem că pe unul dintre aceşti nebuni îl cheamă Cornel Borşa, iar pe celălalt Emilia. Ambii, piese de bază ale unui jucător necunoscut: organizaţia care stă în spatele soţilor Borşa şi pentru care aceştia lucrează. Ce-ar fi să-i silim pe jucătorii necunoscuţi să-şi sacrifice ofiţerii?"

— Da... e o idee... Tare sunt curios să văd ce mutare vor desemna pentru „ofiţerii" lor aceşti necunoscuţi din umbră...

— Ascultă... Am un plan...

*

Cursa TAROM trecuse lanţul Carpaţilor şi se îndrepta cu toată viteza spre aeroportul internaţional Otopeni. Dana Lebădaru privea peisajul prin hublourile aburite ale reactorului. Mai erau câteva minute până la aterizare. Nu o despărţeau decât puţine ore de când, amestecată printre locatarii pestriţi ai căminului „Alliance Française" îşi lua rămas bun de la

numeroşii săi colegi şi colege, bursieri veniţi aici din toate colţurile lumii. Fusese o dimineaţă încărcată. Alergătura printr-un Paris estival în care vacanţa lăsase urme, pustiind bulevardele, închizând porţile micilor „boutiques”, alternând peste agitaţia metropolei o moliciune provincială. Goana aceea disperată între secretariatul facultăţii din Rue de Varenne şi sediul ambasadei, în colţul opus al oraşului, apoi din nou în Rue de Varenne şi bulevardul Raspail pentru ca în cele din urmă, încărcată de bagaj, să ia metroul până la Porte de la Villette şi de aici, autobuzul spre aeroportul internaţional Le Bourget.

Peisajul ţării, atât de cunoscut şi iubit, căruia îi dusese timp de câteva luni dorul, îi odihnea şi mulţumea privirile. Puse în geanta de voiaj romanul poliţist pe care-l răsfoise până atunci, unul din volumele acelea de serie pe care editura pariziană „Presses de la Câte” le azvârle pe piaţă în milioane de exemplare. Avionul urmărea de acum firul argintiu al Argeşului, întrerupt din loc în loc de betoanele masive ale hidrocentralelor în aval de Curtea de Argeş; Dana Lebădaru aştepta cu nerăbdare să zărească primele contururi ale oraşului în care se născuse şi trăise, în care o aştepta cel pe care îl iubea.

Altitudinea scădea vertiginos şi curând vocea însoţitoarei de bord anunţă aterizarea. Dana era

tulburată. Revederea cu Vladimir îi stârnea emoţii pe care nu le mai simţise demult, poate de pe vremea când îşi dădeau întâlnire în timpul studenţiei, la ceas, lângă Universitate.

În holul aeroportului o aştepta însă o surpriză neplăcută. Vladimir nu era singur! O femeie tânără şi frumoasă îl însoţea surâzătoare, ţinând în braţe un uriaş buchet de garoafe albe, florile ei preferate. În timp ce o săruta, Vladimir îi şopti înfrigurat:

— Îmbrăţişeaz-o şi pe verişoara noastră... nu-mi pune întrebări acum... o să-ţi explic în drum spre casă... Fii cât se poate de prietenoasă cu ea. O cheamă Ioana...

Dana Lebădaru simţi că holul aeroportului se învârteşte, antrenând-o într-un vârtej. Ce putea însemna gluma aceea? Nu cunoştea nicio verişoară cu numele de Ioana şi pe deasupra, atât de revoltător de tânără şi frumoasă. Ceva însă din atitudinea lui Vladimir o îndemnă să se supună, simţind din privirile acestuia că se petrecea ceva deosebit de important pentru el. O clipă, desluşi în privirile neliniştite ale soţului său iminenţa unei primejdii şi, fără să se mai gândească la altceva decât la liniştea celui pe care îl iubea, se aruncă în braţele fetei care-i înmâna garoafele, spunându-i cu o bucurie crispată:

— Bine te-am găsit, draga mea Ioana...

Ar fi vrut să mai adauge ceva, de bună seamă ceva

ironic, o remarcă acidă pe seama verişoarelor tinere şi frumoase ce apar brusc în biografia bărbaţilor cărora le lipsesc mai multă vreme soţiile de acasă, dar se opri la timp, pentru a nu deveni ridicolă. De fapt, recunoscu Dana, tânără pe care Vladimir o numise Ioana îi plăcuse din prima clipă. Avea o înfăţişare sinceră, iar în ochii ei gravi citi că nu era deloc timpul pentru glume deplasate.

La o distanţă prudentă, Cornel Borşa şi Emilia Borşa urmăreau scena cu un interes strict profesional. Niciun fel de amintire romantică nu adia în inima împietrită a frumoasei blonde, iar soţul său „de paie" controla atent instantaneul ce-o înfăţişa pe Dana Lebădaru ieşind surâzătoare din vechea clădire a Sorbonnei.

— Şeful nu neglijează nimic, îşi mărturisi el admirativ gândurile. Omul nostru de la Paris i-a făcut frumoasei tale rivale o poză demnă de coperta unei reviste feministe. Nu încape nicio îndoială. Femeia care a sosit e chiar Dana Lebădaru.

— Ţi-ai închipuit că o să fie altfel?

— Eu nu, însă şeful gândeşte întotdeauna mai departe decât noi. Se putea foarte bine ca inginerul tău să ne fi întins o cursă şi cu ajutorul unei prietene sau al unei rude apropiate să ne prezinte o falsă soţie...

— Aşadar, s-o fotografiez, spuse plictisită Emilia, aprinzându-şi o ţigară cu bricheta ce ascundea o

minusculă cameră fotografică.

— Şeful va dori să compare imaginea de la Paris cu cea de la Bucureşti... Ştii câtă importanţă acordă el detaliilor... Şi bine face, mormăi Borşa.

În faţa aeroportului Ioana îi pofti pe cei doi soţi într-un autoturism Dacia 1300. Îndată ce demară, Ioana începu să vorbească:

— Tovarăşă Dana Lebădaru, trebuie să discutăm ceva foarte important...

Dana îngheţă. Spaima creştea pe obrazul ei frumos. „Aşa încep de obicei în filme scenele în care două femei îşi dispută un bărbat", gândi ea.

— Mă rog... vă ascult...

— Mai întâi să mă prezint: locotenentul de securitate Ioana Grigorescu... Vă rog să mă iertaţi că aduc cu mine un asemenea aer de conspirativitate, dar este vorba într-adevăr de o mică poveste.

— Deci, ceva nu e în regulă cu Vlad? Abia acum îmi explic scrisorile lui atât de telegrafice din ultima vreme. Luă în mâinile sale mici şi reci palma uriaşă, caldă, a lui Vladimir. Te rog să mă ierţi, Vladi... şi eu care eram gata să-mi imaginez prostii...

La volanul turismului, Ioana făcu o manevră complicată, străduindu-se să-şi ascundă brusca stingherealã ce-o cuprindea.

— E ceva grav, Vladi? îl întrebă Dana, privindu-l în

ochi.

— Ar putea fi, răspunse în locul bărbatului Ioana, dacă n-o să ne ajutaţi...

— Dar despre ce este vorba?

— E o poveste complicată, pe care am să v-o istorisesc odată ajunşi acasă. Căci, cu permisiunea dumneavoastră, va trebui să locuim împreună câteva zile... Veţi avea nevoie de protecţie... Tovarăşul Lebădaru are de îndeplinit o sarcină mai puţin obişnuită. Ne ajută într-o acţiune. Singurul obstacol ce l-ar putea opri aţi fi dumneavoastră...

— Bine, dar e absurd... cum să-l împiedic tocmai eu? Sper că nu-i o glumă...

— O glumă, fie şi proastă, era de preferat situaţiei pe care o avem de rezolvat împreună. Vă mărturisesc că în actuala fază a misiunii, sarcina cea mai grea o avem noi două...

Dana privi geloasă spre profilul delicat al tinerei lucrătoare a Ministerului de Interne care conducea cu atenţie, strecurându-se printre zecile de vehicule ce se scurgeau în ambele sensuri ale şoselei.

— Şi o să staţi cu Vlad sub acelaşi acoperiş? Doamne, ce prostii îmi pot trece prin minte... Iertaţi-mă... încă nu mi-am revenit... Trebuie să recunoaşteţi că asemenea întâmplări pot zăpăci chiar şi cel mai echilibrat cap...

Autoturismul intra pe Şoseaua Kiseleff şi se apropia

de Arcul de Triumf. În spate, păstrând o distanţă prudentă, într-un Volkswagen gălbui, Cornel Borşa şi Emilia Borşa îl urmăreau, întrebându-se care ar putea fi identitatea tinerei ce-o întâmpinase atât de familiar la aeroport pe Dana Lebădaru. La rândul său, Vladimir Lebădaru încerca să ghicească ce planuri drăceşti erau pe cale să inventeze cei doi Borşa. „Am fost o lichea... Iar ea, biata mea Dana, mă crede un sfânt...” se lamentă el în gând. Intuind momentele grele prin care trecea inginerul, Ioana i se adresă cu căldură şi prietenie:

— Aveţi o soţie frumoasă şi inteligentă, care vă iubeşte. Asta e tot ce trebuie să vă preocupe acum...

Puţine femei ar primi cu înţelepciune situaţia aceasta atât de neobişnuită. În câteva zile totul se va lămuri şi atunci veţi putea pleca la munte, în excursia pe care aţi pregătit-o...

— E adevărat, Vladi? Ai pregătit o excursie? Tandră, iubitoare, Dana îşi lăsă capul pe umerii bărbatului, mângâindu-i părul negru şi aspru, tuns scurt.

Din spate, Volkswagenul galben ţâşni în viteză, depăşindu-i. Lebădaru continua să fie ros de remuşcări, întrebându-se cu nelinişte ce întâmplări avea să-i mai rezerve viitorul. Acesta nu se lăsă aşteptat. Abia intrat în apartamentul său, însoţit de Dana şi Ioana, inginerul Lebădaru fu chemat la telefon.

— Nu eşti cuminte, auzi vocea ameninţătoare a lui

Borşa. Nu mi-ai ascultat sfaturile...

— Nu ascult de sfaturile nimănui... Şi zi mersi că nu te denunţ...

— O să-ţi pară rău...

— Du-te dracului, răspunse cu năduf Lebădaru şi închise hotărât telefonul.

5. Atac cu regina

Era prima dimineaţă pe care Ioana o petrecea în apartamentul soţilor Lebădaru. Se simţea obosită după noaptea aceea lungă în care împreună cu Vladimir şi Dana Lebădaru încercase să lămurească iţele complicate ale şantajului. Fără să dea amănunte care ar fi mărit suferinţele Danei, inginerul, luând-o drept martoră pe tânăra lucrătoare a organelor de securitate, îşi mărturisi vina. Şocul fu la început teribil pentru Dana. Îl ascultase, întinsă pe o canapea, cu privirile aţintite bolnăvicios spre tavan, iar vocea lui Vladimir i se părea îndepărtată, străină. Dimineaţa o găsise însă într-o stare total diferită. Se trezise târziu, după somnul profund şi reparator provocat de calmantul pe care i-l dăduse prevăzătoare Ioana. Soarele cald al acelei zile de vară, larma veselă a străzii, interiorul familiar, prietenia sinceră cu care o învăluia Ioana aveau asupra ei un efect tonic. Vladimir plecase devreme la serviciu

şi îi lăsase o scrisoare patetică, în care îşi mărturisea din nou dragostea şi căinţa pentru răul provocat. Dana încerca să-şi reevalueze sentimentele faţă de soţul care-i trădase încrederea şi spre surprinderea sa constată că poate să fie lucidă şi înţelegătoare. Ştia că puţini oameni ar fi avut curajul ca după ce s-au făcut vinovaţi atât de grav, cu urmări imprevizibile, să se comporte cu demnitate, asumându-şi răspunderile, oricât de drastice ar fi fost consecinţele pe planul vieţii sociale şi de familie. Simţea că îl iubeşte ca întotdeauna pe Vladimir, pe prostuţul acela înalt şi frumos care, în ciuda vârstei mature, se comportase ca un adolescent aventuros şi caraghios. Deşi avea de gând să nu i-o spună prea curând, îl iertase pe bărbatul care pentru o clipă îşi pierduse echilibrul, îşi uitase îndatoririle, se lăsase furat de vraja mincinoasă a frumuseţii şi feminităţii puse la mezat. În timp ce Dana era cufundată în astfel de gânduri, Ioana privea de la una din ferestrele apartamentului colţul străzii, acolo unde, în Volkswagenul galben, Cornel Borşa nu se hotăra să pornească la „atac". Cele două femei respirară uşurate când îl văzură pe Borşa părăsind interiorul turismului pentru a se îndrepta decis spre intrarea blocului. După câteva minute se auzi soneria sunând scurt şi repetat. Ioana îi făcu un semn discret Danei să se ascundă. În prag zâmbea stingherit Cornel Borşa.

— Pe cine căutaţi? îl întrebă cu indiferentă curiozitate Ioana în timp ce se prefăcea că-şi aranjează coafura.

— Pe doamna Dana Lebădaru... Numele meu e Borşa. Trebuie să-i comunic ceva foarte important.

— Un moment, vă rog, să-mi pun în ordine toaleta, răspunse Ioana, prefăcându-se în continuare a fi surprinsă de vizită.

— Doamnă, sunt un om distrus... Viaţa mea e năruită... Priviţi-mă şi compătimiţi-mă, doamnă... Domnul Lebădaru m-a nenorocit...

— Dar nu înţeleg nimic, domnule... cum aţi spus că vă numiţi?

— Borşa... Cornel Borşa.

Ioana îl invită în camera de zi care păstra urmele tipice de dezordine provocată de despachetatul bagajelor.

— E încă deranj... N-am avut timp să mă ocup de gospodărie. Am lipsit câteva luni din ţară şi...

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cu cine am plăcerea?

Ioana dădu din umeri plictisită:

— Intraţi la mine în casă şi puneţi întrebări stupide... Sunt Dana Lebădaru.

Borşa o privi năuc. Aşadar, avea dreptate şeful. Lebădaru aranjase în aşa fel încât soţia să rămână în afara adevărului, iar cea care avea să scoată castanele din foc urma să fie o prietenă.

Borşa îşi regăsi repede calmul şi echilibrul. Zâmbi cu superioritate:

— Doamnă, mă credeţi un naiv. E drept, sunt un încornorat, dar nu şi un idiot...

Ioana se prefăcu stingherită:

— Domnule, sunt de fapt, o verişoară a Danei... Cunosc povestea, Vladimir m-a pus la curent cu aventura sa nesăbuită, iar aseară şi-a mărturisit infidelitatea în faţa soţiei... De ce doriţi să vânturaţi murdăria asta? M-am sfătuit cu Dana şi am ajuns la concluzia că e mai bine ca ea să stea în afara acestor întâmplări penibile... De altfel, între noi fie vorba, cred că exageraţi nepermis în criza dumneavoastră de gelozie. De ce să nu acceptăm că totul n-a fost decât o inconştientă relaţie prietenească, fără nicio consecinţă vinovată?

— Ha, doamnă... Mă faceţi să râd! Borşa se scotoci în buzunare şi aruncă pe masă un teanc de fotografii. Şi astea, astea ce sunt? Tot exagerările nepermise ale unui bătrân gelos?

Ioana era indignată:

— Şi ce doriţi de la noi, în fond, domnule? Să vă admirăm pornografiile? Poze ca acestea se vând în occident pe străzile dosnice. Să ştiţi că treburile astea nu ne-au amuzat niciodată, mai ales trucajele ordinare...

— Cum aţi spus? Trucaje?

— Fotografiile pot fi uşor trucate. Ce garanţii am că ele sunt autentice? Că totul nu e o manevră menită a dezbina o familie? Presupun că fotografiile nu le-aţi făcut dumneavoastră... Nu-mi pot imagina că un soţ gelos ar fi asistat calm, cu camera de luat vederi în mână, la astfel de scene.

Borşa era confruntat cu o reacţie pe care n-o bănuise.

— Într-adevăr... n-aş fi putut... fotografiile sunt făcute de un prieten...

— Dacă nu sunt indiscretă... cu ce scop au fost făcute fotografiile?

— Pentru a-mi dovedi adulterul... Mie şi soţiei domnului Lebădaru.

— Şi nu vi se pare ciudat că a recurs tocmai la astfel de procedee spectaculoase? În afară de fotografii mai aveţi şi alte dovezi?

— Cum să vă spun... nu, alte dovezi n-am... Dar astea – Borşa arătă teancul de fotografii – nu ajung?

— Vă repet convingerea mea: sunt trucaje. Orice fotograf amator le poate realiza folosindu-se de revistele acelea deşuchiate...

Înfuriată, Ioana adună fotografiile de pe masă şi le rupse cu înverşunare, fără să le privească.

— E ruşinos, domnule, ca la vârsta dumneavoastră să procedaţi atât de murdar.

— Dar, doamnă...

— Vă rog să aşteptaţi... O voi chema pe verişoara mea. Vă veţi convinge astfel că şi ea cunoaşte adevărul şi că e hotărâtă să-şi continue viaţa lângă soţul care, în ciuda celor întâmplate, o iubeşte cu sinceritate.

Cu un curaj pe care nu şi-l bănuia, Dana Lebădaru intră în camera de zi.

— Vă ascult, domnule, spuse ea cu o voce rece, rea. După câte înţeleg, aţi venit aici pentru a împroşca cu lături viaţa unor oameni... Poftiţi, aruncaţi-vă aici găleţile cu murdărie, dacă alt loc n-aţi găsit.

— Doamnă, vă rog să nu mă judecaţi greşit.

— Vă judec după modul în care vă comportaţi. Nu văd ce rost ar avea să mai comentăm pe marginea unui lucru cunoscut de toată lumea.

Borşa oftă lung apoi se prefăcu a spune, în fine, adevărul:

— Doamnă, lucrul cel mai grav este că cineva mă şantajează şi va încerca acelaşi lucru cu soţul dumneavoastră.

— Hai, domnule, vino-ţi în fire... Pari un om serios... Nu cumva citeşti prea multe romane poliţiste?

Borşa era pus în dificultate. Trebuia să-şi revizuiască planul de atac. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea soţiei inginerului Lebădaru. Scontase prea mult pe indignarea acesteia, pe crizele de gelozie ce ar

fi trebuit să urmeze şi acum, poftim! Arma pe care se bizuise atât, şi care îi înspăimântase de moarte pe alţii, se dovedea a fi ineficace. Inginerului puţin îi păsase de ameninţările de a da în vileag legătura sa cu Emilia, iar soţia nu lua în seamă niciun fel de argument.

— Doamnă, am să vă mărturisesc totul... De fapt, nu e un prieten cel care a făcut fotografiile... sau cel puţin nu ştiu care din prietenii mei a făcut-o. Un lucru însă e clar: cineva mi-a telefonat fără să-şi dea numele şi m-a avertizat că soţia mea, Emilia, trăieşte cu soţul dumneavoastră. Apoi, a doua zi, m-am pomenit în cutia poştală cu un plic conţinând fotografiile. Seara, tipul m-a căutat la telefon. M-a ameninţat, a spus că mă denunţă miliţiei că sunt proxenet şi îmi ofer propria soţie amatorilor de aventuri amoroase... contra cost... Dacă doresc evitarea scandalului a spus că trebuie să vă arăt aceste fotografii şi să devenim aliaţi...

— Vedeţi, domnule Borşa? Este o înscenare. Nu pricep însă pentru ce ar trebui să devenim noi aliaţi. Sper că nu-mi propuneţi să ne răzbunăm devenind la rândul nostru amanţi!

— Nu, doamnă. E ceva care mă înspăimântă... Omul de la telefon urmăreşte un scop. Se foloseşte de împrejurarea că soţul dumneavoastră mi-a sedus soţia pentru a ne dicta condiţiile sale... Dacă nu-l ascultăm, dezvăluie totul autorităţilor... Gândiţi-vă ce impresie ar

produce anumite fotografii la locul de muncă al domnului inginer Lebădaru... I s-ar desface contractul de muncă şi cu asemenea piese compromiţătoare în biografie, cariera sa. Ar fi iremediabil compromisă. Dacă-l iubiţi şi aveţi încredere în el, trebuie să mă ajutaţi să împiedicăm scandalul.

Ioana asculta cu atenţie, aşteptând momentul în care Borşa îşi va da în vileag planul, pe care încă nu îl distingea cu claritate. Simţea că bărbatul din faţa sa şovăie, nu e sigur pe argumente... Evident, intenţiile iniţiale se spulberaseră. Acum improviza...

— Domnule Borşa, continuă Dana, nu credeţi că ar fi cazul să-mi spuneţi despre ce este vorba, în fond? Ce doreşte necunoscutul de la telefon?

— Dacă domnul inginer ar fi rezonabil... Un fleac... Un mic serviciu care însă ar fi copios onorat... Soţul dumneavoastră tocmai studiază ofertele câtorva firme occidentale pentru echiparea unor noi obiective industriale cu utilaj... Să prefere în referatul său licitaţia lui „Johnson Electric Limited" şi atunci totul e în ordine. Fotografiile şi negativele vor fi distruse, iar domnul Lebădaru va primi suma de o sută mii de lei sau echivalentul ei în orice valută... Gândiţi-vă, cu banii aceştia aţi putea revedea oricând Parisul, pe care, cred, l-aţi îndrăgit...

— Văd că necunoscutul de la telefon a găsit în

dumneavoastră un avocat zelos.

— Mărturisesc că sunt şi eu interesat... în caz de reuşită, aş fi onorat cu o sumă oarecare, fireşte, mai mică decât cea cuvenită dumneavoastră...

— Şi cum rămâne cu onoarea conjugală? Parcă cu asta aţi început discuţia?

— Din moment ce dumneavoastră nu-i acordaţi nicio importanţă, ce rost ar avea să mă mai formalizez? în fond, cine-mi dovedeşte că nu sunt trucaje, cum bine aţi remarcat...

— Dacă sunt trucaje iar soţul meu n-are nicio vină, atunci să-l dăm la naiba pe escrocul de la telefon şi să ne vedem fiecare de treburile noastre. Nu credeţi că e mai înţelept?

Borşa se afla în mare încurcătură. Argumentele sale: se loveau de un zid impenetrabil. Privi la ceas. Singura salvare putea fi telefonul pe care şeful promisese să-l dea la zece şi jumătate. Era aproape unsprezece fără un sfert. Nu mai avu timp să răspundă, căci telefonul sună chiar în clipa aceea.

Dana Lebădaru ridică receptorul. O voce înăbuşită, modificată probabil de pânza unei batiste aşezate pe microfon, răsună de la celălalt capăt:

— Doamna Dana Lebădaru, dacă nu mă înşel...

— Întocmai... cine e la telefon?

— Un prieten sau un duşman... Depinde de felul în

care mă veţi aborda... E la dumneavoastră un anume Cornel Borşa?

— Da, şi îmi povesteşte ultimul roman poliţist pe care l-a citit.

— Pot să schimb câteva vorbe cu dânsul?

Dana îi dădu receptorul lui Borşa, care îl duse imediat la ureche.

— Vă ascult, domnule...

— Ce se întâmplă acolo?

— Doamna are o încredere oarbă în soţul său şi ne acuză de falsuri... Refuză să coopereze...

— Eşti un idiot, Borşa... Dă-mi-o la telefon.

Tânăra femeie reluă receptorul.

— Doamnă, nu glumesc... Nu-mi intră în obicei... Abia v-aţi reîntors din occident. Ştiţi că în asemenea treburi suntem fără milă (Ioana, care ţinea urechea lipită de receptorul în care asculta Dana, notă acest „suntem" care desemna după toate probabilităţile un cetăţean străin. Vocea necunoscutului se auzea clar, ameninţător.) Vă pot compromite din punct de vedere moral soţul, iar dumneavoastră vă pot pune în spate o poveste inventată... Aţi stat la Paris mai mult timp... Câteva insinuări, câteva scrisori ticluite acolo pe adresa dumneavoastră, şi aşa mai departe... Mă urmăriţi?

— Atâta timp cât am conştiinţa curată, nicio ameninţare nu mă poate speria!

— Dar ştiţi cum e cu vorbele aruncate în vânt... ca în „Aria calomniei[4]”... O insinuare, chiar mincinoasă, se lăţeşte, se lăţeşte şi se umflă, se tot umflă, şi până la urmă lumea rămâne cu convingerea că tot a fost ceva. Admiţând că fotografiile sunt trucate...

— Deci recunoaşteţi?

— Nu recunosc nimic. Urmăresc raţionamentul dumneavoastră... Trucate sau nu, efectul lor va fi foarte şocant. De ce nu vă convingeţi soţul să fie ascultător? Toată lumea ar fi mulţumită... Măresc miza... O sută cincizeci de mii de lei în valuta pe care o veţi dori... E o avere, doamnă... Cum puteţi să-i daţi cu piciorul şi să vă expuneţi represaliilor noastre?

— Interesantă povestea dumitale şi a domnului Borşa. Apropo, sunteţi complici?

— Ce importanţă ar avea asta?

— Ca să ştiu ce să comunic autorităţilor... Chiar azi mă voi duce împreună cu soţul meu la organele de resort ale Ministerului de Interne şi le vom cere protecţia...

La celălalt capăt al firului vocea necunoscutului amuţi. Ioana zâmbi. Domnii ăştia – gândi ea – devin teribil de vulnerabili dacă preiei iniţiativa.

---

[4] Din Bărbierul din Sevilla de Gioachino Rossini, este una dintre cele mai cunoscute arii din istoria muzicii de operă, mereu actuală prin mesajul ei.

— Ştiţi ce, doamnă? Poate am găsi o altă soluţie... vocea necunoscutului era şovăitoare.

— Îmi pare rău că nu putem să ne înţelegem... Vă propun un compromis...

*

Inginerul Lebădaru auzi uşa de la birou deschizându-se încet, dar nu-i dădu importanţă, bănuind un coleg de serviciu.

— E voie, domnule Lebădaru?

În pragul uşii se afla Borşa, surâzător.

— E voie? Deranjez? repetă el. Am trecut pe la sectorul de grafică şi m-am gândit că nu-i bine să-mi ocolesc prietenii... chiar când aceştia sunt ingraţi.

Borşa închise uşa şi, fără să fie invitat, se aşează pe un scaun, în faţa mesei de lucru a inginerului.

Lebădaru îl privi cu superioritate. Râse.

— A... Aşa deci? Începem să devenim rezonabili? Ba ne e şi frică? Am aflat că m-aţi turnat nevestei. Nu vreţi să informaţi şi securitatea? Hai, domnule Borşa, denunţă-mă la securitate, dacă îţi convine... Le voi povesti şi eu un roman a la James Bond...

Vladimir luase telefonul şi-l întindea ironic spre Borşa.

— Să formez eu numărul? Sau ne-am potolit şi nu mai jucăm pe durii, ca-n filmele cu gangsteri?

— Domnule, mi-ai plăcut. Ai jucat tare şi-ai câştigat.

Am făcut o prostie şi sunt gata s-o repar. Cât vrei pentru tăcere? Mai bine zis, să uiţi ce ţi-am cerut? Deşi, între noi, ai făcut o tâmpenie refuzându-mă. Am pierdut un comision gras, dar ai pierdut şi dumneata o pâine albă. Aşa-mi trebuie dacă nu ştiu să-mi aleg oamenii... „Johnson Electric” îşi va retrage oferta, iar ministerul dumitale va opta pentru firma care îi convine, deci nu s-a întâmplat nimic. Ce mai doreşti de la mine?

— Domnule Borşa, nu te cunosc, nu mă cunoşti... Ne-am înţeles? Ne avem la mână reciproc. Cea mai bună soluţie e să trecem cu buretele peste acest episod... De acord?

Telefonul de pe biroul inginerului începu să sune. Lebădaru îl ridică şi auzi vocea amabilă a lui Dumitrache Arnăutu:

— Domnule Lebădaru, azi inaugurez o expoziţie cu utilaj electronic. O să fie şi un – fel de cocteil... M-ar bucura mult să mă onoraţi cu prezenţa dumneavoastră şi a soţiei... După-amiază, la orele şaptesprezece... La bună vedere, domnule inginer.

*

Maiorul Toma Grigoruţ se gândea la prietenul său Tudor, „reporterul frenetic”. Era o poreclă cu care confraţii din redacţiile bucureştene îl botezaseră cu mulţi ani în urmă, uimiţi de uşurinţa şi pasiunea cu

care Tudor scria despre orice temă i s-ar fi propus, de repeziciunea cu care se deplasa în orice colţ al ţării sau al continentului pentru a fi prezent în paginile ziarelor sau revistelor cu acel mult invidiat adaos la semnătură: „prin telefon de la trimisul nostru special”. Îl căutase la redacţie dar i se spusese că a plecat la casa ziariştilor unde are de susţinut „o masă rotundă” în compania unei frumoase blonde. Maiorul nu se grăbea, ştia că prietenul său avea să mai zăbovească în compania blondei care nu era altcineva decât fiinţa care provocase atâtea nenorociri în jurul său: Emilia Borşa. Maiorul o ştia prea bine; ofiţerul însărcinat cu supravegherea cuplului de spioni îi raportase cu o zi mai înainte că printre noile cunoştinţe ale Emiliei se număra şi publicistul Radu Tudor. Femeia îl cunoscuse cu prilejul unui cocteil organizat de acelaşi Dumitrache Arnăutu, care apărea ori de câte ori era cercetat vreunul dintre firele relaţiilor celor doi spioni. Era o după-amiază înnorată şi aerul cald, înăbuşitor, prevestea o ploaie torenţială.

Zăpuşeala îl făcu pe maior să grăbească paşii, presupunând că „masa rotundă” a reporterului avea, desigur, nu numai patru colţuri, ci şi o butelie cu „vinul casei”.

Când pătrunse în curtea îngustă a casei ziariştilor, cerul plumburiu trimitea primele picături de ploaie.

Tudor părea prieten de-o veşnicie cu Emilia. Amândoi vorbeau tare şi-şi însoţeau cuvintele de gesturi ample, cam teatrale, evident, fiecare încercând să-şi impresioneze partenerul. Maiorul se aşează la masa lor cu aerul cel mai degajat cu putinţă, ştiind prea bine că prietenul său nu se va mira de această apariţie, stârnind astfel eventuale bănuieli în gândurile frumoasei blonde.

— O masă mai rotundă ca asta nici că se putea, remarcă în glumă maiorul.

— Aha, râse reporterul, deci ai trecut mai întâi pe la redacţie... Ca de obicei? Jumate – jumate? îl întrebă şi fără să-i aştepte răspunsul îi turnă vin.

— Ah, ce neatent sunt! Să fac prezentările... doamna Emilia Borşa, noua mea colaboratoare; grafică, machetă artistică, etcetera, la firma de publicitate „Radu Tudor Limited” – şi prietenul meu, un fost coleg de breaslă, reprofilat în... psihologie.

Emilia continua să schiţeze macheta unui album publicitar, desenând în grabă cu creionul pe foi de hârtie care, de cele mai multe ori, sfârşeau prin a fi mototolite şi îngrămădite într-un colţ al mesei. Maiorul o studie cu atenţie, prefăcându-se a-i admira îndemânarea cu care trasa din câteva linii de creion

vignetele[5] ce urmau să împodobească pliantul. Prin ce împrejurare ajunsese reporterul s-o prefere pe Emilia, pe ea şi tocmai pe ea, drept colaboratoare în slujba tipăriturilor publicitare ale firmelor girate de Dumitrache Arnăutu? Era o întâmplare? Oare femeia fatală care-şi licita atât de scump farmecele era interesată numai de colaborare artistică cu Tudor sau urmărea un scop anume... să-l recruteze, de pildă, în reţeaua de spionaj în care ea şi Cornel Borşa activau? Maiorului nu i se părea absurdă o asemenea presupunere. În fond, de ce n-ar încerca spionii şi racolarea unui gazetar? Inventarie în gând avantajele unei asemenea recrutări: în primul rând, mobilitatea unui reporter care se deplasează necontenit în ţară şi peste hotare, posibilitatea de a vizita şi fotografia obiective economice, de a culege informaţii de la factori de răspundere, directori de întreprinderi, conducători de ministere... Care ar putea fi manevra? Mai mult ca sigur, şantajul. Şantajul cu fotografii de alcov? După modul în care începuseră relaţiile celor doi, părea puţin probabil. Atunci?

Emilia îşi strânse hârtiile cu schiţe, închizându-l într-o mapă. Privi ceasul brăţară şi se ridică:

---

[5] Ilustraţie de mici dimensiuni folosită ca ornament, care precedă sau încheie o pagină de text (tipărit sau manuscris); ornament pe coperta unei cărţi; clişeu folosit în tipografie pentru ornamentaţie.

— Pe mine vă rog să mă iertaţi... Trebuie să plec...

Toma privi pe fereastră. Sub ploaia repede care spăla asfaltul încălzit al Căii Victoriei, în faţa casei ziariştilor, staţiona un Volkswagen portocaliu. La volan, Toma distinse profilul masiv al lui Cornel Borşa. Silueta suplă a Emiliei pluti o clipă prin spaţiul ploios al curţii, apoi se refugie în micul autoturism care demară în viteză.

— Frumoasă creatură, ce zici, bătrâne? îl întrebă reporterul pe maior. Păcat că-i măritată...

— Ceea ce n-o împiedică să-ţi facă curte...

Reporterul zâmbi, flatat.

— Ai observat? Imaginează-ţi, făptura asta minunată mi-a propus să-i pozez pentru un portret...

Maiorul râse, amintindu-şi depoziţia inginerului Lebădaru:

— Nu cumva a atras-o profilul tău?

Reporterul era surprins:

— Da... întocmai aşa mi-a spus... în urmă cu două zile, la un cocteil oferit de bossul ăla al meu de care ţi-am mai vorbit, Dumitrache Arnăutu... Dar de unde ştii tu chestia asta cu profilul?

— Cum, dar se vede de la o poştă că ai un profil clasic...

— Du-te dracului! spuse Tudor, ciocnind paharul cu maiorul şi bând câteva înghiţituri. Trebuia să-i răspund ceva la un asemenea compliment şi i-am zis că dacă are

talent pe sfert cât e de frumoasă, o angajez la cea mai mare firmă de publicitate din sud-estul Europei... A râs, a acceptat şi iată-ne colaborând... Dar, de fapt, de ce m-ai căutat?

— Reporterul păru a intui ceva misterios în vizita vechiului său prieten şi o uşoară nelinişte îl cuprinse: E ceva în neregulă?

— Nu, voiam să te văd... pur şi simplu voiam să te văd, să aflu cum merg afacerile tale publicitare şi să ciocnim un pahar... Maiorul ocolea adevărul şi nu se simţea în apele sale, dar nici nu-i putea spune zăpăucului[6] acela pe cât de talentat pe atât de zurliu că Emilia aparţine unei bande de spioni şi că legătura lor îl îngrijorează. Dacă avea să i se întâmple ceva, maiorul ştia prea bine că vechiul său prieten va alerga de îndată la el.

— Ştii că în curând o să plec peste hotare? schimbă vorba Tudor, de data asta cu glasul subţiat de emoţia unei bucurii. Fac o excursie nemaipomenită... în Italia... Franţa... Ce să-ţi aduc de acolo? Un pui de spion te-ar mulţumi? glumi Tudor.

— Nu, mersi, protestă înveselit maiorul. Din ăştia se găsesc şi pe aici, slavă domnului, că altfel, noi, am şoma... Nu toţi au norocul tău să aibă de-a face numai

---

[6] Care este zăpăcit, aiurit.

cu oameni cinstiţi, nu-i aşa?

— Bine, bătrâne, să bem în sănătatea vânătorilor de spioni. Ştii ce? Nu-mi arăţi odată şi mie un spion? Sau o spioană? Aş prefera una frumoasă, ceva gen Mata Hary[7]...

Şi pentru că de masa lor se apropia surâzător un coleg de redacţie de-al lui Tudor, maiorul luă în mână paharul gol şi-l arătă reporterului:

— Se mai poate bea ceva în casa asta?

*

Mica gară de munte era pustie. Locomotiva veche şi obosită pufăia zgomotos, trăgând cu greutate la deal cele câteva vagoane demodate ce mai pot fi văzute azi doar pe liniile secundare. Inginerul Lebădaru şi soţia sa păşeau fericiţi de-a lungul pardoselii calcaroase a peronului haltei Aluniş.

— Va fi a doua noastră lună de miere... Mi-o promiţi? se alintă femeia.

Inginerul lăsă pe caldarâm valiza şi fără nicio vorbă îşi prinse soţia de umeri, o săltă în aer ca pe o păpuşă,

---

[7] Mata Hari a fost numele de scenă a Margarethei Geertruida Zelle (n. 7 august 1876 în Leeuwarden – d. 15 octombrie 1917). Căsătorită la vârsta de 18 ani cu Campbell MacLeord, un ofiţer olandez de origine engleză, după divorţul celor doi s-a făcut cunoscută în Europa, în timpul Primului Război Mondial, ca dansatoare, curtezană şi spioană în serviciul Germaniei şi apoi al Franţei. Acuzată de spionaj a fost judecată de un tribunal militar francez, condamnată la moarte şi executată de către un pluton de execuţie francez, în 15 octombrie 1917.

apoi o sărută lung, cu o înverşunată şi dureroasă pasiune, aşa cum poate n-o mai făcuse din luna de miere. În colţurile ochilor îi mijeau lacrimi.

— Vladi, dar ce-i cu tine?

— Nimic, o linişti el. Mi-a fost atât de dor de tine... Mă crezi? Mi-ai lipsit... mult...

— De ce să nu te cred? se mira femeia, lipindu-se de el. Şi mie mi-a fost tare dor...

Cerul era din nou senin pentru inginerul Lebădaru. În sinea sa însă, tânărul soţ era ros de remuşcări şi se întreba dacă va reuşi, în viaţa pe care o avea înainte, să-şi răscumpere vina.

6. Sacrificiu de nebuni

Maiorul Toma Grigoruţ se apropie cu paşi înceţi de tânărul care, rezemat de perete, dezlega cu o pasiune ieşită din comun cuvinte încrucişate în revista „Rebus". Din când în când tânărul privea peste capetele pietonilor undeva departe, gândindu-se la câte un cuvânt rar, şi totdeauna ochii săi iscoditori se îndreptau spre spaţiul de lângă trotuar unde o plăcuţă a I.T.B.[8]-ului avertiza trecătorii că este o staţie de taxiuri şi că de obicei acolo parchează 3 vehicule. În clipele

[8] Întreprinderea de Transport Bucureşti

acelea nu erau în staţie nici taxiuri şi nici clienţi, iar faptul părea să-l mulţumească pe amatorul de probleme rebusiste. Maiorul se opri la un pas de tânăr şi-i şopti la ureche:

— Cu zece litere e pe vertical, căci e şef... cu cinci e deocamdată pe orizontal... ghici ce e?

Tânărul ridică ochii de pe pagina revistei, descoperi privirea veselă a maiorului şi-l salută discret.

— Cu zece litere e locotenent, iar cu cinci, maior... adică dumneavoastră...

— E-n regulă, spuse râzând maiorul. Ascultă-mă cu atenţie. Cel cu zece litere o să plece în curând din locul acesta şi o să-i dea revista „Rebus" celui cu cinci litere. Acum priveşte în direcţia staţiei de taxiuri.

— Am privit, spuse încet tânărul. În staţie a apărut Cornel Borşa, prietenul nostru.

— Perfect... S-ar putea să apară în staţie un taxi şi n-aş vrea ca Borşa să-ţi scape.

Tânărul locotenent îi încredinţă maiorului revista „Rebus", creionul şi o radieră.

— După ce rezolvaţi careul vă rog să-l ştergeţi cu guma... Ştiţi, până când apare noul număr al revistei mai e mult...

Maiorul îi zâmbi complice tânărului, apoi se cufundă în dezlegarea careului. Amestecat printre cei ce aşteptau în staţia de troleibuze din Piaţa Operei, nu

risca să fie reperat de Cornel Borşa. Gândindu-se la desele plimbări cu taxiul prin oraş ale lui Borşa, maiorul avea senzaţia că ceva îi scapă mereu, că aceste curse nu sunt deloc întâmplătoare şi că ele ascund o importantă fază din activitatea grupului de spioni. Sentimentul că aceste curse cu taxiul au o anume semnificaţie i se întărise cu trei zile în urmă, când în Piaţa Eminescu fusese martorul unor scene ciudate. Rezemat de chioşcul pentru ziare din staţia de tramvai, Cornel Borşa răsfoia distrat un exemplar mototolit al revistei „Flacăra[9]". Din când în când privea spre taxiurile ce soseau în staţie, apoi îşi relua lectura. Numai sosirea unui anume taxi păru să-l intereseze. Împături revista, vârând-o într-unul din buzunarele largi ale sacoului şi, deşi erau staţionate alte două vehicule în aşteptare de clienţi, Borşa îl preferă pe noul venit, fapt ce stârni via nemulţumire a celor doi şoferi liberi care aşteptau în staţie. Deşi se afla la o distanţă bună de scena aceasta, maiorul putu desluşi pe buzele celor doi vorbele nu tocmai plăcute schimbate cu acest prilej între colegii de volan. Traseul taxiului care-l ducea pe Borşa cuprinsese Bulevardul Magheru, Calea

---

[9] Apare, pe 4 ianuarie 1948, ca „Săptămânal de Artă şi de Cultură al Uniunii Sindicatelor de Artişti, Scriitori şi Ziarişti". Printre colaboratori: Mihai Beniuc, Eugen Jebeleanu, Nina Cassian, Geo Dumitrescu, George Călinescu, Ovid S. Crohmălniceanu, Perpessicius, Tudor Vianu.

Victoriei, şoseaua Kisseleff, luând sfârşit la Arcul de Triumf, unde Borşa coborî. În timpul cursei Borşa şedea tăcut pe locul său, deci era exclusă posibilitatea unei întâlniri cu un complice. După ce bău o bere la restaurantul Triumf, Borşa se întoarse acasă folosind autobuzul 31 Rapid. E adevărat, cursa aceea cu taxiul până la şosea pentru o bere părea cam nefirească, dar de aici până la activitatea subversivă era o distanţă prea mare.

Zgomotul unui turism care frâna îl determină pe maior să-şi întrerupă preocupările enigmistice. În staţie oprea un taxi liber. Îl văzu pe Cornel Borşa îndreptându-se grăbit spre vehicul şi maiorul surprinse momentul în care spionul privea cu o atenţie manifestă placa cu numărul de înmatriculare. Pentru orice eventualitate, maiorul memoră numărul taxiului: „11-B-8979”, după care se apucă resemnat să completeze spaţiile goale din careul de cuvinte încrucişate.

Tânărul locotenent se apropie de maior:

— N-am înţeles prea bine ce mi-aţi spus... Trebuia să fac ceva anume în privinţa lui Borşa?

— Nu, nu era nevoie. Ceea ce urmează să vedem se va întâmpla aici, sub ochii noştri... Maiorul făcu o pauză şi adăugă: Adică ar trebui să se întâmple, dacă teoria mea este cea adevărată. Până atunci însă –

maiorul privi din nou pagina revistei „Rebus” – spune-mi, te rog, un vânt cald care bate din vest şi are şase litere...

...Când careul „Anotimpuri” era rezolvat şi cei doi ofiţeri atacau un monoverb eliptic anagramat, în staţia de taxiuri îşi făcu apariţia un bărbat în jur de 50 de ani, îmbrăcat cu eleganţă lipsită de ostentaţie şi în care maiorul îl recunoscu cu surprindere pe Dumitrache Arnăutu. Cu toate că în staţie se afla un taxi liber, Dumitrache Arnăutu nu părea interesat să apeleze la serviciile acestuia. După ce îşi privi maşinal ceasul, se apucă să citească revista ilustrată „La Roumanie”. Timpul trecea, dar Dumitrache Arnăutu nu se grăbea. Numai când în staţie opri iarăşi taxiul cu numărul „11-B-8979”, Dumitrache Arnăutu dădu semne de nervozitate, îndreptându-se spre vehicul. Dar, ghinion. O femeie cu un copil în braţe i-o luă înainte, iar Dumitrache trebui să renunţe, rămânând locului, vădit nemulţumit. Şi cu toate că în staţie soseau în acelaşi timp două taxiuri libere, Dumitrache se rezemă de un stâlp, continuând să pară preocupat de lectura revistei. Aşteptarea prelungită a lui Dumitrache Arnăutu îl uimi pe maior. Faptul că reprezentantul comercial încercase să prindă anume taxiul cu care efectuase cursa Cornel Borşa nu era o simplă coincidenţă; în mintea maiorului el se asocia cu alte semne de întrebare legate de dosarul

1081: contactele victimelor, ale inginerului Lebădaru, duceau invariabil către acest misterios Dumitrache Arnăutu. Acelaşi Dumitrache Arnăutu care-l angajase pe prietenul său reporterul în afaceri publicitare şi la a cărui manifestare mondenă Tudor făcuse cunoştinţă cu spioana Emilia Borşa.

*

Se însera. Timpul de serviciu se consumase de mult, dar colonelul Amza şi maiorul Toma Grigoruţ abia începeau să răsfoiască noile pagini ale dosarului 1081. Maiorul desfăcu o mică hartă turistică a Bucureştiului pe care se aflau schiţate cu creioane colorate o duzină de trasee care se intersectau şi alcătuiau un desen ciudat. Colonelului Amza nu-i scăpă acest amănunt şi remarcă amuzat:

— Ce-i asta? O reproducere după un pictor abstracţionist?

— Se poate, tovarăşe colonel? Este operă originală. Am intitulat-o „Taxigrama Cornel Borşa, Dumitrache Arnăutu şi ceilalţi".

— Azi ai umor... e semn bun... înseamnă că ai descoperit elemente noi... Dumitrache Arnăutu spui? Tipul care l-a angajat pe prietenul dumitale, reporterul?

— Exact. Cred că de acum avem în mână aproape toate capetele afacerii. V-am mai raportat odată că m-au intrigat desele plimbări prin oraş ale lui Cornel

Borşa folosind taxiuri, deşi este posesorul unui autoturism personal.

— Poate vrea să-şi menajeze motorul...

— Aşa am gândit şi eu la început. Dar ştiţi că de felul meu sunt „Toma necredinciosul”. Deci, m-am apucat să ţin evidenţa acestor plimbări cu taxiul şi să le desenez traseul pe hartă. Aşa am remarcat faptul că Borşa ia întotdeauna taxiul dintr-una din aceste patru staţii, situate în centrul Capitalei. Notaţi acest amănunt: niciodată nu a oprit un taxi pe stradă. De ce preferă să se deplaseze pe jos până la o staţie de taxiuri când poate să facă un simplu semn cu mâna şi să evite o osteneală de prisos?

— Cred că ţi-am ghicit raţionamentul. Ca atare, te-ai dus la serviciul de exploatare al itebeului şi ai aflat.

— Întocmai. Şeful serviciului exploatare „Getax” n-a făcut altceva decât să-mi confirme ipoteza. În afara taxiurilor itinerante, există un număr de vehicule obligate prin foaia de parcurs să staţioneze într-un anume loc şi să revină acolo în cazul în care după efectuarea cursei n-au găsit clienţi pe drum. Aceste staţii de taxiuri, având caracter obligatoriu de aşteptare pentru şoferii desemnaţi prin rotaţie de dispeceratul exploatării I.T.B., sunt amplasate în punctele cele mai frecvente ale oraşului: marile hoteluri, gările, restaurantele de categoria întâi şi aşa mai departe.

— Dacă înţeleg bine, în fiecare zi un anume număr de taxiuri sunt obligate să revină cât mai des într-o anume staţie stabilită de conducerea serviciului de exploatare...

— Astfel încât în ziua N şoferii „unu”, „doi” şi „trei” pot fi reîntâlniţi în mod sigur în staţia, să zicem, din faţa hotelului „Intercontinental”.

— Condiţii ideale pentru organizarea unei cutii poştale...

— La început am fost gata să cred că în povestea asta sunt amestecaţi şi şoferi de taxi.

— Nu mi se pare plauzibilă o asemenea presupunere. Mai întâi pentru că asta ar împovăra reţeaua de spionaj cu un număr inutil de complici, şi în al doilea rând pentru bunul motiv pe care l-ai expus mai înainte. Şoferii care staţionează în punctele fixe sunt aleşi prin rotaţie...

Maiorul Toma Grigoruţ aprobă din priviri aprecierea colonelului Amza şi continuă:

— Procedeul nu este genial dar e eficace, simplu şi la îndemână. Cel care are de transmis un mesaj, o sumă de bani sau alt material, se duce într-una din staţiile de taxiuri cu regim obligatoriu de aşteptare şi se urcă într-unul din vehiculele găsite la faţa locului. Se aşază întotdeauna în spate, pentru a ascunde mesajul sau obiectul în voie. Ţinând seama că taxiurile aflate în

exploatare sunt aproape în exclusivitate „Dacia o mie trei sute”, exclud ca ascunzătoare posibilă bancheta sau spătarul, care nu pot fi manevrate. Până la proba contrară, pariez că schimbul de mesaje se efectuează sub preşul cauciucat de pe podeaua vehiculului.

— Interesant, constată colonelul. Mai urmează ca cel care a efectuat cursa şi a ascuns mesajul să-i comunice complicelui numărul taxiului şi staţia în care trebuie să revină. Probabil că folosesc telefonul...

— Iar corespondentului, continuă maiorul, nu-i rămâne decât să se deplaseze la staţia indicată şi să aştepte până când taxiul cu pricina revine din cursă. Uneori asta se întâmplă mai repede, alteori mai târziu...

Colonelul privea atent traseele colorate care traversau centrul Bucureştiului.

— Am impresia că cei în cauză au grijă să scurteze cât mai mult timpul de revenire în staţie... Cel puţin aşa deduc din traseele desenate de dumneata... Se pare că cel care ascunde mesajul face o cursă într-un anume punct al oraşului, ia sau duce acolo un obiect oarecare pentru a justifica drumul, apoi se reîntoarce cu acelaşi taxi pe o stradă vecină cu staţia de aşteptare. În felul acesta, nimic mai natural decât reîntoarcerea şoferului la locul unde va fi aşteptat de complice...

— Care face o plimbare mai lungă sau mai scurtă, caută sub covorul de cauciuc materialul lăsat, apoi

coboară liniştit...

Colonelul Amza rămase câteva momente tăcut, răsfoind filele dosarului, apoi se opri la una din ele, subliniind cu unghia numele lui Dumitrache Arnăutu.

— Nu s-ar spune că nu-i o surpriză... Onorabilul om de afaceri e, după opinia dumitale, rezidentul organizaţiei de spionaj...

— Ca să fiu sincer, tovarăşe colonel, tipul ăsta îmi umbla mereu prin cap. Prea apărea la bilanţul acţiunilor cuplului Borşa, în biografia victimelor acestora... Apoi, a fost oferta făcută vechiului meu prieten, reporterul, pentru ca imediat în viaţa lui Radu Tudor să apară Emilia Borşa. Femeia l-a cunoscut la o expoziţie organizată de Arnăutu...

— Prea multe coincidenţe, într-adevăr, admise colonelul.

— Ceea ce părea a fi până atunci pură întâmplare, hazard, o cursă inofensivă cu taxiul din Piaţa Universităţii la restaurantul Athénée Palace, alte asemenea deplasări aparent normale în existenţa unui om modern, mi-a apărut într-o altă lumină şi purtând o anume semnificaţie în clipa în care am întocmit graficul acesta colorat, urmărind traseele taxiurilor folosite de Dumitrache şi Borşa.

— Câţi alţi indivizi ai mai identificat ca având legătură cu cei doi spioni în operaţiunea „cutia

poştală”?

— Din păcate, unul singur... un bătrânel purtând ochelari cu lentile groase şi a cărui figură îmi aminteşte capul unui şobolan. E responsabilul unui „Loto-Pronosport”...

— Deocamdată, n-aş vrea să-l tulburăm prea mult pe acest domn Dumitrache. El trebuie să ne ducă prin mişcările sale la restul reţelei. Poate că au, şi sunt sigur că au, complici în provincie. Un Dumitrache Arnăutu care cade acum nu ne e de prea mare folos. Cel care îl va înlocui va prelua reţeaua şi ne va fi greu să o luăm din nou de la început. Un spion de talia lui Dumitrache, pentru că eu cred în raţionamentele dumitale şi-ţi împărtăşesc convingerea că el stă în spatele acestei organizaţii, e mai folositor în clipa de faţă în libertate decât dincolo de gratii sau expulzat. Cu o condiţie. Să-l silim să facă greşeli, acte necugetate.

— S-ar părea că aveţi un plan...

— Îţi mai aminteşti partida noastră de şah? Când m-ai făcut mat sacrificându-ţi amândoi nebunii?

Maiorul râse, amintindu-şi reacţia entuziastă de atunci a colonelului, paradoxală la un şahist pasionat, care se resemnează greu cu înfrângerile.

— Operaţiunea „sacrificiu de nebuni” încă nu s-a terminat. Prima etapă a fost neutralizarea şantajului exercitat de cuplul Borşa asupra inginerului Lebădaru,

graţie intervenţiei Ioanei. Tânăra locotenentă va trebui să-şi desăvârşească opera... într-un mod pe care nimeni nu l-ar putea crede că face parte dintr-un plan elaborat...

— Nimeni, în afara persoanei colaboratorului dumneavoastră apropiat, maiorul Toma Grigoruţ... Nu ştiu cum se face, dar de la o vreme parcă vă citesc gândurile...

— Nu face pe modestul cu mine, maiorule... Ştii bine că atunci când lucrez cu dumneata nu suntem o echipă ci o singură gândire, o singură voinţă... Numeşte asta, dacă vrei, urmarea unui rodaj perfect...

— Între timp vă rog să obţineţi aprobarea procuraturii pentru percheziţionarea taxiurilor cu care se „plimbă"

Borşa, Dumitrache Arnăutu şi bătrânul remizier de la „Loto-Pronosport". Am să solicit colaborarea şoferilor de taxi, astfel încât să putem executa fotocopii după corespondenţa sau materialele depuse în vehicule.

*

O ploaie fină, deasă şi rece, neobişnuită pentru luna august, îi speriase pe cei mai mulţi dintre funcţionarii Comexportului care, îngrămădiţi în holul mare al instituţiei, mai sperau că este imposibil ca ploaia să ţină o zi întreagă. Dimineaţa fusese însorită, iar majoritatea celor ce plecaseră spre muncă erau îmbrăcaţi uşor.

Dumitrache Arnăutu se afla şi el printre funcţionarii blocaţi în hol de ploaie, aşteptând un taxi chemat de portarul Comexportului prin telefon. Întâmplarea îi convenea şi se ruga în gând dumnezeului spionilor ca taxiul să vină cât mai târziu – ceea ce nu era deloc exclus, dat fiind numărul mare de solicitări.

Amestecat printre funcţionari, Dumitrache spera ca din frânturile de conversaţii banale să afle lucruri utile. Pentru un spion abil, cu o judecată speculativă – şi Dumitrache era un asemenea spion – cele mai simple amănunte din viaţa unui funcţionar dintr-o întreprindere de comerţ exterior pot deveni puncte de reper preţioase. Gluma că N este un veşnic amorezat, faptul că M divorţează, un eveniment ca acela întâmplat lui S, căruia i-a născut soţia, amănuntul că lui X îi plac foarte mult hainele elegante, o dramă – Y are mama bolnavă de cancer, o situaţie jenantă – Z are datorii mari contractate la achiziţionarea unui autoturism, toate acestea Arnăutu le înregistra şi cataloga în sertarele unei memorii îndelung antrenate. Profilul frumos al Ioanei care tocmai intra în holul Comexportului, strângându-şi umbrela udă de ploaie, îl făcu atent. Pe fata aceea cu contur delicat o mai văzuse undeva... o cunoştea... O privi cu insistenţă, străduindu-se să-şi amintească.

Sigură pe ea, tânăra se apropie de cabina portarului

şi-i arătă o legitimaţie. Respectuos, acesta se ridică de pe scaun, scoţând capul pe fereastră.

— Sunt locotenentul Ioana Grigorescu din Ministerul de Interne... îl caut pe tovarăşul inginer Vladimir Lebădaru... Mai e în instituţie?

— Desigur, tovarăşă, cum să nu... Etajul trei, camera treizeci şi trei.

— Mulţumesc. Nu trebuie să mă conduceţi, cunosc drumul...

Părând obişnuită cu ambianţa Comexportului, Ioana făcu o scurtă oprire în faţa uşii liftului, constată după luminile beculeţelor care se aprindeau succesiv spre etajele superioare că mai avea de aşteptat până la sosirea cabinei, şi, hotărâtă, porni pe scări.

În mintea lui Dumitrache Arnăutu se făcuse între timp lumină. Nu-i fusese greu să recunoască în tânăra ce-şi declinase atât de ritos calitatea pe femeia ce pretinsese în faţa lui Cornel Borşa că este soţia lui Lebădaru şi care în cele din urmă afirmase că e o rudă a soţiei acestuia. Aşadar, femeia care-l însoţise pe inginer la aeroport în aşteptarea Danei Lebădaru era o lucrătoare a organelor de securitate! Cât de inspirat fusese în momentul în care i-a cerut Emiliei Borşa să fotografieze clipa întâlnirii celor doi soţi în holul aeroportului! îşi amintea cu exactitate imaginea. Inginerul surâzând stingher între cele două femei. Una

soţia, cealaltă ofiţer al Ministerului de Interne. Abia acum îşi explica refuzul hotărât al inginerului de a colabora şi curajul cu care respingea şantajul.

Odată făcută această constatare, Dumitrache Arnăutu părăsi imediat holul Comexportului.

Umbla fără nicio ţintă prin oraşul ce înota în ploaie, în oraşul în care înţelegea că de acum îl pândeşte la fiecare pas o primejdie de neînlăturat. Brusc, în faţa ochilor bănuitori ai lui Dumitrache, Bucureştiul îşi schimbă înfăţişarea binecunoscută. Străine şi ostile, zidurile oraşului deveneau strimte, înăbuşitoare. Un lung panou de afişaj, pe care se aflau orânduite imagini sărbătoreşti în întâmpinarea lui 23 August, înfăţişând muncitori, ţărani, oşteni în uniforme de paradă, păru să se anime, sub lumina stranie a cerului înotând în ploaie.

Cu cât grăbea paşii, cu atât i se părea că mulţimea aceea de chipuri desenate îl înconjoară, îl urmăreşte, îl împiedică să-şi continue drumul.

Panica lua proporţii, aducând cu sine o viziune absurdă şi halucinantă, în care până şi rarii pietoni ai bulevardului, uzi până la piele şi rebegiţi, i se înfăţişau sub aparenţa unor urmăritori nemiloşi. Un şofer de taxi liber, văzându-l păşind dezorientat pe marginea trotuarului, cu gesturile dezordonate ale unui bolnav în plină criză, încetini mersul vehiculului, apoi opri la

bordură.

— Doriţi un taxi? îl întrebă el pe pietonul elegant înveşmântat şi în care recunoscu cu plăcere clientul darnic de acum câteva zile. Vă e rău? continuă şoferul.

Pentru un moment, spaima ce-l domina pe Arnăutu îl făcu să vadă în şoferul de taxi un neîndurător cerber al securităţii, deghizat astfel pentru a-l aresta.

Primul său gest fu să fugă, dar imediat realiză absurditatea acestei intenţii. Paradoxal, tocmai în clipa aceea, de aparent vârf al primejdiei, Dumitrache începu să pună ordine în reacţiile sale. Intră cu un calm de care nu se mai credea capabil în autoturismul încălzit şi abia atunci îl recunoscu pe şofer.

— Munte cu munte se întâlneşte, darmite om cu om... glumi şoferul, care îl servi imediat cu foc, de la bricheta electrică din tabloul de bord.

Dumitrache trase cu sete fumul acru al ţigării şi calmul îi reveni.

— La început nu v-am recunoscut, continuă şoferul, care sau avea chef de vorbă, sau se simţea obligat să converseze cu clientul a cărui generozitate îl impresionase. Am crezut că vă este rău.

— E adevărat, consimţi Dumitrache, am avut un moment de slăbiciune... dar mi-am revenit...

— Vă duc acasă?

Cuvântul „acasă” îi suna ciudat lui Dumitrache.

Evident, pentru el, în Bucureşti şi România, noţiunea de casă nu mai avea niciun sens.

— Nu, aş prefera o plimbare la şosea. Aerul curat o să-mi facă bine...

La adăpost de ploaie, Arnăutu începea să analizeze lucid situaţia. Într-un asemenea impas nu mai fusese de multă vreme. Sosise din nou momentul acela paralizant, când spaima de a fi descoperit te poate împinge la erori fatale. Redevenit înţelept, Dumitrache încerca să analizeze calm noua poziţie. Orgoliul său suferea cumplit; pentru a se disculpa, încerca să-şi explice eşecul numai prin lipsa de abilitate a Emiliei şi a complicelui său Borşa.

„Idiot ce-am fost – se condamna el jignit profund în amorul propriu. Numai ramolitul de Borşa şi proasta de Emilia poartă toată vina... Ei trebuiau să-şi dea seama de la început că Lebădaru le-a prezentat drept verişoară un ofiţer de la securitate".

Imputările însă erau tardive şi Dumitrache, din ce în ce mai stăpân pe sine şi pe situaţie, era hotărât să acţioneze de data aceasta fără greş. Înţelegea că nu trebuie să se teamă de o reacţie imediată a autorităţilor, care nu-i puteau aduce lui personal niciun cap de acuzare. De tăcerea cuplului Borşa era sigur. O cumpărase scump, dar abia acum se convinse că îşi meritase cu prisosinţă preţul. Încerca să-şi amintească

alte puncte slabe ale activităţii sale, dar nu găsea. Cuplul Borşa nu avusese legături decât cu bătrânul bibliotecar. Legătura cu restul reţelei, Dumitrache avusese prevederea de a o realiza personal, fapt pentru care se felicita.

— Ne întoarcem în centru? îl trezi din gânduri şoferul.

Ploaia încetase, iar pe cer, norii se risipeau. Pentru Dumitrache Arnăutu viaţa începea să fie senină. Analiza lucidă a situaţiei îi demonstrase că partida nu era pierdută şi că mai avea încă timp să le-o ia înainte celor de la securitate.

— Da. Trecem mai întâi pe bulevardul Bălcescu, la agenţia companiei „Air France”...

Când coborî din taxi, Dumitrache Arnăutu era calm şi surâzător. Ştia ce avea de făcut. Începutul urma să-l constituie rezervarea unui bilet de avion pentru cursa de Paris. Pentru săptămâna următoare, întrucât de acum avea convingerea că organele de securitate sau îi ignoră cea de-a doua profesie, sau se mulţumesc să-l supravegheze discret, pentru a da de capetele reţelei. Deci, a doua măsură, prudenţă extremă. Niciun contact, niciun mesaj lăsat sau preluat din taxiuri, căci atât Emilia cât şi Cornel Borşa sunt descoperiţi.

Aşezat într-un fotoliu comod din holul agenţiei „Air France”, Dumitrache Arnăutu mângâia copertele

albastre ale biletului de avion Bucureşti-Paris, cursa 207 din ultima duminică a lunii august, şi recapitula încă o dată în gând datele problemei. Afară, bulevardul se animase din nou, cerul fiind inundat de un soare strălucitor care gonise departe, spre sud, norii aducători de ploaie. În turism, şoferul citea plictisit un ziar, aşteptându-şi clientul. Dumitrache trăgea concluzia că e foarte puţin probabil ca securitatea să fi reuşit să ajungă până la propria sa persoană. Cei suspectaţi sunt Emilia şi Cornel Borşa. Niciun indiciu nu duce de la cuplul Borşa la onorabilul reprezentant comercial Dumitrache Arnăutu, pentru asta doar îşi luase atâtea precauţii.

Toate comunicările dintre ei aveau loc sau pe calea cutiei poştale sau prin telefon. De ce s-a speriat, pentru numele lui Dumnezeu! „Înseamnă că am îmbătrânit", constată cu amărăciune Dumitrache. Aşadar, ce ştie securitatea? Că Emilia şi Cornel Borşa l-au şantajat pe Lebădaru în afacerea „Johnson Electric Limited". Să fie sănătoşi, nu-i mare lucru. Dacă femeia care s-a dat drept verişoara Danei Lebădaru avea misiunea de a-l contacta pe Borşa şi a trage de la acesta cât mai multe informaţii, atunci, iarăşi era liniştit. Prea multe n-a aflat. Mai rămânea convorbirea telefonică prin care chiar el, Dumitrache Arnăutu, a încercat s-o convingă pe Dana Lebădaru să coopereze. N-a reuşit, dar nici

femeia n-avea cum să-l recunoască, pentru că vocea îi era înăbuşită de batista aşezată pe microfonul telefonului. Singura ameninţare venea din direcţia cuplului Borşa. Dar şi pentru asta avea o soluţie. Şi încă ce soluţie! Ridicându-se de pe fotoliu, mulţumit de concluziile sale, Dumitrache Arnăutu se întoarse la taxi surâzător.

— La mine acasă, pe Eminescu, colţ cu Romană... Dumitrache zâmbea gândindu-se amuzat la figurile perplexe pe care aveau să le aibă cei de la securitate a doua zi.

Pe drum, el mai opri o dată taxiul în dreptul unei cabine de telefon public.

Formă numărul lui Borşa, a cărui voce răsună imediat în receptor:

— Cornel Borşa la aparat...

— Eu sunt. Ascultă-mă cu atenţie... Va trebui să execuţi întocmai dispoziţiile mele, deşi n-o să-ţi placă... Nu trebuie să te simţi jignit. Şi asta intră uneori în jocul nostru. Eu sunt patronul şi eu conduc partida... Veţi fi plătiţi bine, ca de obicei. Deci, ascultă...

7. Şi totuşi, remiză...

Maiorul Toma Grigoruţ răsfoia cu mulţumire filele dosarului 1081 care între timp se înmulţiseră, alcătuind

un veritabil volum. Lucrase, ca de obicei, cu meticulozitate, astfel încât probele adunate împotriva cuplului Borşa puteau fi înaintate procuraturii pentru vina de spionaj şi şantaj, fără să le mai lase celor doi cea mai mică şansă de a nega faptele pe care se întemeiau acuzaţiile. Piesa cea mai valoroasă o constituia filmul anexat la dosar. Toma îl examină cu lupa şi fiecare fotogramă din negativ îi întărea convingerea că grupul de spioni dirijat după toate aparenţele de Dumitrache Arnăutu reprezenta o mare primejdie pentru economia naţională şi pentru securitatea ţării. Pelicula era o copie după rolfilmul ce fusese ascuns într-adevăr sub covorul de cauciuc al unui taxi luat de Borşa din faţa hotelului „Intercontinental". Imediat ce Borşa a coborât, în taxi a urcat maiorul Toma care, după ce i-a arătat şoferului legitimaţia şi aprobarea Procuraturii, l-a invitat la sediu. Rolfilmul a fost developat în laboratoarele securităţii, timp în care şoferul, rugat să aştepte în garajul Ministerului, era. Instruit de un subaltern al maiorului în privinţa păstrării celui mai deplin secret al întâmplării. După ce şeful laboratorului a depus pe biroul colonelului Amza negativul developat şi după ce pelicula a fost analizată în proiecţie, pe un ecran cât peretele, în birou a domnit un moment de consternare. Imaginile reprezentau fotocopii după planurile unor importante instalaţii militare destinate apărării

spaţiului aerian al ţării. Faptul atesta o realitate care întrecea cu mult în gravitate cunoscutele încercări de corupţie la adresa unor funcţionari, depăşind sferele spionajului economic sau industrial şi înscriindu-se în.

crima cea mai gravă: spionajul militar. Toma privea mica bucată de peliculă şi-şi rememora evenimentul de care nu-l despărţea decât o zi, dar ce zi! Colonelul Amza a chemat un specialist de la Statul Major al Armatei care a retuşat direct în negativ imaginile înfăţişând schiţe ale unor instalaţii militare, în aşa fel încât ele să pară reale dar să nu poată fi de niciun folos celor în mâinile cărora vor ajunge.

Rolfilmul abil retuşat a fost copiat pe o peliculă identică cu originalul şi introdus la loc, sub covorul de cauciuc. Maiorul i-a mulţumit şoferului de taxi pentru cooperare, amintindu-i încă o dată necesitatea păstrării celui mai strict secret. Prima cursă, după ce a ajuns la staţia din faţa hotelului Intercontinental, taxiul a făcut-o cu bătrânul vânzător de lozuri în plic, care aştepta nerăbdător. După ce bătrânul a coborât, în taxi s-a urcat din nou maiorul Toma. Trebuia să verifice dacă pasagerul a luat rolfilmul. A căutat cu multă atenţie, pentru a se convinge că într-adevăr bătrânul era destinatarul preţiosului document. Latura militară a activităţii grupului de spioni era un argument în plus care pleda pentru curmarea cât mai grabnică a

existenţei acestuia. Rămânea însă riscul ca o acţiune pripită să-i alerteze pe făptaşi, să-i determine a lua contramăsuri, astfel încât grosul reţelei să fie pus la adăpost iar în mâinile organelor de securitate să cadă doar câţiva agenţi mărunţi, manevră obişnuită în asemenea cazuri, menită a ascunde adevărata structură a organizaţiei. Ultimele file ale dosarului erau dedicate rolfilmului capturat în taxi. Erau reproduse la dimensiuni reduse imaginile de pe negativul subtilizat, iar alături se aflau mult mărite amprentele digitale relevate pe caseta de ebonită a rolfimului. Specialiştii de la laborator identificaseră trei tipuri de amprente. După toate probabilităţile, amprentele cele mai bine conturate, fiind mai proaspete, îi aparţineau lui Cornel Borşa. Tocmai în clipa aceea sună telefonul. Recunoscu vocea colonelului Amza:

— Tovarăşe maior, vino până la mine. Am o surpriză pentru dumneata...

Secretara îi spuse în timp ce parcurgea anticamera:

— Nu e singur. Un bărbat şi o femeie au intrat acum un sfert de oră, conduşi de ofiţerul de serviciu... Ea e blondă, foarte frumoasă. Îmi pare cunoscută. Sunt sigură că am mai văzut-o undeva...

Surpriză e prea puţin spus.

Maiorul făcu un efort serios pentru a nu-şi trăda printr-o exclamaţie zgomotoasă gândurile stârnite de

neaşteptata întâlnire căreia trebuia să-i facă faţă. Pe cele două fotolii din faţa biroului colonelului Amza, şedeau surâzători Emilia şi Cornel Borşa. Emilia zâmbi cu maliţie:

— A, pe domnul îl cunosc... Mi-a fost prezentat drept specialist în psihologie, de către un prieten ziarist...

— În felul său, e şi psiholog... O să vă convingeţi de asta curând, pentru că maiorul Toma Grigoruţ se vă ocupa de dumneavoastră.

— În cazul acesta, admise ironică Emilia, prietenul comun care mi l-a prezentat mi-a spus adevărul şi numai adevărul. În fond de ce n-am fi, noi toţi cei din această încăpere, mai mult sau mai puţin specialişti în psihologie?

Maiorul trase un scaun lângă birou, privind întrebător spre colonelul Amza. Acesta, cu un ton politicos şi amical, i se adresă lui Cornel Borşa:

— Dacă sunteţi amabil, povestiţi încă o dată scopul vizitei dumneavoastră.

Borşa scoase din buzunar un pachet de ţigări şi înainte de a aprinde privi interogativ spre ofiţer:

— Bineînţeles că puteţi fuma, spuse colonelul care îşi aprinse şi el o ţigară. Vă ascultăm, domnule Borşa.

— După cum am mai spus-o, am venit să ne predăm de bună voie organelor Ministerului de Interne. Şi eu şi soţia mea ne facem vinovaţi de tentativă de şantaj şi

colaborare, parţială, repet, parţială, cu un agent aparţinând unei organizaţii de spionaj. Vreau să precizez însă de la început că n-am adus niciun fel de prejudiciu orânduirii de stat şi nici pagube materiale, deoarece încercările noastre s-au lovit de refuzul de a colabora al celui care ar fi trebuit să devină victimă.

Toma schimbă o scurtă privire cu colonelul Amza ai cărui ochi străluceau iluminaţi de o veselie ironică. Joacă tare Dumitrache Arnăutu, gândi Toma. La orice se aşteptase dar la asta nu. „Sacrificiul nebunilor" se materializase în cel mai strict sens al cuvântului. Fuseseră siguri că Dumitrache va lua o măsură sau alta în privinţa celor doi agenţi, după eşecul suferit în faţa inginerului Lebădaru, dar să-şi imagineze că-i va trimite pur şi simplu să se predea securităţii, asta nu le-ar fi putut trece niciodată prin minte. Dacă Dumitrache Arnăutu e şeful şi dacă el a combinat o asemenea mutare, ei bine, atunci nu le va fi deloc uşor de acum înainte să avanseze în afacerea 1081.

— Vreţi să treceţi la fapte, domnule Borşa?

— Îmi e destul de penibil s-o spun, mai ales că se află de faţă şi soţia mea, dar amândoi ne-am sfătuit şi am decis că numai adevărul e calea celui care îşi recunoaşte sincer greşeala. În urmă cu aproape două luni, Emilia, soţia mea, a cunoscut un tânăr inginer, Lebădaru Vladimir. A atras-o înfăţişarea ieşită din comun a

acestuia şi l-a rugat să-i pozeze pentru un tablou... Ştiţi, noi amândoi suntem artişti... plastici. E adevărat, în perioada aceea eram foarte ocupat... Furat de munca mea, am uitat că am o soţie tânără şi frumoasă. Pe scurt, am neglijat-o. Inginerul, căruia soţia îi era plecată din ţară pentru mai mult timp, i-a făcut curte Emiliei şi, ce să mai lungesc vorba, a sedus-o...

Cu un aer de ingenuă spăşită, Emilia plecă privirile spre covor. Scoase din geantă cu mâinile tremurătoare o ţigară şi se prefăcu că nu poate stăpâni bricheta. Maiorul Toma îi oferi foc, iar frumoasa blondă îi mulţumi cu un glas şoptit şi tremurător. Dacă era vorba de teatru, apoi nu se putea spune că e o amatoare! Borşa trase şi el câteva fumuri şi-şi continuă confesiunea:

— Soţiei mele nu i-a trebuit mult timp să-şi revină din această criză sentimentală. După ce mi-a mărturisit păcatul, rugându-mă s-o iert pentru o clipă de slăbiciune, a rupt orice legătură cu tânărul inginer. Tocmai când consideram capitolul încheiat şi încercam să consolidăm menajul nostru, a apărut „el", omul de la telefon. M-a ameninţat, m-a şantajat şi mi-a cerut să lucrez pentru organizaţia căreia îi aparţine. Pe scurt, mi-a cerut să-l conving pe inginer, care-i angajat într-o unitate a comerţului exterior, să favorizeze într-o licitaţie internaţională firma „Johnson Electric

Limited”. Mi-a dat numărul unui taxi şi mi-a ordonat să-l iau de la staţia din piaţa Eminescu. În timpul drumului să caut discret sub perna din spate şi să iau un plic. L-am luat...

— Şi ce conţinea? întrebă colonelul.

— Nişte fotografii scârboase, sunt sigur că erau contrafăcute, trucate... şi suma de cinci mii de lei. Borşa se scotoci în buzunarul de la piept şi scoase un teanc de bancnote pe care le aşează în faţa colonelului. Nu m-am atins de aceşti bani, îmi frigeau mâinile, dar nici nu-i puteam refuza. Mă temeam...

— L-aţi întâlnit vreodată pe omul de la telefon? întrebă Toma.

— Niciodată... Toate comunicările erau unilaterale. El îmi dădea telefon şi-mi ordona ce trebuie să fac.

— Vorbeaţi la început de-o tentativă de şantaj... De ce n-aţi reuşit? îl iscodi mai departe maiorul.

— Trebuie să recunosc că inginerul s-a dovedit integru. A refuzat orice fel de colaborare, ba m-a ameninţat că dacă nu mă astâmpăr mă reclamă la securitate... Presupun că şi în familia sa a avut loc un proces de reconciliere, cum s-a întâmplat la noi, sau... poate că soţia, căreia am fost obligat de necunoscut să-i arăt fotografiile, are prea mare încredere în soţul ei pe care, fără îndoială, îl iubeşte... Cert este că nu a crezut nicio iotă din povestea mea despre adulter...

— De ce nu aţi venit la noi de la început? îl întrebă colonelul.

— Mi-a fost teamă. Necunoscutul de la telefon era de o duritate înfricoşătoare. Spunea că suntem urmăriţi de oamenii săi şi că ne va lichida.

— Acum nu vă mai e teamă? fu rândul lui Toma să întrebe.

— Ne e şi acum... De aceea am venit... Să vă cerem protecţie şi, dacă ne găsiţi vinovaţi, justiţia să ne dea ceea ce merităm...

Colonelul Amza se ridică de la locul său şi începu să se plimbe prin încăpere. Toma îşi muta privirile când spre colonel, când spre cei doi spioni care se prefăceau că aşteaptă resemnaţi decizia ofiţerului.

— Trebuie să ne considerăm arestaţi, domnule colonel? scânci Emilia, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului.

— Arestaţi? Pentru ce? se miră colonelul.

— Pentru faptele noastre... Pentru că am dat ascultare necunoscutului, spuse Borşa, pentru că n-am informat de la început organele în drept...

— E adevărat... Nu sunteţi tocmai nişte îngeraşi neprihăniţi, dar nici diavoli, nu-i aşa? glumi Amza. Vă mulţumesc pentru sinceritatea dumneavoastră... am să vă răspund cu aceeaşi măsură: sunteţi liberi. Pentru formalităţi, trebuie să daţi câte o declaraţie. Tovarăşul

maior o să vă ajute la treaba asta după care... ei bine, după care vă veţi duce acasă. E de la sine înţeles că dacă necunoscutul dă noi semne de viaţă, o să ne încunoştiinţaţi. Nu-i aşa?

— Fireşte, domnule colonel... Cum să-mi exprim recunoştinţa? întrebă cu glas pocăit Borşa, ridicându-se în picioare şi înălţând privirile către tavan, în căutarea cerului pe care voia să-l ia drept martor al bunelor sale intenţii. Dar dacă – reluă temător Borşa – necunoscutul va încerca să se răzbune pe noi pentru că nu l-am ascultat? Dacă va încerca să ne ucidă? Nu credeţi că ar fi bine ca o perioadă, eu ştiu, două, trei săptămâni să puneţi pe cineva pe urmele noastre? Să ne fileze, parcă aşa se spune. Am citit prin romanele poliţiste... da, să ne fileze... Dacă necunoscutul ne ţine sub supraveghere, veţi descoperi şi dumneavoastră pe unul sau mai mulţi din complicii acestuia... operaţia ne-ar înlătura nouă temerile iar dumneavoastră v-ar aduce indicii...

— Ideea nu e rea... Bine, domnule Borşa, vom lua măsurile necesare pentru ca ameninţările necunoscutului să nu se materializeze... Tot tovarăşul maior Toma se va ocupa şi de asta. Mulţumit?

— O, domnule, colonel, dacă aţi ştii cât de recunoscător vă sunt... vă suntem... eu şi soţia mea...

Toma îşi stăpânea cu greu pornirea de a zâmbi. Atât

colonelul cât şi cei doi spioni se luau la întrecere în a-şi debita cât mai convingător replicile, jucându-şi rolurile cu virtuozitate de comedieni. Şi s-ar fi cuvenit, de bună seamă aplauze dar era prea devreme. Mult prea devreme. Cortina nu căzuse încă peste filele dosarului 1081.

*

Radu Tudor era nervos. Toată după-amiaza îl căutase la telefon pe prietenul său, maiorul, dar acesta era de negăsit. Era ultimul apel telefonic pe care i-l mai putea adresa, căci peste şapte-opt minute avea să pornească în lunga sa călătorie europeană de care nu-l despărţeau decât cei câţiva zeci de metri dintre cabina telefonică din Gara de Nord şi vagonul de dormit ataşat la expresul Wiener-Waltzer. Telefonul însă rămânea surd, spre disperarea lui Tudor care voia să-i aducă la cunoştinţă maiorului un fapt care-l punea pe gânduri. Chiar în ziua aceea, Dumitrache îl sunase la redacţie şi-l rugase să-i facă cu prilejul voiajului european un comision, ducând unui prieten din Paris un cadou. Dumitrache nu precizase ce cadou anume, prevenindu-l că va veni personal la gară să aducă obiectul. Gândindu-se la natura relaţiilor sale cu omul de afaceri occidental, Tudor socotise că nu-i putea refuza rugămintea şi că acceptarea avea să fie o mică revanşă la generozitatea cu care Dumitrache Arnăutu îl

copleşise, oferindu-i o „slujbă” suplimentară. Pe de altă parte, era conştient că acceptând comisionul fără a-i cunoaşte natura, risca să intre în contradicţie cu legea. De aceea insista cu atâta îndărătnicie să obţină la celălalt capăt al telefonului glasul limpede al prietenului său maiorul, pentru a-i cere încă o dată sfatul. În receptorul telefonic semnalul de apel se repeta zadarnic, astfel încât Tudor fu nevoit să renunţe.

Era timpul să se grăbească. În difuzoarele răguşite ale gării vocea crainicei, care anunţa plecarea în cursă a expresului Wiener-Waltzer, fu înlocuită cu un semnal sonor. Ceasul de pe peron arătă ora 19 şi 57 de minute. Pe scara vagonului de dormit, Tudor se întreba dacă Arnăutu mai avea timp să sosească la gară pentru a-i încredinţa pachetul acela.

Conducătorul vagonului de dormit închise uşa. În clipa aceea, expresul se puse în mişcare. Tudor privi lung peronul apoi intră în cuşetă, apucându-se să-şi aranjeze bagajele. Amurgul se lăsa repede şi prin faţa ferestrei defilau rapid luminile blocurilor din Bucureştii Noi.

Tudor ieşi pe culoar şi se rezemă de bara metalică a ferestrei. Simţi o privire aţintită asupra sa. Se întoarse şi întâlni chipul surâzător al lui Dumitrache Arnăutu.

— Mă întreb dacă merita atâta efort din partea mea. Când am să vă spun despre ce este vorba, o să râdeţi de

mine...

— Cum mi-aş putea permite aşa ceva, domnule Arnăutu?

— Nu trebuie să vă închipuiţi cine ştie ce... Am un prieten la Paris... etnograf pasionat... M-a rugat să-i fotografiez pe diapozitive color exponate din Muzeul Satului şi detalii din arhitectura mânăstirilor moldovene...

Tudor îl urmărea îngândurat. Filmele lui Dumitrache îl puneau în încurcătură. Cu totul alt gen de cadou se gândise el să transporte... O ie, o sticlă de ţuică, un obiect de artizanat. Şi acum, poftim!

— Sunt reversibile, pe peliculă Eastman [10] . Nedevelopate... Treaba asta o s-o facă prietenul meu într-un laborator specializat din Paris.

Dumitrache scoase din buzunar şase rolfilme. La câţiva paşi de ei, bătrânul remizier de la „Loto-Pronosport" se străduia să aprindă ţigara cu o brichetă care nu voia să ia foc.

Trenul încetinea la semnalul de avertizare din faţa staţiei Ploieşti-vest.

— A, era să uit. Adresa vărului meu.

Dumitrache îi strecură în palmă o carte de vizită.

---

[10] Eastman Kodak este o companie americană listată pe New York Stock Exchange, care a produs diverse materiale şi echipamente fotografice. Actualmente s-a reorientat spre alte servicii.

Fără s-o privească, Tudor o băgă în buzunar, alături de filme.

— Drum bun, domnule Tudor! În costumul acesta arătaţi ca un june prim de la Hollywood.

Tudor nu răspunse. Era paralizat de îndrăzneala lui Dumitrache Arnăutu care îi încredinţa un comision atât de ciudat. Să refuze? N-ar fi elegant, după toate cele făcute de Arnăutu pentru el. Să le ducă la destinaţie? Asta însemna să-şi calce pe inimă, şi să ignore norme îndeobşte cunoscute.

Trenul opri în Ploieşti-vest. Arnăutu mai făcu un semn amical cu mâna şi coborî. Bătrânul a cărui figură maiorul Toma o asemănase cu un cap de şobolan se adâncise în lectura unei reviste turistice.

Întors în cuşeta sa, Radu Tudor privea îngândurat cele şase rolfilme. Ambalajul atesta într-adevăr că e vorba de film reversibil, dar ceea ce peliculele nu-i puteau destăinui era conţinutul imaginilor. Realiza tot mai acut faptul că săvârşise un act necugetat, o mare neghiobie, acceptând să transporte peste frontieră filme al căror conţinut nu-l putea controla. Erau într-adevăr imagini etnografice? Dumitrache n-ar fi îndrăznit să-i încredinţeze un material, să zicem, având o valoare specială, lui, aproape un necunoscut. Dar dacă totuşi a cutezat, mizând tocmai pe acest fapt? Nimeni nu ar bănui că un ziarist comunist ar putea transporta filme

fotografice ale căror imagini ar pune în primejdie securitatea ţării sau ar dezvălui importante secrete. „Oricum aş suci-o, tot o tâmpenie am făcut – gândea furios Tudor. Parcă mi-a luat diavolul minţile. M-am lăsat intimidat ca un caraghios de siguranţa şi firescul cu care Dumitrache mi-a strecurat surâzător în palmă filmele lui blestemate şi am uitat pur şi simplu o normă pe care toţi cetăţenii ţării o cunosc şi o respectă: aceea de a nu transporta în afara frontierelor de stat asemenea obiecte."

Afară se întunecase. Tudor se apropie de fereastră şi primul gând care-i veni fu să arunce în noapte filmele care-i ardeau mâinile. Atunci îi apăru în minte soluţia care în clipa aceea i se păru salvatoare. La Viena urma să rămână două-trei zile. Era mai mult decât îi trebuia pentru a developa filmele şi a se convinge de autenticitatea afirmaţiilor lui Dumitrache. Printre cunoştinţele sale vieneze se afla şi un fotoreporter pe care îl cunoscuse cu prilejul Congresului Internaţional al presei turistice ţinut la Mamaia cu un an în urmă, şi pe care îl ajutase să se documenteze asupra realităţilor româneşti.

„Da, asta e cea mai bună soluţie", gândi mulţumit Tudor şi împăcat cu sine şi cu conştiinţa sa, adormi.

Se trezi din somn când ceasul de pe peronul gării Curtici arăta orele 6,20 şi când Wiener-Waltzerul îşi

încheia cursa pe teritoriul României. Era o zi frumoasă şi majoritatea ferestrelor vagonului de dormit erau deschise. O bună parte dintre pasagerii vagonului de dormit, printre care şi omul cu mutră de şobolan, coborâseră la Arad, astfel încât în cuşete îşi continuau somnul doar cei care mergeau mai departe. În momentul în care Tudor deschidea fereastra cuşetei sale, bătrânul vânzător de lozuri părăsea gara din Arad, mulţumit că misiunea sa luase sfârşit. De la unul dintre telefoanele interurbane automate de pe peron, agentul îi raportase lui Dumitrache prin câteva fraze banale, dinainte stabilite, că reporterul n-a contactat pe nimeni în timpul călătoriei şi că totul era în ordine.

Cu bărbia rezemată de rama metalică a ferestrei, Tudor privea gesturile feroviarilor care verificau roţile vagoanelor cu ciocanele lor lungi.

Curând, o scurtă bătaie în uşă îl avertiză că trebuie să prezinte paşaportul.

Ofiţerul de grăniceri privi lung chipul lui Tudor, îl confruntă cu imaginea din paşaport şi-l întrebă cu o curiozitate nedisimulată:

— Sunteţi una şi aceeaşi persoană cu reporterul Radu Tudor?

— Da, îi răspunse flatat Tudor.

— Vă urmăresc întotdeauna cu mare plăcere. Aveţi un stil plăcut, când vă citesc parcă stau de vorbă cu

dumneavoastră. Veţi scrie o carte cu note de călătorie?

— Da... De fapt, acesta este scopul excursiei mele. Am o temă care mă obsedează de mult: drama personalităţii umane în condiţiile societăţii de consum... Solitudinea, dezumanizarea, incidenţa tot mai mare a actelor de disperare, escaladarea violenţei... Ştiţi – adăugă zâmbind Tudor – sunteţi prima persoană căreia îi dezvălui tema viitoarei mele cărţi...

— Vă doresc mult succes şi călătorie plăcută, îi spuse ofiţerul salutând.

Lui Tudor îi reveni în minte cele şase rolfilme încredinţate de Dumitrache Arnăutu şi toată buna dispoziţie i se risipi. Se simţea, pentru prima oară în viaţă, vinovat de o faptă necugetată. Surise trist şi se îndreptă spre fereastră, privind cum trenul depăşea bornele de frontieră şi ghereta ultimului post grăniceresc românesc. Dincolo de lăstărişul des al salcâmilor se zăreau acoperişurile de ţiglă roşie ale primei localităţi din Ungaria, punctul de frontieră Lokoshaza.

8. Turistului îi stă bine cu drumul...

Ploaia învăluia marele bulevard vienez Mariahilferstrasse, pustiu la ora aceea, de altfel nepotrivită pentru plimbări duminicale.

Ceasul electric suspendat pe pivot metalic arăta ora 18 şi 19 minute.

Tudor constată că până la plecarea expresului de Veneţia mai erau cinci şi nu patru ore, aşa cum îşi imaginase. Sub acoperişul mohorât al ploii, metropola părea mai austeră decât o ştia în realitate. Zidurile de piatră cenuşie, patinate de ani, dar mai ales de fumul înecăcios al cărbunilor arşi pentru încălzirea locuinţelor, i se arătau reci şi impersonale; dincolo de perdelele trase ale ferestrelor părea a fi încetat orice semn de viaţă. Ploaia şi cerul cenuşiu împrumutaseră atmosfera lor neprietenoasă până şi vitrinelor strălucitoare ale magazinelor. Nici mărfurile savant etalate şi nici firmele colorate nu reuşeau să învioreze aparenţa autumnală a oraşului, peisaj cu totul bizar la sfârşit de august.

Ziaristul purta în buzunar comisionul încredinţat de Dumitrache Arnăutu. Developase şi verificase imaginile. Colegul său de breaslă, fotoreporterul vienez, extrem de amabil, îl lăsase să trebăluiască ore în şir în laborator. După ce developase şi uscase cele şase rolfilme, Tudor le studiase pe îndelete. Toate cele şase filme reprezentau imagini fotografice luate în incinta Muzeului Satului şi în pitoreasca zonă turistică a nordului Moldovei.

O clipă se gândi că s-ar putea ca aceste imagini

paşnice să ascundă ceva, ca Dumitrache să fi folosit un truc oarecare. Ştia la ce performanţe s-a ajuns în zilele noastre în domeniul fotografiei şi utilizarea ei în scopul transmiterii de informaţii secrete. Încă din timpul războiului, Abwehr [11] -ul lui Canaris [12] pusese la dispoziţia spionajului hitlerist ceea ce părea pe atunci de domeniul fanteziei: micropunctul, reducerea unei pagini dactilografiate la dimensiunile unui cap de ac. „Toate acestea însă sunt literatură, cinema – gândea Radu Tudor, filmele lui Dumitrache conţin imagini inofensive, n-am deci niciun motiv să mă îndoiesc de buna lui credinţă."

Faptul cu care se mândrea în momentul acela era că toate cele şase filme developate le recopiase pe peliculă identică şi că le băgase în casetele originale. În felul acesta, prietenul lui Dumitrache din Paris, nu va observa nimic, iar relaţiile cu omul de afaceri aveau să rămână neschimbate, acesta neavând cum să ştie că îl bănuise pe nedrept.

---

[11] Abwehr (germană: „apărare") a fost un serviciu de informaţii şi contrainformaţii al armatei, ce funcţiona pe lângă Marele Stat Major german (1919–1944).

[12] Wilhelm Franz Canaris (n. 1 ianuarie 1887 în Aplerbeck, Dortmund – d. 9 aprilie 1945, spânzurat în lagărul de concentrare Flossenbürg). A fost şeful serviciului de spionaj militar german, Abwehr, pentru cea mai mare parte a celui de-al doilea război mondial, până în 1944 (la 30 iunie), când a fost eliminat în urma activităţilor sale antihitleriste.

Tudor continua să se plimbe plictisit pe străzile Vienei. Lipsită de larma pietonilor grăbiţi şi de circulaţia sufocantă a autovehiculelor, Viena părea o imensă cetate părăsită de locuitori.

Ud din cap până în picioare, intră în primul bistrou întâlnit în cale, pustiu şi el la ora de siestă duminicală.

— Ein Bier, bitte...[13] – comandă el, rezemat cu amândouă coatele de tejgheaua de zinc în spatele căreia patronul, un bătrânel somnoros şi miop, îşi făcea de lucru, ştergând le nesfârşit cele câteva pahare pe care le avea în faţă.

— Es regnet noch?[14] întreabă ca să se afle în vorbă patronul, deşi fereastra îngustă a micului său local era spălată de şiroaie lungi de ploaie.

— Ja, es regnet[15], răspunse cam fără chef Tudor, turnându-şi în pahar berea spumoasă şi amăruie, cu iz de hamei, a cărei reclamă „Brauerei A.G.”, o întâlnise până atunci pretutindeni pe zidurile Vienei.

Avea toate motivele să nu fie încântat de scurta sa şedere în metropola austriacă. Mai întâi pentru că ploua şi-i strica planul întregii după-amieze, destinată plimbărilor pedestre.

---

[13] O bere, vă rog...

[14] Plouă încă ?

[15] Da, plouă...

— Noch ein Bier, bitte[16]...

Îi plăcuse aroma aspră şi acidulată a berii vieneze, cu guler înalt şi consistent lipit de paharul cu turnurile roşii ale Schonenbrunului[17] desenate în relief.

Când reîncepu plimbarea pe bulevard, cerul devenise mai luminos iar ploaia se subţia. Pe partea opusă hotelului „Tyrol" de pe Mariahilferstrasse, zidurile înnegrite ale unei catedrale clădită într-un gotic sever redeşteptară în gândurile lui Tudor curiozitatea nepotolită a turistului. Dinăuntrul catedralei ajungeau în stradă acordurile grave ale unui preclasic german, iar în vitraliile afumate ale ferestrelor jucau lumini pâlpâitoare de lumânare.

În momentul acela, instinctul îi spuse că cineva îi studiază cu atenţie gesturile, mişcările. Fără să se tulbure de eveniment, jucă scena turistului curios, învârtindu-se cu naivă uimire în jurul madonei de marmoră aşezată în firida scobită în zidul gros al catedralei. Astfel, fără să se grăbească, întâlni la câţiva paşi privirile obraznice ale unui tip nu prea înalt, negricios, cu pometii obrajilor scoşi mult în afară. Îşi

---

[16] Încă o bere, vă rog...

[17] Palatul Schönbrunn este o fostă reşedinţă imperială de vară în stil rococo şi cu 1441 de camere, aflată în prezent în Viena, Austria. Fiind unul dintre cele mai importante monumente culturale din ţară, el a fost începând cu anii 1960 unul dintre cele mai importante obiective turistice din Viena.

aminti în aceeaşi clipă că omul care îl studia fără jenă era una şi aceeaşi persoană cu cea care se urcase odată cu el în tramvaiul 18 la staţia din faţa Westbahnof-ului pentru a coborî împreună la Ostbahnhof[18], unde au depus bagajele în păstrare.

După ce-şi marcă în acest fel prezenţa, omul porni cu mers legănat spre panourile cu fotografii ale unui cinematograf unde rula un film cu cow-boy. Îi mai aruncă o privire cercetătoare lui Tudor, apoi, leneş, fără să se grăbească, ca unul care ştie că are încă mult timp de omorât, pătrunse în cinematograf.

După prima reacţie de uşoară nelinişte stârnită de această întâmplare, Tudor redeveni optimist. „N-are niciun rost să mă formalizez dacă un tip mă priveşte insistent. Poate mă confundă cu cineva. Poate e o întâmplare", îşi zise. Fluierând un refren la modă, îşi continuă plimbarea.

Odată cu înserarea, ploaia încetase. Bulevardul începea să prindă viaţă, înviorat de luminile argintii ale neonului.

Automobilele grăbite opreau, cu frânele ţipând scurt la răspântii, ducând spre cămine oboseala plăcută a vienezilor după o zi de week-end.

Pe trotuarele spălate de ploaie se plimbau, într-un

---

[18] Gara de vest şi gara de est – principalele gări ale Vienei.

autentic stil provincial, perechi de toate vârstele. Erau cei cărora mijloacele nu le permiteau să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în Alpii tirolezi sau măcar la tradiţionalul loc de evadare al vienezilor, pădurea Grünwald – acolo unde, cu un veac în urmă, legenda spune că părintele valsului îşi scria în trăsură nemuritoarele melodii. Tudor descoperea tardiv farmecul vienez şi, aşa cum se întâmplă de obicei, abia când oraşul începea să-l prindă în viaţa lui reală, timpul se scurgea repede.

Ceasul electric îl avertiza că până la plecarea trenului mai erau patruzeci de minute. Intră din nou în birtul cu ferestre înguste, să mai bea o bere cu spumă deasă şi aromă aspră de pământ udat de ploaie. Localul era plin de clienţi dar patronul, bătrânelul miop, acum vioi şi mulţumit de dever, îl recunoscu şi fără să-i mai aştepte comanda îi întinse o sticlă cu bere şi un pahar.

— Es ist schönes Wetter[19]... îl încurajă bătrânul.

O jumătate de oră mai târziu, după ce aruncă o ultimă privire peroanelor pustii la ora aceea de noapte, trist, aşa cum îi stă bine oricărui turist care părăseşte un meleag unde ştie că au rămas atâtea şi atâtea lucruri nevăzute, îşi ocupă locul rezervat într-un compartiment de clasa a doua.

---

[19] S-a făcut timp frumos...

Dormi dus până când se trezi din somn cu încheieturile înţepenite şi tremurând de frig. Îşi aruncă privirile prin fereastra luminată brusc de becurile puternice ale unei gări, apoi ieşi pe culoar.

Pe firma mare a gării desluşi numele localităţii: Brück ad Mur, şi imediat înţelese că frigul acela puternic ce-l trezise din somn venea din înălţimile stâncoase ale munţilor Brück. Se înfăşură în pardesiu şi dormi până la Villach. Când trenul ajunse la Tarvisio, punctul de frontieră, soarele, care răsărise undeva după un lanţ muntos, anunţa zorii unei zile senine de vară.

Somnul îi trecuse, aşa că de la Udine până la Mestre se amuză ascultându-şi vecinii de compartiment, toţi italieni, sporovăind vrute şi nevrute pe seama „tinerilor din ziua de azi" – subiectul etern al călătoriilor lungi pe calea ferată, bineînţeles după epuizarea buletinului meteorologic. Criticile violente aveau drept punct de plecare comportarea necivilizată, de pe peronul din Udine, a unor tineri pletoşi şi rufoşi, fete şi băieţi de-a valma, care îşi etalau jegul şi obrăznicia fără jenă. După mai bine de o oră, când trenul părăsi gara Mestre, Tudor ieşi din nou pe culoar. Dinspre lagună veneau valuri de ceaţă alburie, acoperind astfel peisajul ultimilor kilometri de uscat până la intrarea pe podul lung ce susţine linia ferată şi şoseaua ce duc la Veneţia. Când trenul pătrunse pe pod, de-a lungul armăturii

metalice ceaţa se destrăma. Pentru început, privirilor nu li se arătau decât ambalaje plutitoare, aruncate în apele murdare ale lagunei. Şi din nou Tudor simţi în jurul său o prezenţă neliniştitoare. Dinspre capătul vagonului se apropia tipul cu înfăţişarea de boxer în retragere, care-l studiase atât de obraznic pe bulevardul Mariahilfer din Viena.

De data aceasta era însoţit de un vlăjgan osos, având una din mutrele acelea tipice pe care regizorii de filme poliţiste le angajează pentru rolurile de ucigaşi plătiţi.

Spre marea mirare a lui Tudor, cei doi se opriră lângă el.

— Sprechen sie Deutch?

— Nu, răspunse Tudor, minţind, căci de fapt ştia câte ceva.

— English?

— Nu... De data aceasta era sincer, căci slabele sale cunoştinţe, reduse la câteva fraze uzuale, nu i-ar fi permis susţinerea unei conversaţii.

— Inspecteur Lucas... Interpol... Police Criminel Internationale, spuse unul dintre ei, arătându-i în fugă o insignă.

— Alors? întrebă Tudor, pe care scena începea să-l amuze, ştiind că n-avea de ce să se teamă. El, autorul unor reportaje despre Interpol, ştia că organizaţia internaţională de luptă împotriva criminalităţii nu are

agenţi speciali sau superagenţi şi că pe teritoriul fiecărei ţări sarcinile de urmărire, anchetare sau arestare sunt îndeplinite de propria poliţie naţională, constituită într-un birou naţional central care colaborează cu secretariatul general. Aşadar, individul blufa.

Tipul cu mutră de ucigaş se postă în stânga lui Tudor, în timp ce falsul inspector de la Interpol – care nu era altcineva decât Lucas, complicele lui Dumitrache, aşteptat de Emilia şi inginerul Lebădaru pe aeroportul Otopeni – îi puse în faţă o fotografie:

— Îl cunoaşteţi pe barosanul acesta? continuă falsul inspector în franceză.

— Da, îl cunosc... Şi ce-i cu asta?

Fotografia, un instantaneu luat la standul uneia din expoziţiile tehnice bucureştene, îi înfăţişa pe Tudor şi Dumitrache discutând în faţa unei instalaţii electronice.

— Lucraţi pentru el?

— Da, mă ocup de publicitatea firmelor pe care le reprezintă domnul Dumitrache în România. E interzis?

— Puteţi să ne daţi ceva date despre acest domn Dumitrache Arnăutu?

— Regret. Singurele mele contacte cu acest domn sunt strict oficiale, prin intermediul unui organism de stat...

— Este un spion periculos şi traficant de narcotice.

Dacă ştiţi ceva, vă aşteaptă o recompensă grasă...

— Vă repet, nu ştiu decât ce v-am spus...

— Şi eu vă repet că dacă vă amintiţi câte ceva, puteţi câştiga gras.

— N-am nicio informaţie care vă poate ajuta.

Tudor rămase în faţa ferestrei, zâmbind. Trenul încetinea pe liniile de triaj ale gării, anunţată de o placă uriaşă „VENEZIA TERMINUS S.L.-Stazione Ferovia".

Pe peronul gării, Tudor constată că cei doi indivizi îl filau strâns. Ce semnificaţie putea avea discuţia din tren? Voiau să-l intimideze? De ce? Sau poate că Dumitrache într-adevăr se ocupa cu afaceri necurate şi atunci mascarada aceea avea rostul de a-i verifica reacţiile în faţa unei situaţii cu totul şi cu totul neaşteptate? Şi apoi filmele. Cu propriii săi ochi se convinsese că ele conţin într-adevăr imagini etnografice. Şi atunci? Se afla în mijlocul unei enigme pe care n-avea cum s-o lămurească decât lăsând lucrurile să meargă până la capăt. Simţea că voiajul său avea să-i rezerve surprize, dar constatarea nu-l neliniştea. În fond, ce-şi putea dori mai mult un reporter, veşnic în goană după neobişnuit? Îşi apucă decis valiza lăsată o clipă pe dalele de piatră ale peronului şi porni hotărât spre ieşirea din gara dominată de vacarmul stârnit de nelipsiţii negustori ambulanţi. Pe măsură ce înainta către porţile larg

deschise, lumina albă şi crudă a dimineţii îi risipea umbra de îngrijorare stârnită de constatarea că e filat strâns, evident vizibil şi evident cu intenţia de a se simţi supravegheat. Ieşi din gară cu paşi hotărâţi.

Panorama oraşului îi apăru abia atunci în adevărata sa înfăţişare. Soarele puternic al dimineţii risipise ceaţa lăptoasă, iar forfota nebună a gondolelor de pe Canal Grande[20] îl făcu să uite pentru un moment că undeva, în spatele său, doi gangsteri veritabili, nu de cinema, îl urmăresc.

Se opri cu valizele în mână pe Ponte del Ferovia[21] pentru a admira în voie gondolele de pe Canal Grande. Vizibilitatea era perfectă şi de acolo, din faţa gării, se vedea clar cum principala cale de apă a cetăţii lagunare face primul cot al imensului „S" pe care îl desenează pe

---

[20] Canal Grande (în română Marele Canal) este un canal din Veneţia. El reprezintă unul dintre coridoarele navale majore ale oraşului. Transportul public este efectuat de „autobuze" navale (italiană: vaporetti) şi taxiuri navale private, însă mulţi turişti preferă să exploreze canalul cu gondolele.

[21] Podul Libertăţii (în italiană Ponte della Libertà) este un pod rutier şi feroviar care conectează centrul istoric al oraşului Veneţia (format dintr-un grup de insule) de ţărmul continental. El reprezintă singura cale de acces pentru traficul rutier în Piazzale Roma şi pe insula Tronchetto şi pentru traficul feroviar în Gara Venezia Santa Lucia Podul a fost construit în perioada 1931–1933 după proiectul inginerului Eugenio Miozzi şi inaugurat de Benito Mussolini la 25 aprilie 1933 ca Ponte Littorio («Podul lictorului»), fiind singura cale de acces pentru vehiculele rutiere în centrul istoric al capitalei regiunii Veneto. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial a fost redenumit Ponte della Libertà pentru a onora eliberarea de sub dictatura fascistă şi de sub ocupaţia nazistă.

harta oraşului.

Dinspre monumentalul edificiu Fontego dei Turchi[22] se apropiau lent circa douăzeci de gondole, înţesate cu turişti entuziaşti şi zgomotoşi, unul dintre sutele de grupuri de turişti sosiţi din lumea întreagă pentru a admira Veneţia, acest miracol arhitectonic creat cu mai bine de un mileniu în urmă de geniul uman. Dacă pe apele vălurite ale canalului n-ar fi trecut în viteză zeci de „vaporetto[23]" şi „motoscafo[24]", Tudor ar fi jurat că avea în faţă unul din celebrele peisaje ale lui Guardi[25], pictorul care a lăsat moştenire posterităţii cele mai multe şi fidele imagini ale Veneţiei de altădată.

Prinse bărbăteşte cele două valize şi coborî pe malul opus unde făcu semn primului gondolier liber.

— Prego... un albergo..."[26]

Cel mai important lucru era să găsească un hotel ieftin, eveniment rar la Veneţia, mai ales în plin sezon estival.

---

[22] Fondaco dei Turchi (în veneţiană Fontego dei Turchi) este un edificiu în stil veneto-bizantin din Veneţia (nordul Italiei), situată pe malul Canal Grande, în sestiere Santa Croce. Termenul Fondaco provine din arabul fondouk, ce desemnează un „depozit".

[23] Vaporaşe.

[24] Bărci cu motor.

[25] Francesco Guardi (n. 5 octombrie 1712, d. 1 ianuarie 1793) a fost un pictor veneţian şi membru al Şcolii Veneţiene. El este considerat ca fiind ultimul practician, împreună cu fraţii săi, ai şcolii veneţiene.

[26] Un hotel, vă rog...

*

Piaţa San Marco era la una din obişnuitele sale ore de maree turistică. Oameni de pe toate continentele, cu pielea de toate culorile se împrieteneau într-o clipă, încercând să-i fure cât mai mult momentului trecător. Tradiţionalii porumbei se hrăneau domestic cu boabele aurii de porumb aruncate darnic de turiştii care le cumpărau pe loc, în pungi micuţe, răsucite din hârtie colorată. Câţiva fotografi ambulanţi, cu aparate de epocă, îmbiau clientela, făcând concurenţă pictorilor risipiţi în mulţime şi care desenau aproape tot atât de repede cât timpul necesar realizării unei poze „à la minut".

Tudor sperase ca, dizolvat în acest furnicar pestriţ, să se desprindă de supravegherea atentă a urmăritorilor. Tentativa nu-i reuşise, astfel că, resemnat, se hotărî să le facă jocul şi să rămână de bună voie prizonierul privirilor lor insistente. Îi devenea tot mai clar faptul că excursia sa se anunţa bogată în neprevăzut, poate chiar prea bogată. Nici nu apucase bine să treacă graniţa şi se trezise filat, apoi provocat grosolan de indivizii aceia. Începea să înţeleagă o parte din adevăr. Dumitrache nu era deloc omul de afaceri onorabil ce părea a fi.

Plimbarea prin Veneţia fusese obositoare şi începea să resimtă efortul. Mesele acoperite de parasolare ale terasei Quadri îl îmbiau cu umbra lor odihnitoare. Se

aşează la o masă apropiată de estrada de lemn pe care cânta fără pauză o excelentă orchestră şi se lăsă purtat de muzica melodioasă. Profitând de momentul de destindere pe care i-l oferea popasul pe terasa celebrului restaurant veneţian. Tudor scoase din buzunar ilustrata ce înfăţişa Podul Rialto[27] şi pe care o purtase toată ziua cu sine. Notă adresa de la Bucureşti a lui Arnăutu Dumitrache, gândindu-se cu maliţie la textul ce avea să-l scrie. Privi pe sub sprâncene spre cei doi zeloşi urmăritori care se îndreptau cu paşi înceţi spre cafeneaua Florian apoi, zâmbind, scrise pe spatele ilustratei „Meilleurs voeux de Vienne et Venise”[28].

Salutul imita titlul unui roman de aventuri al lui Jan Fleming[29], scriitorul care şi-a început cariera ca agent al Inteligence-Service-ului sub acoperirea de ziarist, binecunoscutul: „Meilleurs voeux de la Jamaique”. Oare Dumitrache Arnăutu va sesiza aluzia? După ce scrise adresa agenţiei din Bucureşti a lui Arnăutu,

---

[27] Podul Rialto (în italiană Ponte di Rialto) este unul dintre cele patru poduri care traversează Canal Grande din Veneţia (Italia). El este cel mai vechi pod peste canal şi reprezintă linia de demarcaţie între sestierele San Marco şi San Polo.

[28] „Cele mai bune salutări din Viena şi Veneţia”.

[29] Ian Lancaster Fleming (28 mai 1908–12 august 1964) a fost un scriitor şi jurnalist britanic, cunoscut pentru crearea lui James Bond şi elucidarea aventurilor acestuia în 12 romane şi 2 povestiri scurte. Cu circa 100 de milioane de exemplare vândute în toată lumea, lucrările despre spionul britanic sunt incluse în lista celor mai bine vândute cărţi.

Tudor privi din nou spre cafeneaua Florian. Falsul inspector de la Interpol şi gorila ce-l însoţea se îndepărtaseră de cafenea. Acum admirau vitrinele magazinelor cu bijuterii din pasajul ce duce spre Rialto.

Fiecare din ei desfăcuse câte un ziar şi se prefăceau cufundaţi în lectură. Tudor era însă sigur că paginile erau găurite şi că cei doi continuau să-l supravegheze. Toată ziua încercase să ghicească finalitatea acestor acţiuni. Dacă Dumitrache se ocupa într-adevăr de spionaj, atunci de ce trebuia ca nişte complici de-ai lui să i-o spună, să se dea drept agenţi ai Interpolului, şi să-l supravegheze în permanenţă? Era absurd. Dar dacă cei doi aparţineau unei bande rivale? Totul căpăta atunci şi sens şi finalitate. Nu transporta el către Paris şase rolfilme? Poate că banda rivală presupunea că microfilmele ascund documente secrete şi intenţiona să intre în posesia lor. Oricum, povestea devenea palpitantă, iar Tudor era decis să nu lase evenimentele să treacă pe lângă el. Ce fac urmăritorii? Citesc ziarele. Nu se grăbesc. Ei bine, nici el nu se grăbeşte. Savură lent licoarea aromată a unui „Martini roso", apoi mai comandă un pahar. Trecuse mai bine de o jumătate de oră când se hotărî să plece. Aruncă o ultimă privire palatului dogilor pe care apusul soarelui îl lumina ca într-un spectacol de sunet şi lumină, şi se îndreptă spre Rialto. Îşi aminti că lângă cheiul larg văzuse mai

devreme placa indicatoare a unei staţii de „vaporetto” şi se hotărî să aştepte una din cursele ce duceau de la Lido spre Piazzale Roma, străbătând aproape în întregime Canal Grande.

Urmăritorii se ţineau în continuare scai. Se urcară odată cu Tudor în „vaporetto” şi coborâră odată cu el la staţia Ferovia, în apropiere de Via Lista di Spagna pe care se afla hotelul „Terminus”.

Tudor se mai plimbă prin jurul gării, făcu un scurt popas la serviciul de informaţii al căilor ferate, rezervându-şi locul pentru Paris, apoi se îndreptă spre hotel. Îşi dădu seama că nu mai era urmărit în momentul în care trecea podul peste Canal Grande.

Când luă cheia camerei de la recepţie, simţi că de undeva, din ungherele slab luminate ale holului hotelului „Terminus”, îl pândea cineva.

Aşteptă cuprins de nelinişte cabina liftului şi deschise grăbit uşa. La câteva secunde după el, pe când se pregătea uşurat să apese pe butonul etajului cinci, în cabină pătrunseră urmăritorii săi.

Falsul inspector închise la rândul său uşa liftului, apăsând calm pe butonul etajului cinci, în timp ce gorila îl pocnea scurt în moalele capului pe Tudor, care încercă fără succes să se împotrivească.

— Nu mişca...

Tudor înţelegea că orice rezistenţă era de prisos şi

aştepta resemnat scena următoare. În clipa în care liftul încetinea înainte de oprirea la palier, gorila îl mai lovi o dată în ceafă. Tudor îşi pierdu cunoştinţa. Cei doi îl susţinură să nu cadă, apoi îl târâră de-a lungul coridorului pustiu. Falsul inspector îi scoase cheia din buzunar, descuie liniştit uşa şi intrară în camera întunecată. Unul din agresori aprinse lumina electrică, în timp ce Tudor deschidea ochii.

— Ce e? Ce se întâmplă? întrebă el aiurit.

Lucas scoase din buzunar o cutie metalică şi din ea o seringă. Seringa era deja plină cu ser brun.

— Ce faceţi? întrebă Tudor înspăimântat.

— O injecţie, ca să uiţi şi să dormi.

Tudor încercă să se împotrivească, dar gorila îl imobiliza, în timp ce Lucas îi înfigea acul seringii în muşchiul coapsei drepte, direct prin stofa. Pantalonului. Simţi presiunea serului care intra cu violenţă în trupul său deja amorţit. Camera începu să devină mai mare, tot mai mare, pereţii să se îndepărteze cu repeziciune, apoi nu mai simţi nimic...

Lucas introduse cutia cu seringa în buzunar, în timp ce complicele său începea să-l dezbrace de haină. Din buzunarul de la piept, Lucas scoase o pereche de mănuşi străvezii, de cauciuc. Le scutură îndelung de praful de talc apoi, tacticos, le puse pe rând în mâinile lui Tudor. Presă de câteva ori pe mâinile sale suprafaţa

netedă de cauciuc a mănuşilor, astfel ca interiorul acestora să se muleze pe degetele reporterului care începu să scâncească şi să ofteze, aşa cum fac copiii când dorm. Lucas îi scoase apoi mănuşile şi le depuse cu grijă într-o pungă de plastic, pe care o ascunse în buzunarul de la piept.

După aceea, scoase fotografia unei femei în vârstă. Îl ridică pe Tudor de pe pernă, îl bătu de câteva ori cu palmele peste obraji, până când acesta deschise ochii.

— Priveşte... priveşte chipul acestei femei... Priveşte... Tudor clipi la început des, orbit de lumina din încăpere, apoi ochii îi rămaseră imobili, fixaţi asupra imaginii.

— Femeia aceasta este mătuşa ta... este mătuşa ta... Priveşte-i bine chipul...

Lucas îl aşează pe Tudor din nou pe pernă şi după ce-i închise pleoapele mângâindu-le uşor îi spuse cu glas calm, liniştitor, ca într-o şedinţă de hipnoză:

— Acum ai să dormi... Ai să dormi... Ai adormit... Vei dormi liniştit...

8. Operaţiunea „intoxicare”

Tânărul locotenent amator de probleme rebusiste, care tocmai ataca poziţiile orizontale ale careului intitulat „Răbdare şi tutun”, se ridică respectuos în

picioare. În anticameră intrase grăbit maiorul Toma Grigoruţ, privind întrebător spre secretară:

— E cu cineva şeful?

— Tovarăşul aşteaptă să între... E ceva urgent?

— Te rog să mă anunţi imediat...

Colonelul Amza îl primi zâmbind, cu o oarecare ironie în voce:

— Bietul tânăr... Aşteaptă de un sfert de oră să intre la mine şi de fiecare dată cineva i-o ia înainte...

— Nu stau decât un minut. Dacă voi rămâne peste şaizeci de secunde nu va fi, în niciun caz, vina mea. Dumitrache Arnăutu a părăsit ţara. Ieri, cu un avion al companiei Air France. Destinaţia Paris... îmi permiteţi să mă retrag?

— N-ai simţ de răspundere, maiorule... Carevasăzică, dacă tânărul locotenent de afară aşteaptă e din vina mea? Ei bine, fie, îmi iau întreaga răspundere. Stai jos, să-mi adun gândurile. Hai să recapitulăm. Dumitrache ni i-a dat plocon pe tavă pe cei doi Borşa. Noi însă i-am refuzat. Asta nu făcea parte din joc, şi atunci s-a temut pentru propria piele... Mă înşel?

— Cred că sunteţi destul de aproape de adevăr. Dar mai e ceva. Domnul Dumitrache încearcă să ne „intoxice”...

— Spuneai că vii pentru un singur minut, iar dumneata ai un sac de noutăţi. Hai, spune...

— Nu e decât o jumătate de oră de când mi-a telefonat Cornel Borşa. Avea o voce speriată şi plângătoare. M-a prelucrat cinci minute cu cele mai politicoase scuze pentru a-mi spune în cele din urmă că tipul de la telefon a dat semne de viaţă.

— Ei, nu mai spune! Şi ce doreşte tipul de la telefon?

— Să-i înapoieze cei cinci mii de lei, din moment ce n-a vrut să lucreze pentru el... să ia un taxi din staţia Eminescu după orele zece treizeci şi să lase plicul cu bancnote sub covorul de cauciuc din spate.

— L-ai întrebat dacă vocea...

— L-am întrebat. Mi-a spus că este aceeaşi voce care l-a abordat înainte. Un glas aspru, înăbuşit de o batistă aşezată pe microfon.

— Deci Dumitrache vrea să ne convingă că nu el stă în spatele organizaţiei. Nu el a dat dispoziţii la telefon, nu el culege recolta din taxiuri... Cum s-ar spune, îşi construieşte un alibi.

— Asta e şi părerea mea. Ne pune pe drumuri cu piste false, apoi se întoarce şi îşi continuă activitatea, convins că manevra i-a reuşit... Probabil că pe cei doi Borşa îi va scoate definitiv din combinaţie. Asta îmi aminteşte de orele de ştiinţe naturale din liceu.

— Ce spui? Colonelul îl privea surprins. Ce legătură are Dumitrache Arnăutu cu lecţiile dumitale de ştiinţe naturale?

— Există pe lumea asta o reptilă mică, de fapt o şopârlă... Dacă o apuci de coadă, se smulge şi-ţi lasă în mână un fragment din trup, găsindu-şi imediat ascunzătoare. În câteva săptămâni însă, coada îi creşte la loc. Ştiţi, e ca în combinaţia noastră cu sacrificiul nebunilor.

— Deci, adoptăm de-acum o altă terminologie: sacrificiu de coadă.

— Un viitor general aşteaptă în anticameră... Să nu uităm că şi noi am fost odată locotenenţi. Îmi permiteţi să mă retrag?

— Următorul raport la orele paisprezece...

— Am înţeles, să trăiţi...

*

Emilia privea pe fereastră forfota bulevardului, întotdeauna animat la orele acelea de început de zi. În staţia autobuzului 37' câteva siluete se mişcau pe trotuar, în aşteptare. Îşi verifică coafura în sticla ferestrei care, lucioasă, îi reflecta chipul ca o oglindă. Omul care o interesa nu sosise. Era sigură că nici de această dată nu va da greş. De fapt, a greşit ea vreodată? Nu, nu putea să-şi reproşeze nimic. Totul a pornit de la încăpăţânarea inginerului acela care n-a vrut să coopereze, deşi era în interesul său. Serviciile pe care i le adusese lui Dumitrache Arnăutu şi organizaţiei sale erau incomparabil mai mari decât insuccesul

operaţiei „Thompson Electric Limited”, de aceea şi răsplata era substanţială, acum, când trebuia să iasă din scenă. O părăsea nu învinsă, ci acţionând prudent. Cine ştie, mai târziu, când totul va fi uitat, poate vor intra din nou în rândurile celor activi, atât ea cât şi Cornel. Se auzi soneria de la intrare. Femeia deschise uşa intrigată. Nu aştepta nicio vizită. Era poştaşul care-i întinse o ilustrată. În drum spre fereastră Emilia privi în fugă fotografia care reprezenta palatul Schonenbrun apoi întoarse, curioasă, ilustrata. Pe spatele ei, scrisul ferm al lui Tudor îi transmitea cele mai sincere salutări din Viena precum şi rugămintea de a verifica în lipsa sa nu numai calitatea reproducerii desenelor, ci şi textul de pe pliantul consacrat uneia din firmele reprezentate de Dumitrache Arnăutu. Emilia zâmbi, gândindu-se cu maliţie la capcanele pe care, mai mult ca sigur, Arnăutu avea să le presare în calea călătoriei reporterului. Dumitrache ar trebui să-i fie infinit mai recunoscător pentru serviciile pe care i le-a adus. Pe Tudor ea i l-a semnalat. Din bârfele de cafenea ale unor gazetari şi graficieni care se ocupau de machetarea şi ilustrarea revistelor, Emilia a tras concluzia că reporterul ar putea servi în rândurile organizaţiei lui Arnăutu. Partea slabă a lui Tudor: banii. Cu ajutorul lor îl puteau supune întru totul voinţei şi scopurilor organizaţiei.

De pe trotuarul de vizavi un tânăr traversa în fugă

bulevardul. Era el, băiatul acela simpatic şi timid pe care de câteva zile Emilia îl provoca într-un joc când cochet, când agresiv. Tânărul reprezenta exact tipul de bărbat de care avea nevoie pentru a-i păcăli pe cei de la securitate şi de a-i conduce din nou pe piste false. Îl întâlnise de câteva ori ca din întâmplare în staţia autobuzului 37. I-a aruncat privirea aceea plină de promisiuni „numărul unu", cum o catalogase cu cinism Cornel Borşa şi căreia nu-i rezista niciun bărbat, iar tânărul, fâstâcit, a urmat-o în drumul pe care ea l-a parcurs până la magazinul „Eva". Jocul s-a repetat de câteva ori iar acum, Emilia, sigură pe reacţia tânărului, se pregătea să treacă la atac. Coborî liniştită scările îndreptându-se spre staţia autobuzului.

Tânărul roşi. Ar fi vrut s-o salute, dar timiditatea era mai puternică decât dorinţa. Aruncându-i o privire încurajatoare, Emilia urcă în primul autobuz care opri în staţie. Tânărul o urmă docil. Frumoasa blondă se duse în faţă. Tânărul se aşează în spatele ei. Se prefăcea că priveşte trotuarele înţesate de pietoni, dar ochii îi alunecau mereu spre frumosul profil al Emiliei. La Piaţa Palatului Emilia coborî. Tânărul o urmări de aproape. Cu paşi mici, fără să se grăbească, capcana blondă a organizaţiei lui Dumitrache Arnăutu începu să treacă în revistă vitrinele cu confecţii şi încălţăminte. Prudent, păstrând o distanţă convenabilă, tânărul o

urmărea, de data asta mai decis ca oricând s-o abordeze. Jocul dură până la intersecţia străzii 13 Decembrie cu Calea Victoriei, unde Emilia se duse la miliţianul care dirija circulaţia. Arătând în direcţia tânărului ce o privea pe furiş, Emilia spuse:

— Tovarăşe miliţian, te rog să-l întrebi pe tânărul acela în ce scop mă urmăreşte de câteva zile. Te-aş ruga foarte mult ca motivul şi numele urmăritorului meu să-l comunici maiorului Toma Grigoruţ de la securitate... Mulţumesc.

Luat repede, miliţianul se conformă. Suflă în fluier şi îi făcu semn tânărului să se apropie. Îngrozit, acesta rămase ţintuit locului. La o asemenea manevră perfidă nu se aşteptase, după atâtea zile. Miliţianul traversă strada şi-i ceru politicos:

— Buletinul de identitate, vă rog...

*

La bufetul „Ghiocelul” se aflau la ora aceea de dimineaţă doar trei-patru clienţi ocazionali, în afara obişnuiţilor localului: căruţaşii care pândesc cumpărătorii de mobilă din magazinul de alături, de nelipsiţii şmecheri de cartier, acei indivizi numiţi curent paraziţi sociali, care-şi pierd timpul prin cârciumi în căutarea naivilor. Fane zis Milogul, unul dintre stâlpii bufetului „Ghiocelul”, se socotea norocos. Începuse bine ziua. Un fraier bătrân, cu mutră de

şobolan, cam ameţit de băutură, se aşezase la masa lui şi-l întrebase dacă nu ştie pe unde vine staţia de taxiuri din Piaţa Eminescu şi cu ce tramvai se poate ajunge acolo. Fane mirosise că-i rost de învârteală. Începu să-l îmbrobodească, explicându-i cât de complicat e un asemenea drum şi că dacă dă o ţuică, îl conduce el până acolo, că tot nu are nicio treabă. Fraierul comandase o sticlă de ţuică plus ceva gustări.

— N-ai idee, vorbea cu greutate bătrânul, cât să fie ceasul? Că al meu a stat...

— E trecut de unsprezece, îi răspunse Fane. Ce, te grăbeşti? I-ar fi părut rău să-l piardă pe beţivul acela darnic, care plătise consumaţia şi tocmai comandase cafele.

— Am o daravelă[30], frate... nu-ţi spusei? O chestie cu nişte bani, dar discreţie, e secret... să nu ne audă cineva că-i periculos... mă înţelegi?

— Nu pricep nimic, răspunse Fane, care simţea că s-ar putea să se aleagă şi cu altceva decât cu o masă gratis.

— Uite, plăteşte matale cafelele, spuse bătrânul, ridicându-se anevoie de pe scaun şi întinzându-i o hârtie de o sută. Eu ies până în stradă, să dau un telefon. Trebuie, mă înţelegi? Cinci mii de lei...

---

[30] Treburi, interese; afaceri comerciale, negustorie.

Cincizeci de bălceşti[31], uite aşa, pe muche... pricepi? Da să n-o întinzi cu restul... îmi trebuie pentru taxi...

Bătrânul se ridică de la masă şi cu paşi şovăielnici porni spre uşă. Ajuns în stradă, privi cu coada ochiului spre şmecherul care tocmai chema ospătarul şi ca prin minune, aburii beţiei i se risipiră. Bătrânul formă numărul lui Cornel Borşa a cărui voce răsună imediat în receptor:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, Cornele... Am găsit omu... Care-i numărul taxiului?

Borşa îi dictă de două ori numărul de înmatriculare al taxiului, iar bătrânul spion îl scrise cu cifre mari pe o bucată de hârtie mototolită.

— Ei, papa, cum merg afacerile? îl întrebă Fane când bătrânul se reîntoarse cu paşi clătinaţi la masă.

— S-a făcut... Cinci mii. Cinci, auzi?

— Ai vândut ceva?

— Nu... Eu mă ocup cu... aici bătrânul se uită speriat în jur să vadă dacă-l aude cineva... filodorme[32]. Sunt misit de case. La mine dai anunţu ca la mica publicitate

---

[31] „Bălcescu", aşa cum era numită în popor hârtia de 100 de lei, a circulat prin mâinile românilor vreme de 39 de ani, fiind a doua cea mai longevivă bancnotă din istoria României.

[32] Sumă de bani pretinsă în mod abuziv de cineva pentru obţinerea unui privilegiu, cedarea unui beneficiu etc.

şi se face... clipi şmechereşte din ochi dar nu reuşi decât o grimasă – schimburi de locuinţe, închirieri, subînchirieri... Pricepi? Dai taxa şi se face... Hai să mai bem ceva...

— Păi ziceai că-ţi trebuie banii pentru taxi...

— Da, ce, eram prost să-ţi dau ultima sută? Ai? Ţie, un necunoscut?

— Nene, mă jigneşti. Sunt sufletist, aşa că ştii... întreabă lumea de mine. Fane mă cheamă şi am un suflet de sfânt. D-aia m-au poreclit Milogul... Că eu nu sunt d-ăia, ştii matale... Fane se întoarse vesel, către ospătar: Băiatu, adu un rând!

Bătrânul mai bău două păhărele şi cu limba împleticindu-se îi spuse lui Fane:

— Fratele meu, domnule Fane, eşti un băiat levent şi cu caracter... Mi-a făcut plăcere, dar afacerile sunt afaceri. Scoase hârtia cu numărul taxiului, o aşează pe masă, încercând să-i netezească cutele.

— Ce-i aia? Un număr de telefon? întrebă curios Fane.

— Aş, e un număr care aduce noroc. Nu-ţi spusei? Afacerea? Cinci mii de lei?

— Da, mi-ai spus...

— Gata, trebuie să plec în staţia Eminescu şi să iau taxiul cu numărul ăsta. Cum ai zis că ajung acolo?

— Nene, ţi-am povestit... e complicat al dracului. Mai

bine mergem împreună.

Fane începea să-şi facă planuri. Strigă către ospătar:

— Băiatu, mai adu un rând...

— Dom' Fane, se poate? protestă bătrânul. P-ăsta îl dau eu...

Pe la unsprezece şi jumătate bătrânul era frânt, moţăind cu faţa pe masă.

— Nene, îl strigă Fane, şi cu lozu' ăla ce faci?

— Care? bătrânul ridică puţin capul, dar îl aşează din nou pe faţa de masă.

— Lozu... Banii... Filodorma... Tipul care trebuie să-ţi dea cinci miare...

— Aş, pufni în râs bătrânul, crezi că sunt fraier? Să iau banii din mâna tipului? Ca să mă toarne la miliţie? Să aibă martori? Nu, cu mine nu merge aşa... Mă înţelegi? Mie trebuie ca omul să-mi lase frumos banii în plic, într-un loc sigur... Ştii dumneata vreun loc sigur?

— Ce să spun! răspunse Fane. Am auzit eu odată că unul lua şpagă numai în lift, să n-aibă martori.

— Aş, e veche... Eu lucrez cu taxiul... Lasă omul plicul cu bani în taxi, sub covorul de cauciuc din spate, iar eu îi dau telefon, aflu ce număr are maşina şi în care staţie stă... Fac o cursă, mă plimb, iau banii şi gata. E bine?

— Cu matale mai învaţă omul câte ceva, spuse admirativ Fane privind numărul scris pe hârtia aşezată

neglijent, la vedere, pe faţa de masă pătată de vin roşu. Repetă de câteva ori în gând numărul taxiului apoi strigă către ospătar:

— Băiete, o cafea amară pentru prietenul meu. Papa, mă scuzi... Mă duc la toaletă...

Bătrânul părea a fi la capătul rezistenţei. Mormăi ceva, apoi adormi cu nasul rezemat de masă.

Fane porni spre toaletă, dar în curtea interioară a localului schimbă drumul şi ieşi în stradă. Făcu semn unui taxi, urcă lângă şofer şi strigă vesel:

— În Piaţa Eminescu, repede!

Când silueta robustă a maiorului Toma se profilă în cadrul uşii, colonelul Amza îşi aruncă ochii asupra ceasului. Erau orele paisprezece fix.

— Punctualitatea este mama disciplinei... Parcă dumneavoastră obişnuiaţi să-mi repetaţi asta cu ani în urmă, spuse Toma.

— Şi după cum se vede, ţi-a prins bine... Ei, cum stăm? Intoxicaţia cu viruşi Arnăutu se agravează?

— Din fericire, am luat la timp antidotul. Simptomele intoxicaţiei s-au manifestat acut printr-o manevră a Emiliei. A băgat în bucluc un tânăr cercetător la institutul de fizică al Academiei, pe care l-a făcut să creadă că-i este simpatic. Băiatul s-a ţinut după frumoasa blondă vreo trei-patru zile... Emilia a avut grijă să mă informeze telefonic de câteva ori că un tip

cu o mutră suspectă o filează. Dacă l-aţi vedea pe bietul tânăr... O fizionomie tipică de timid...

— Şi totuşi, a avut curajul s-o urmărească, în aşteptarea unei clipe potrivite pentru a-i face cunoştinţa.

— Capcana asta blondă este în stare să ducă şi un sfânt în ispită.

— Asta ţi se pare dumitale. Ce s-a întâmplat cu banii?

— Borşa i-a pus într-un taxi ce staţionează în staţia Eminescu. Pe la douăsprezece fără zece un borfaş cu cazier, unul Fane zis Milogul, a luat taxiul şi apoi plicul cu bancnote. Am rugat miliţia să-l ridice din taxi. Avea banii asupra sa. A dat o declaraţie confuză, un adevărat roman. O să citiţi totul în raportul meu. Acum îl dactilografiază.

10. Se caută un asasin...

Când deschise ochii, Tudor fu orbit de lumina puternică a soarelui care pătrundea în cameră prin sticla bine şlefuită a ferestrelor. Soarele era sus, semn de amiază. Îşi simţea corpul greu, ca după o beţie crâncenă, şi gura împăstată[33]. Mişcă mâinile, picioarele.

---

[33] Aspect palpatoriu caracterizat printr-o lipsă patologică de elasticitate a ţesuturilor, pe un teritoriu, asociată cu îngroşarea difuză, profundă a ţesuturilor subiacente.

Se duse împleticindu-se în camera de baie şi se privi în oglindă. Avea faţa răvăşită şi pe obrazul stâng zgârieturi adânci, de parcă l-ar fi şters cu ghearele ascuţite o pisică înfuriată. O ameţeală uşoară persista în trupul pe care îl simţea vlăguit, ca după o cursă de fond. Îşi pipăi corpul şi simţi sub atingerea degetelor o protuberanţă dureroasă. Abia atunci îşi aminti exact ce se întâmplase cu el. Primul gând fu să caute portmoneul şi să-l verifice. Se linişti, constatând că atât actele cât şi banii erau la locul lor. Dar poate că agresorii nu asta căutau. Poate că indivizii i-au luat rolfilmele. Desigur, cum nu s-a gândit la asta de la început? Bineînţeles că indivizii aparţin unei bande rivale şi l-au urmărit, ştiind că poartă asupra sa filmele încredinţate de Arnăutu. Căută înfrigurat în valiză. Descoperi că filmele se aflau la locul lor, în aceleaşi casete pe care le primise din mâna lui Dumitrache Arnăutu. Capul îi vâjâia, membrele îi erau de plumb, amintirile îi erau confuze. Abia după ce se bărbieri şi făcu un duş fierbinte, apoi unul rece, se simţi înzdrăvenit. Îşi lipi pe zgârietura de pe faţă o bandă de leucoplast, renunţând să-şi mai chinuiască mintea pentru a afla unde, cum şi cine îl însemnase astfel. Cercetă costumul gri de tergal[34] pe care îl purtase în

[34] Fibră textilă obţinută prin procedee chimice din răşini sintetice poliesterice.

ziua precedentă şi fu uimit să constate că îi lipsea un nasture, smuls brutal împreună cu o bucată de stofă. Misterele se acumulau pe rând, căci pe poalele vestonului de la costumul gri descoperi pete de sânge uscat, cafeniu. Pentru că se grăbea, înlocui haina de tergal cu un sacou de piele neagră şi coborî două câte două scările ce duceau la restaurantul hotelului. Femeia de serviciu pe etaj îl privi cu o mirare neascunsă, astfel încât Tudor se opri:

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Nu, nimic, mă întrebam numai ce limbă vorbiţi dumneavoastră. Parcă ar fi un dialect din sud... Ştiţi, în somn, oamenii nu mai vorbesc în limba ţării în care se află ca turişti şi îndrugă fel de fel în limba maternă... Eu îi aud adesea, când trec noaptea pe culoar.

— Da, se poate să fi vorbit în somn astă-noapte... Nu m-am simţit bine.

— Asta mi-am spus şi eu, domnule. Vă agitaţi în pat şi gemeaţi. Vorbeaţi un fel de italiană ciudată. Nu vă supăraţi, de ce naţionalitate sunteţi?

— Român, din România...

— A, România, ştiu. E o soră a Italiei... Aşa scrie în istorie, că ţările noastre sunt latine. Mă bucur că v-am cunoscut domnule...

— Tudor... Dar cum v-aţi dat seama că mă zvârcoleam în pat?

Femeia roşi şi continuă:

— Vai, domnule, să nu vă închipuiţi cine ştie ce... Tocmai treceam prin faţa uşii când v-am auzit. Am văzut că cheia e pe dinafară şi că uşa e întredeschisă. Am băgat cheia în broască pe dinăuntru. Aşa e regulamentul la noi, şi fără să vreau v-am văzut...

Tudor îşi luă rămas bun de la vorbăreaţa camerieră şi continuă să sară treptele două câte două spre sala de mese. În aşteptarea comenzii, luă distrat de pe masă unul din ziarele de prânz şi atenţia îi fu atrasă de un titlu mare pe pagina întâia: „Crima de la Hotel Bristol. O bătrână din Detroit înjunghiată după miezul nopţii. Martorii declară: asasinul purta un fulgarin albastru. În mâna victimei s-a găsit un nasture smuls odată cu câteva fibre de stofă din haina de tergal gri a ucigaşului. Amănunte în pagina treia".

Tudor simţi că-l trec năduşelile. Ce putea însemna asta? Reciti: „În mâna victimei s-a găsit un nasture smuls odată cu câteva fibre de stofă din haina ucigaşului".

Şi din haina sa gri lipsea un nasture, smuls într-adevăr cu o mică bucată de stofă. Iar pe poalele hainei se aflau pete de sânge. Împături ziarul şi-l băgă în buzunar. Avea să recitească mai târziu relatarea, în cameră. Acum trebuia să se concentreze şi să se stăpânească. Tulburat, îşi acoperi pantalonii de tergal

gri cu şervetul care se afla lângă tacâmuri. Înghiţi dejunul repede, fără nicio poftă, apoi urcă în fugă scările până la camera sa, nemaiavând răbdare să aştepte liftul. Aşezat pe fotoliu în faţa ferestrei, Tudor desfăcu ziarul la pagina treia. Sub titlu, portretul unei femei în vârstă. Imaginea aceea o mai văzuse. Era sigur că pe femeia din fotografie o cunoaşte bine, că trăsăturile blânde, ochii aceia trişti îi mai văzuse cândva.' Dar unde? O bătrână din Detroit? Ce putea să caute în memoria sa chipul unei bătrâne din Detroit? Nu fusese niciodată în America şi totuşi avea certitudinea stranie că femeia din fotografie nu-i era străină. Tulburarea sa crescu şi mai mult când citi restul articolului:

„Aseară, la miezul nopţii, doamna Elena Vassu din Detroit s-a despărţit de prietena sa doamna Smith Eveline din aceeaşi localitate, urându-şi, ca de obicei, noapte bună. Nimic nu prevestea drama care avea să urmeze – ne-a declarat cu lacrimi în ochi doamna Smith, azi de dimineaţă în timp ce inimosul comisar al brigăzii criminale din Veneţia, domnul Paolo Santalucci, îşi începea investigaţiile în dormitorul stropit cu sângele victimei inocente. Comisarul Santalucci ne-a declarat în exclusivitate: Criminalul purta un costum de tergal gri. Victima a reuşit să-i smulgă un nasture şi câteva fibre de stofă. Sub unghiile

victimei s-au găsit fragmente de piele, ceea ce ne-a permis să deducem că bătrâna s-a luptat cu agresorul, reuşind să-l zgârie. Cercetarea în laborator a peliculelor de epidermă ne va permite să descoperim grupa de sânge a asasinului. Un martor care ne-a rugat să nu-i dezvăluim identitatea afirmă: Am văzut ieşind din camera victimei, în jurul orei unu, un individ îmbrăcat în impermeabil albastru, care-şi ascundea obrazul într-un fular bej de mătase. Ceea ce m-a frapat, a fost părul lung al individului, o chică lungă şi nepieptănată.

Doamna Smith ne-a mai declarat: eu şi prietena mea venisem pentru prima oară la Veneţia. Biata de ea, dorise atât de mult să facă această călătorie, în care urma să întâlnească o rudă îndepărtată. În America nu mai avea pe nimeni. La Detroit, în afară de membrii comunităţii române căreia îi aparţinea, eu eram unica sa prietenă.

În ziarul de mâine vom reveni cu amănunte.

Până atunci ne permitem să-i sugerăm simpaticului şi inimosului comisar Santalucci o pistă probabilă: cine e această rudă îndepărtată? Nu cumva e una şi aceeaşi persoană cu individul în impermeabil albastru şi cu chică nepieptănată?"

Tudor privi instantaneul prins de fotoreporter în timpul convorbirii. Doamna Smith avea o expresie energică pe un obraz neobişnuit de frumos pentru

vârsta pe care o purta cu multă distincţie, ceva între şaizeci şi şaizeci şi cinci de ani. Îl frapă acest amănunt şi îl reţinu, ca pe o curiozitate. Pe urmă, începură să-l frământe gânduri contradictorii. Ce se întâmplase cu el după ce haidamacii aceia l-au lovit şi l-au adormit cu narcoticul? Femeia de serviciu afirmase că l-a văzut şi auzit agitându-se în somn, că uşa de la cameră era întredeschisă. Să fi părăsit cumva hotelul pe când se afla sub influenţa narcoticului? Apoi, cuprins de furie oarbă, inconştientă, să fi ucis? Absurdităţi! Absurdităţi! Nu putea fi nimic adevărat în povestea aceea care semăna a coşmar. Atunci cum de-şi amintea atât de bine chipul femeii ucise? De ce avea convingerea că a mai văzut-o şi în altă parte decât în fotografia publicată de „Diario di Venezia”? Şi de ce victima aparţinea tocmai unei colonii române din S.U.A.? Atâtea coincidenţe nu puteau fi întâmplătoare. Cineva minţea, era evident, trimiţând poliţia pe piste false. Toate indiciile publicate în ziar, absenţa nasturelui, petele de sânge de pe haină, aveau un singur scop: acela de a-l înspăimânta, de a-l determina să încerce un sentiment de culpabilitate. Mult aşteptata călătorie europeană se continua cum nu se putea mai rău, iar lumea occidentală i se înfăţişa cu una din cele mai urâte şi mai înfricoşătoare laturi: violenţa, şantajul.

A doua zi, dimineaţa, pe peronul gării, cumpără noul

număr al lui „Diario di Venezia”. Crima de la hotel Bristol ocupa din nou prima pagină. „Asasinul are grupa de sânge B II. (Bineînţeles, grupa mea, gândi Tudor). A fost găsită o perucă înfăşurată într-un fulgarin albastru. Comisarul Santalucci declară: asasinul trebuie căutat printre miile de turişti ai Veneţiei.

Doamna Smith a dispărut din hotel fără să plătească nota. E oare vorba de o răpire? Amănunte în pagina a treia”.

Bău la barul gării un Martini roso apoi, urnindu-şi din loc cele două valize mari, urcă în vagonul de Paris. La fereastra deschisă a compartimentului începu să citească „Diario di Venezia”. „Crima de la hotelul Bristol continuă să plutească în mister. Comisarul Santalucci a cerut biroului naţional italian de la Roma al Interpol să transmită secretariatului general datele acestei crime care îi depăşeşte competenţa.

În timpul nopţii, gondolierul M.R. A pescuit în apropiere de Ponte Accademia, în apele lui Canal Grande, un sac de plastic. Predat carabinierilor, sacul a ajuns pe biroul comisarului Santalucci care a descoperit astfel fulgarinul albastru, purtat de asasin, fularul bej şi peruca cu care a fost văzut de martori.

Un necunoscut a sunat la redacţie şi ne-a spus:

— Ştiu cine a ucis-o pe bătrână. Cunosc motivul

pentru care a făcut-o. Voi dezvălui adevărul la momentul potrivit. Vă rog să scrieţi asta în ziarul dumneavoastră. Asasinul trebuie să afle că nu va scăpa de pedeapsă.

Doamna Eveline Smith, prietena intimă a victimei, a dispărut de la hotel în timpul zilei de ieri şi n-a reapărut până la ora când tipărim aceste rânduri. Să fie oare o răpire sau trebuie să ne aşteptăm la o nouă victimă a misteriosului asasin?"

Trenul se pusese în mişcare şi Tudor privea cum zidurile bătrâne ale cetăţii lagunare se îndepărtează. Pe culoar trecură cu paşi legănaţi cei doi agresori din lift. Îi zâmbiră complice şi se îndreptară în direcţia vagonului restaurant.

Aşadar, urmărirea continua. Perfect, gândea Tudor. Cel puţin acum ştia de unde vine primejdia. Devenea concretă, avea ochi, nas, gură, nu mai constituia coşmarul acela care i se insinua de câte ori se gândea la moartea bietei bătrâne din Detroit şi la amănuntele care legau această dramă de persoana sa. I se păru ciudat gândul acesta, dar avea convingerea că de-acum încolo, cât timp cei doi foşti agresori se vor afla în preajma sa, se putea considera în deplină securitate. Cei doi îşi jucaseră numărul. Zâmbetul pe care i-l aruncaseră în scurta lor trecere pe culoarul vagonului, complice şi oarecum amical, avea acest scop: să-l încredinţeze că

partea urâtă a programului luase sfârşit.

11. „Bons baisers de Paris”[35]

Dimineaţa aceea frumoasă de sfârşit de august îl găsise optimist şi plin de vigoare pe Tudor, deşi pe obrazul drept, o fâşie lungă de leucoplast îi ascundea zgârieturile adânci şi încă dureroase. Îi plăcea hotelul curat şi confortabil. Privea gânditor imaginea liniştitei şi tăcutei Place Dauphine, dominată de statuia ecvestră a lui Henri IV. Din castanii stufoşi şi bătrâni se desprindeau primele frunze îngălbenite, purtate de un vânt uşor şi călduţ spre Quai de l’Horloge. Şi tot un semn al toamnei ce se apropia era şi furgoneta murdară, oprită în spatele hotelului, din care doi bătrâni în salopete descărcau brichete de cărbuni aruncându-le, printr-o fereastră cu geamuri sparte, în beci.

De la fereastra celui de-al cincilea etaj avea una din cele mai pitoreşti imagini ale Parisului. Pe de-o parte, cursul leneş al Senei cuprins între cheiurile pe care îşi etalează în aer liber rafturile copleşite de cărţi şi picturi renumiţii anticari parizieni, traficul ameţitor de pe Quai de la Megisserie, zidurile vechi şi severe ale

---

[35] „Îmbrăţişări din Paris”.

Palatului de Justiţie, iar în partea opusă, capătul bulevardului Saint Michel invadat, la toate orele din zi şi din noapte, de turişti şi studenţi.

Deşi până la bulevardul Montparnasse [36] unde trebuia să ducă filmele încredinţate de Dumitrache Arnăutu era o distanţă destul de mare, Tudor preferă s-o parcurgă pe jos. I se părea un sacrilegiu să se închidă în cuşca cu aer condiţionat a unui vagon de metrou când ziua aceea îi oferea imaginea plină de splendoare a unui Paris pe care îl redescoperea cu o încântare copilărească. Amintirile nostalgice din lectura romanelor poliţiste ale lui Georges Simenon[37] îl determinaseră cu câţiva ani în urmă să dea târcoale Palatului de Justiţie din L'Ile de la Cité[38], acolo unde îşi are sediul vestita „Police judiciaire" cu al său legendar comisar Maigret. Petrecea ore în şir în braseria

---

[36] Montparnasse este un cartier din Paris, Franţa, care este situat pe malul stâng al râului Sena, centrat la intersecţia dintre Bulevardul Montparnasse şi Bulevardul Raspail. Aici se află Gara Montparnasse, un nod important de cale ferată.

[37] Georges Joseph Christian Simenon (n. 13 februarie 1903; d. 4 septembrie 1989) a fost un scriitor belgian prolific, care a publicat o sută nouăzeci şi două de romane, o sută cincizeci şi opt de povestiri şi numeroase articole şi rapoarte. El este cunoscut pentru crearea comisarului Maigret, personajul principal al romanelor şi povestirilor sale poliţiste.

[38] Île de la Cité este o insulă situată pe Sena, în „inima Parisului". Este considerată leagănul antic al oraşului Paris, altădată Lutetia. Ea aparţie primului şi celui de al patrulea arondisment al Parisului. Cronicarul Gui de Bazoches o evoca în 1190 ca fiind „capul, inima şi vlaga Parisului".

Dauphine din piaţa cu acelaşi nume, acolo unde beau bere comisarii de la secţia omucidere. Reporterul din el era fascinat de lumea descrisă atât de viu, atât de palpabil, atât de omeneşte şi intenţiona să scrie un ciclu de reportaje intitulat „Maigret între ficţiune şi realitate". Plimbându-se în susul şi în josul Senei pe care alunecau leneş şlepuri încărcate cu nisip şi pietriş, aidoma celor văzute de la fereastra biroului comisarului Maigret, Tudor îşi nota fiecare amănunt, încercând să suprapună lumea amintirilor literare lumii reale, să intre în atmosfera intimă a locurilor, pentru ca reportajele să-i sugereze cititorului cât mai mult din viaţa care se scurge între faimoasele ziduri ale lui „P.J.".

Toate bunele intenţii s-au spulberat însă curând, căci altminteri decât în literatura lui Simenon îi apăreau în faţa ochilor poliţiştii lui „Police judiciaire". Erau zile în care prin porţile de fier ale Palatului de Justiţie intrau în grabă cunoscutele microbuze Renault negre ale poliţiei care descărcau în curtea largă, împrejmuită de zidărie şi grilaj de fier forjat nu borfaşi, pungaşi sau criminali, ci adolescenţi şi adolescente, adunaţi de pe străzi cu brutalitatea binecunoscută din filme şi literatură a „flicului"[39] parizian. Erau tinerii aceia pe

---

[39] „Flic" – denumire argotică a poliţistului.

care îi mai văzuse, muncitori, studenţi, liceeni, modest îmbrăcaţi şi a căror hrană zilnică era constituită numai din „frites[40]”. Erau tinerii aceia care distribuiau pe străzile Parisului publicaţii de stânga şi care îi aminteau atât de bine şi atât de tulburător tinereţea sa, tinereţea celor care distribuiau la el acasă pe străzile anilor 1945–1946 „Scânteia[41]” şi „Scânteia tineretului”. Îi vedea manifestând sau lipind chemări pe străzile Parisului, (cam gălăgios uneori, căci mai păstrau ceva din spiritul turbulentului „mai 1968” care a readus baricadele pe străzile marii metropole de pe Sena) cerând echitate socială, o democraţie reală. Erau tinerii aceia pe care îi văzuse scriind cu cărbunele peste ecranul de televizor al unor imense afişe publicitare „2-2=5”, sau „je mens” (eu mint), sau „intoxication” (intoxicare). Băieţi, fete, cei mai mulţi dintre ei purtând uniforme de liceeni, protestau împotriva contradicţiilor societăţii de consum, împotriva incertitudinilor. Nu un asemenea „P.J.” visase Tudor în timpul lecturii romanelor lui Simenon şi niciodată nu şi-l imaginase pe bonomul Maigret vânând adolescenţi şi adolescente pe

---

[40] „Frites" înseamnă „prăjite" dar desemnează popularii cartofi prăjiţi care se vând la Paris în cornete şi sunt preparaţi direct pe stradă.

[41] Scânteia a fost organul de presă al Partidului Comunist Român, până la căderea lui Ceauşescu în decembrie 1989. Urmaşul ziarului Scânteia este ziarul Adevărul.

străzile Parisului pentru vina de a considera burghezia drept o clasă perimată, iar orânduirea ce-i poartă numele un anacronism istoric. Şi nu despre asemenea poliţişti avea să scrie el odată întors acasă.

Toate aceste gânduri îl înduioşau acum când, ieşind din Place Dauphine, se înscria pe Quai des Orfévrés pentru a intra în popularul bulevard Saint Michel. Se simţea bine în acest oraş mare şi zgomotos. Îl iubea, pentru că Parisul îi reamintea mereu de acei români care au contribuit atât de mult la faima acestui oraş. Se gândea la generaţia lui Bălcescu, luptători pe baricadele anului 1848, cei care smulgeau petice de catifea din tronul Bourbonilor[42], la eroii români din rezistenţa franceză printre care şi acel inimos poet numit Ilarie Voronca[43]. Se gândea la Vuia[44], cel care a înscris Parisul în istoria aeronauticii prin primul zbor cu mijloace mecanice la bord, la revoluţia în plastică stârnită de

---

[42] Casa de Bourbon a fost o importantă casă regală europeană şi actuala casă regală în Spania şi în Ducatul Luxemburg. Primii regi Bourbon au condus Navara şi Franţa în secolul al XVI-lea.

[43] Ilarie Voronca a fost un poet evreu român de avangardă, promotorul revistelor 75 HP şi Integral şi al mişcării integraliste. A mai semnat sub pseudonimele Alex Cernat şi Roneiro Valcia.

[44] Traian Vuia a fost un inventator român, pionier al aviaţiei mondiale. Pe data de 18 martie 1906 el a realizat unul din primele zboruri autopropulsate cu un aparat mai greu decât aerul.

Brâncuşi[45], cu atelierul său devenit muzeu, la înnoirea teatrului mondial provocată de Ionescu, la muzica sublimă a lui Enescu[46], la interpretarea scenică de ţinută a Elvirei Popesco[47] sau a lui Yonel, la întemeietorul dadaismului, acel straniu poet Tristan Tzara[48], şi la atâţia alţii născuţi pe plaiurile noastre şi care au dăruit Parisului ceva din spiritualitatea românească.

Găsi adresa indicată de Dumitrache Arnăutu în apropiere de intersecţia bulevardului Saint Michel cu bulevardul Montparnasse, pe o străduţă laterală, Rue Delambre. Era o casă de raport cu patru etaje, una din acele clădiri urâte dar funcţionale pe care le întâlneşti în toate marile oraşe. Cartea de vizită dată de Arnăutu indica ultimul etaj. Urcă scările de stejar alunecos, lustruite cu ceară, şi sună la uşa pe care, spre surprinderea sa, scria „Arnăutu Dumitrache –

---

[45] Constantin Brâncuşi a fost un sculptor român cu contribuţii covârşitoare la înnoirea limbajului şi viziunii plastice în sculptura contemporană. Constantin Brâncuşi a fost ales membru postum al Academiei Române.

[46] George Enescu a fost un compozitor, violonist, pedagog, pianist şi dirijor român. Este considerat cel mai important muzician român.

[47] Elvira Popescu 10 mai 1894–11 decembrie 1993) a fost o actriţă şi regizor de teatru româno – franceză. În anii 1930 şi 1940 a jucat într-o serie de filme de comedie franceze.

[48] Tristan Tzara este pseudonimul lui Samuel Rosenstock, poet şi eseist român evreu, născut în localitatea Moineşti din România şi stabilit mai târziu în Franţa, cofondator al mişcării culturale dadaiste, care a condus la o revoluţie majoră în artele plastice şi literatură.

importateur-exportateur”. Sună lung şi după câteva secunde în pragul uşii apăru surâzător Dumitrache:

— Bine aţi venit, domnule Tudor. Poftiţi, vă aşteptam...

Dumitrache îl conduse în biroul său, o încăpere luxos mobilată în stil Empire, unde îl aştepta o altă surpriză. Aşezaţi pe câte un fotoliu, se aflau Lucas şi gorila care-l însoţea. La apariţia lui Tudor cei doi se ridicară, făcându-i semne amicale cu mâna, de parcă ar fi fost prieteni de când lumea.

— Colaboratorii mei vă roagă să le iertaţi zelul. Când o să fiţi pus la curent cu scopul celor petrecute veţi înţelege că a fost necesar.

Lucas şi gorila, cuplul inseparabil asemenea fraţilor siamezi, se apropiară amical de Tudor.

— Merge? întrebă Lucas în franţuzeasca lui de meridional.

— Nu prea rău, mersi, îl asigură Tudor.

— Sunteţi supărat?

— Acum, nu...

— Suntem prieteni acum?

Lucas îi întinse prietenește mâna pe care Tudor o strânse cu un gest familiar.

— Suntem, îl linişti Tudor.

Apoi fu rândul gorilei. Îl bătu cu prietenie pe umăr, întinzându-i o gumă de mestecat. Precis că mâna care îl

mângâia în clipa aceea pe spate mânuise cuţitul ucigaş la Veneţia.

— Lui Joe îi pare rău că a trebuit să vă aranjeze figura, dar pentru asta eu răspund. Vă voi recompensa ca un rege...

— Trebuie să recunoaşteţi că sunteţi un rege cu moravuri feudale, glumi Tudor. Mai întâi vă maltrataţi supuşii, apoi îi copleşiţi cu favoruri... Vă mărturisesc însă că tocmai aceste daruri promise mă neliniştesc mai mult...

— Nu credeţi că sunteţi excesiv de prudent?

— Nu ştiu dacă merita toată tevatura asta transportul a şase rolfilme cu reproduceri de artă. Poftiţi filmele. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că omul căruia urma să le predau o să fiţi tot dumneavoastră... Sper că nu m-aţi pus să transport altceva, nu-i aşa?

— De asta ne vom lămuri pe dată... Sunteţi bun să mă urmaţi în laborator?

Dumitrache o luă înainte, pe un gang îngust, urmat îndeaproape de Tudor, cu cele şase rolfilme în mână. Oare ce voia să-i demonstreze în laborator? Ce surpriză îl mai aştepta? Spre ce diabolică şi nouă capcană îl îndrepta acest Dumitrache Arnăutu care mărturisea cu o uluitoare candoare că şi-a îndemnat gorilele să-l maltrateze?

Laboratorul era utilat pentru developări fotografice

alb-negru şi color, pentru reproduceri şi proiecţii de macro-fotografie. O bună parte din procesul de relevare şi fixare a imaginii se realiza automat, astfel încât rezultatul nu putea fi viciat de neglijenţă sau nepricepere. Cele şase filme fură introduse în băile de revelare color pentru peliculă reversibilă şi într-o jumătate de oră (timp record pentru o asemenea operaţie care îi ia unui fotograf amator cel puţin două ore!) sub ochii lui Tudor se aflau la uscat, întinse în faţa unui perete de sticlă roşie cu iluminare uniformă, nu imagini etnografice, ci reproduceri după documente secrete dactilografiate, planuri, scheme, clădiri cu aspect industrial, coloane de militari în marş, tancuri la un exerciţiu de tragere, avioane pe sol sau decolând. Uimirea sa provocă râsul lui Dumitrache Arnăutu care, luând o lupă uriaşă de pe masă, i-o oferi lui Tudor:

— Poftiţi, scumpul meu colaborator... Admiraţi sub lupă aceste splendori ale... etnografiei româneşti...

Tudor privi prin lentilă fotogramele care, mărite, îşi dezvăluiau cu brutalitate identitatea. Prefăcându-se a studia cu atenţie clişeele, Tudor încerca să-şi cristalizeze poziţia faţă de acest eveniment cu totul neaşteptat. Mintea sa lucra febril. Evident că filmele iniţiale i-au fost substituite la Veneţia, în timp ce se afla sub efectul drogului. La Bucureşti, Dumitrache n-ar fi avut curaj să-i încredinţeze transportul mărfii sale

clandestine. Era de presupus că pentru acest scop avea canale sigure şi eficiente. De bună seamă că se afla din nou în faţa unei înscenări, ca şi aceea de la Veneţia. De-acum însă nu mai putea da îndărăt. Trebuia să-i facă jocul lui Dumitrache, pe care începea să-l prevadă, etapă cu etapă. Intrase într-o poveste palpitantă şi adevărată, nu una din acele plăsmuiri literare pe care le aşternuse şi el cândva pe hârtia unei colecţii tipărite de o cunoscută editură bucureşteană. Dumitrache voia să-l convingă că devenise fără voia sa un spion, că el, reporterul Radu Tudor, era de-acum unul dintre acele personaje misterioase care fascinează minţile cititorilor sau spectatorilor. Se afla în plină aventură. Intra într-un joc în care nu se operează cu jumătăţi de măsură şi în care cea mai mică greşeală se plăteşte cu viaţa.

— Spuneţi-mi sincer, domnule Tudor, începu Arnăutu să-l descoasă, v-aţi aşteptat la o asemenea poveste?

— După cele întâmplate pe drum, ceva bănuieli am avut, dar nu de asemenea proporţii.

— Să mergem în salon, îl îmbie Dumitrache, cred că avem de discutat multe.

— Din păcate, mi-e teamă c-am intrat într-o poveste urâtă – se căină Tudor, urmându-l în salonul care după întunecimea laboratorului îl orbi cu lumina albastră a soarelui primelor zile de septembrie.

Înţelegea că începând din clipele acelea între el şi Dumitrache se purta o luptă pe viaţă şi pe moarte. O singură greşeală, o cât de mică greşeală, şi cu siguranţă că a doua zi ziarele pariziene puteau să anunţe la rubrica de fapte diverse, că trupul neînsufleţit al unui turist român a fost găsit lovit mortal de un vehicul necunoscut, sau, în cel mai fericit caz, că a fost predat poliţiei franceze autorul asasinatului din Veneţia.

— Vreţi să spuneţi că vă aşteptaţi la o asemenea întorsătură a relaţiilor noastre? Când anume aţi avut această intuiţie?

Se întoarse către cei doi complici care leneveau pe o canapea, lângă fereastra deschisă.

— Lucas, adu, te rog, dosarul...

— Prima bănuială am avut-o în tren... M-a frapat faptul că mi-aţi adus filmele abia după plecarea trenului din staţie... Apoi m-am liniştit, spunându-mi că iau lucrurile în tragic şi că un spion, iertaţi-mi cuvântul...

— Nu, nu vă jenaţi, chiar ăsta e cuvântul... continuaţi...

— Mi-am zis că un spion n-ar proceda în felul acesta, încredinţând microfilme secrete primului venit. Bănuielile mi-au revenit tot în tren, în Italia, când domnul Lucas mi-a arătat o fotografie şi m-a interogat asupra naturii relaţiilor pe care le am cu

dumneavoastră. În fine, când în ziua aceea de coşmar am deschis ziarul şi am văzut prima pagină, convingerea mea era fermă.

— Şi totuşi v-aţi continuat drumul spre Paris, pentru a vă îndeplini solia.

— Parcă mi-aţi lăsat altă alternativă? În cazul în care aş fi încercat să fug aţi fi pus poliţia pe urmele mele, e adevărat? Sunt convins că aveaţi gata pregătiţi martorii şi probele care să mă acuze de asasinat în fine, nu credeţi că a venit momentul adevărului? Să nu-mi mai frământ eu mintea cu explicaţii fanteziste şi să mă puneţi la curent cu toată afacerea asta?

Lucas se apropie de Dumitrache şi îi înmână o mapă de vinilin plină cu fotografii, file dactilografiate şi foi de ziar. Tudor îşi aminti că avea în buzunarul de la piept al sacoului un teanc de ilustrate cumpărate pe bulevardul Saint Michel. Alese o ilustrată cu silueta dantelată a turnului Eiffel, scrise pe spatele ei „Bons baisers de Paris" şi i-o întinse lui Dumitrache, spunându-i:

— Mi-aţi economisit un franc sau doi, pe care i-aş fi dat pe timbre...

Dumitrache citi amuzat cele câteva cuvinte scrise cu caligrafia aplecată spre dreapta a lui Tudor.

— Asta îmi aminteşte de titlul unui roman de spionaj cu James Bond. Spuneţi-mi, domnule Tudor, v-aţi

gândit vreodată să faceţi spionaj?

— Nu, nu m-am gândit la asta niciodată. În schimb aţi făcut-o dumneavoastră pentru mine.

— Nu vă văd deloc surprins de întâmplări... Cum să-mi explic atitudinea dumneavoastră? Resemnare sau calcul dinainte stabilit?

— Să nu exagerăm, domnule Dumitrache.

— Cum se împacă înaltele dumneavoastră principii etice comuniste de care faceţi uz în presa românească cu faptul că aţi transportat peste hotare microfilme pe adresa unei organizaţii internaţionale de spionaj?

— V-aţi folosit de credulitatea mea...

— Şi speraţi că securitatea română se va mulţumi cu asemenea explicaţii? Priviţi...

— Dumitrache îi dădu o fotografie. Era instantaneul luat de bătrânul cu mutră de şobolan pe culoarul vagonului de dormit şi-l înfăţişa pe Tudor primind din mâinile lui Dumitrache rolfilmele.

— Spuneţi-mi, domnule Dumitrache, se câştigă bine de pe urma spionajului economic sau industrial?

— Este spionajul cel mai rentabil pentru că este organizat după normele comerciale ale unei întreprinderi private... Neavând ambiţiile politice ale unui C.I.A. Sau Inteligence Service, nu ne aventurăm în afaceri falimentare sau în sprijinirea unor regimuri marionetă... Considerăm activitatea noastră drept un

business ceva mai aparte decât afacerile obişnuite dar oricum, un *business...* De la caz la caz, mai vânăm şi secrete militare, când găsim cumpărători darnici.

— Nu vă e teamă că toate lucrurile pe care mi le-aţi dezvăluit le-aş putea folosi împotriva dumneavoastră? Fie aici, unde contraspionajul-francez m-ar răsplăti generos, fie la mine acasă, în România...

— Cu ce scop, domnule Tudor?

— Eu ştiu? Poate pentru că am principii...

— *Aţi avut* principii, domnule Tudor. Acum sunteţi un aventurier. Un criminal urmărit de Interpol. Toate poliţiile din lume sunt pe urma asasinului de la Veneţia, inclusiv miliţia română. E de-ajuns să apăs pe un buton din instalaţia mea pentru ca asasinul de la hotelul Bristol să aibă un nume: Radu Tudor, moştenitorul, unicul moştenitor al bătrânei Elena Vassu din Detroit...

— Uitaţi că am scris despre Interpol? Am prieteni acolo...

— Nu mă întrebaţi cât aţi moştenit? E o mică avere... Cred că la ora aceasta autorităţile române au primit deja înştiinţarea. Aţi moştenit şaizeci şi cinci de mii de dolari, domnule Tudor. Sunteţi un om norocos... Ei, ce spune „marele ciubucar"? Dumitrache căută în mapă şi-i întinse o filă dactilografiată. E o copie după testamentul bătrânei, continuă el. L-a făcut în preziua

călătoriei la Veneţia...

Tudor luă foaia de hârtie şi parcurse în fugă textul. Testamentul îl desemna unic legatar al averii depuse la sucursala lui „Chasse Manhattan Bank" din Detroit. Bătrâna îşi motiva actul de donaţie prin faptul că i-a citit reportajele în revista „Tribuna României" editată pentru străinătate şi că în lipsă de urmaşi îşi lasă averea „celui mai bun reporter român".

— Nu vă sfătuiesc să vă căutaţi prietenii de la Interpol, îi spuse Dumitrache cu ton amical, un singur gest de-al meu şi poliţia italiană va cere extrădarea dumneavoastră pentru crimă cu premeditare. Priviţi dovezile...

Dumitrache îi întinse un nou teanc de fotografii. Prima, în culori, îl reprezenta pe Tudor în piaţa San Marco din Veneţia surâzător, în frumosul său costum de tergal gri. Toţi nasturii erau la locul lor. A doua fotografie îl înfăţişa dormind îmbrăcat în patul de la hotel. Se vedea clar locul de unde un nasture fusese smuls, iar imaginea fotografică, tot în culori, etala pete proaspete de sânge pe haină. A treia imagine în culori înfăţişa o pereche de mănuşi de cauciuc, din acelea folosite de femei la menaj, şi un cuţit. Atât mănuşile cât şi cuţitul păstrau pete cafenii de sânge.

— Mănuşile şi arma crimei sunt la loc sigur, în Veneţia... Cred că nu vă va surprinde faptul că pe

dinăuntru, mănuşile poartă amprentele dumneavoastră. Înţelegeţi? N-aveţi nicio şansă...

— Doar n-o să spuneţi că-mi daţi şaizeci şi cinci de mii de dolari şi aţi ucis o bătrână ca să mă răsplătiţi pe mine pentru că v-am transportat şase microfilme.

— A, nu, fireşte că nu pentru asta... Avem planuri mari cu dumneavoastră. O agentură trebuie să aibă nu numai un rezident...

— Presupun că rezidentul pentru România sunteţi dumneavoastră.

— Exact. Deci e nevoie nu numai de un rezident, ci şi de un trezorier, care să suporte cheltuielile reţelei şi să-şi fixeze sie însuşi onorariul... Mă mai blestemaţi pentru întâmplările de pe drum?

— Pentru că a venit vorba... Ce rost avea urmărirea aceea de pe străzile Vienei? Dar interogatoriul din tren?

— Dumneavoastră, ca autor de romane poliţiste, ce credeţi?

— Presupun că aţi urmărit întreţinerea unei stări de încordare, de nesiguranţă, crearea unei tensiuni gradate... Pentru ca în clipa decisivă să fiu suficient de slab pentru a accepta orice...

— Supoziţiile dumneavoastră sunt atât de exacte încât încep să mă tem eu... Nu cumva lucraţi pentru securitate?

— La asta trebuia să vă gândiţi mai demult,

presupun.

— Am glumit. Fireşte că m-am gândit. Sunteţi bun. Prieten cu un maior de securitate, Toma Grigoruţ.

— Ştiţi multe despre mine.

— Mai mult decât vă imaginaţi.

— Că sunt „ciubucar”, nu-i aşa? Asta v-a îndreptat atenţia asupra mea. Mărturisiţi...

— Şi asta, şi altele... Sunteţi un om inteligent, cultivat, lipsit de prejudecăţi, cu o educaţie europeană... Aveţi relaţii în rândul oficialităţilor româneşti, prieteni la Ministerul de Interne... Sunteţi un tip ingenios, descurcăreţ... Deci ideal pentru interesele organizaţiei pe care o reprezint. La început veţi lucra numai cu mine. Mai târziu, vom vedea. Credeţi că într-o etapă mai îndepărtată l-am putea atrage de partea noastră pe maiorul Toma? Ar fi o lovitură formidabilă.

— Deocamdată nu aveţi nici măcar acordul meu.

— Haide, domnule Tudor, ce naiba... Vreţi să procedez cu dumneavoastră aşa cum o facem cu agenţii de duzină? Parcă am stabilit o dată, de comun acord, că vă avem la mână... Vreţi să recurg la alt gen de presiuni? Nu mă determinaţi să-mi fie jenă... Zău, chiar nu realizaţi că *deja* sunteţi unul de-al nostru? Ne leagă transportul ilegal peste graniţa a şase microfilme şi moartea unei bătrâne la Veneţia. Şi în fine, ceea ce este mai important, aţi şi fost plătit pentru serviciile aduse

organizaţiei. Poftim...

— Dumitrache îi întinse un carnet de cecuri emis de „Chasse Manhattan Bank". Aveţi o depunere iniţială de cinci mii de dolari... ca la un concurs „cine ştie câştigă" pe teme de economii la C.E.C.

Tudor înţelese că trebuia să intre în joc fără mofturi şi să-şi dovedească, în fine, rapacitatea, setea avidă de bani.

— Nu credeţi că trebuia să începeţi cu asta, domnule Dumitrache. Ochii îi luciră pofticios când luă în mână carnetul de cecuri şi-l răsfoi încântat.

— Deci, „marele ciubucar" nu se dezminte... Şi eu care credeam că o să am de furcă cu dumneavoastră, că o să-mi faceţi declaraţii patetice, că o să-mi aruncaţi în faţă acuzaţii peste acuzaţii... Iubiţi chiar atât de mult banii?

— Nu banii aduc fericirea, domnule Dumitrache, ci numărul lor... Cu inflaţia asta din occident nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără această donaţie!

Dumitrache luă din mapă o hârtie dactilografiată şi i-o întinse:

— Semnaţi, acum că toate sunt în ordine şi ne-am înţeles...

— Ce e hârtia asta? întrebă Tudor neliniştit.

— Un contract... Vă obligaţi să lucraţi pentru organizaţia noastră cinci ani. La epuizarea termenului,

cele două părţi vor hotărî de comun acord dacă va fi prelungit sau nu...

— Trebuie neapărat?

— Este o condiţie obligatorie. Ce să-i faci, domnule Tudor? E ca pactul cu diavolul... Ha, ha, ha... râse cu poftă Dumitrache închipuindu-şi pentru o clipă că el este Mefisto iar cel din faţa sa doctorul Faust. Uşa apartamentului se deschise brusc şi un bărbat în vârstă, cu o înfăţişare distinsă, se apropie jovial de Tudor, şi-i spuse câteva cuvinte în englezeşte.

Dumitrache se ridică în picioare şi-i traduse zâmbitor:

— Patronul cel mare spune că e fericit să vă cunoască şi că a auzit despre dumneavoastră numai lucruri bune...

*

Dumitrache nu mai privea spre mica scenă unde se consuma ultima parte a programului de muzic-hall, ci avea ochii aţintiţi spre paharul cu vin roşu.

— Domnule Tudor, începu el, vă studiez de mai multă vreme şi, trebuie să recunosc că în afară de talent publicistic, abilitate, inteligenţă, fantezie, spirit de iniţiativă, dragoste de bani şi o neaşteptată docilitate în a accepta condiţiile noastre, nu pot descifra nimic altceva în personalitatea dumneavoastră. Mi-e teamă că n-am să pot niciodată ghici ce aveţi cu adevărat în cap.

— Oare numai însuşirile pe care le-aţi identificat nu ajung pentru a vă servi de mine?

Tudor aruncă o privire fugară spre scena unde corpul de balet evolua într-un îndrăcit French-cancan.

— Pentru un agent de rând, da, ajung... Cu dumneavoastră însă am alte planuri. Ceva îmi spune că aveţi stofă... Bossul zice despre mine că sunt cel mai bun recrutor de agenţi... Am, domnule Tudor, sacrul privilegiu de a nu mă fi înşelat niciodată asupra agenţilor racolaţi de mine. Asta înseamnă mult în meseria mea... Noroc...

Dumitrache ridică paharul, ciocni cu Tudor, apoi degustă cu voluptate excelentul vin de pe nisipurile calde ale văii Rhonului.

— Mă întreb, totuşi, de ce aţi acceptat atât de repede să intraţi în maşinăria asta periculoasă?

— Dacă făceam mofturi aţi fi fost mai liniştit?

— Poate că nu... Deşi mă aşteptam la o astfel de reacţie... Dumneavoastră, unul din aşii ziaristicii de partid din România, să deveniţi atât de repede un spion în solda capitalismului... Nu, zău... nu mă aşteptam...

Pe scenă, cancanul se dezlănţuia furibund.

— Domnule Dumitrache, acum că am semnat pactul de colaborare, o întrebare: ce se va întâmpla cu dovezile ticluite împotriva mea în afacerea crimei de la Veneţia? Sper că vor fi distruse şi voi putea să mă

conving şi eu de asta. Vă cer prea mult?

— Mă tem că da. Vă rog să-mi iertaţi brutalitatea, dar cu dumneavoastră vreau să fiu *fair-play...* Noi v-am expus planurile noastre, v-am plătit, vă vom plăti în continuare. Odată întors în România veţi continua să lucraţi pentru noi. Cine ne garantează că ajuns la Bucureşti nu veţi merge la securitate şi veţi povesti totul, mai ales că sunteţi destul de bine văzut acolo?

Cancanul luase sfârşit şi, chicotind provocator, dansatoarele invadau localul, apropiindu-se de mese.

— Asta înseamnă că timp de douăzeci de ani, cât durează termenul de prescripţie juridică a unei crime, va trebui să trăiesc cu această ameninţare deasupra capului?

Una dintre dansatoarele de cancan se apropie de Tudor, îi mângâie părul aspru şi i se aşează pe genunchi. Acesta abia o bagă în seamă.

— Este singurul nostru mod de a controla situaţia. Nu vreau să vă jignesc, dar dumneavoastră, ca şi mine, sunteţi un agent mercenar... Nu dragostea de patrie sau pentru o idee vă îndeamnă să ne slujiţi, ci banul şi frica. Credeţi că eu n-am propriul meu dosar compromiţător în seiful marelui patron? Pe toţi ne leagă nu numai banul, ci şi ameninţarea... Graţie dosarului veneţian ne aparţineţi douăzeci de ani. După aceea veţi fi cu noi din obişnuinţă şi din nevoie... Nevoia continuă de bani...

Dansatoarea, mirată că bărbatul frumos şi viguros căruia îi căzuse în braţe n-o lua în seamă, îşi părăsi locul, îndreptându-se către masa vecină, unde doi bătrânei o sorbeau din ochii lor miopi, acoperiţi de lentile groase.

— Nu beţi mult... Nu sunteţi afemeiat... Singura dumneavoastră slăbiciune sunt banii...

— Trebuia să am un punct slab, nu-i aşa? Altfel nu ajungeam pe mâna dumneavoastră.

— Domnule Tudor, avuţiile sunt făcute pentru a satisface plăcerile celui care le posedă... Ce vreţi să faceţi acum cu banii? Căror plăceri tainice îi rezervaţi? Căci începând de azi veţi fi un om bogat. Imoral de bogat din punctul de vedere al eticii comuniste.

Enigmatic, Tudor îl privea în ochi.

— Domnule Dumitrache, până acum m-aţi descifrat exact... îmi daţi voie să am un mic secret? Al meu, numai al meu?

— De acord! Dumitrache râdea. Să încheiem discuţia aceasta – ridică paharul.

— Pentru colaborarea noastră şi pentru cea de a doua misiune pe care v-o încredinţează firma noastră.

Tudor îl privi mirat şi surprins.

— Prima fiind care?

— Transportul microfilmelor... Aţi uitat?

— A, da... Nu credeam că am deja un palmares.

Dumitrache râse, bău cu poftă vinul, apoi scoase din buzunar mai multe fotografii înfăţişând obiecte cu caracter industrial etalate într-o expoziţie.

— La München s-a deschis un târg industrial. România expune acolo produsele sale... Pavilionul românesc are un anumit succes, e vizitat şi de personalităţi oficiale vest-germane...

Dumitrache răsfoia neglijent fotografiile până ce ajunse la cele care îl interesau. Reprezentau o tânără blondă, cu trăsături fine şi inteligente, având expresia aceea fermă a omului de caracter.

— E tânără şi frumoasă, după cum vedeţi...

Fata fusese surprinsă de obiectivul fotografic în incinta pavilionului, pe o stradă animată, în faţa vitrinelor, vizitând o casă de mode, un magazin cu bijuterii.

— O cheamă Helga... Helga Roth... continuă Dumitrache. E secretara pavilionului şi translatoarea oficială a grupului economic românesc.

Tudor luă fotografiile în mână, privindu-le cu atenţie. Simţea nevoia să se concentreze, să ghicească intenţiile lui Dumitrache măcar cu o secundă mai înainte ca acesta să şi le mărturisească.

— Îi place să fie elegantă... Iubeşte bijuteriile...

Tudor începu să înţeleagă. Ridică ochii de pe fotografie, privindu-l pe Dumitrache drept în ochi,

senin, ascultător.

— Rolul dumneavoastră este să-i câştigaţi prietenia şi încrederea. Apoi... vom vedea la München.

Tudor tăcu îngândurat.

— Ceva nu-i în regulă?

— Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să mă arunc în Sena de pe Pont Neuf decât să intru în tevatura asta...

— Nu dramatizaţi. Parcă adineauri căzusem de acord.

— Era vorba să fiu trezorier sau cam aşa ceva... Şi nu peste hotare, ci la mine în ţară... Nu putem renunţa?

— Din păcate e imposibil... Misiunea münchenează îşi are importanţa ei. Pentru că vă simpatizez cu adevărat am să vă dezvălui un secret pentru care marele patron m-ar mazili. Nu atât misiunea contează, ar fi putut s-o îndeplinească şi altcineva. Contează angajarea dumneavoastră în acţiunile organizaţiei. Cu fiecare nou pas al dumneavoastră, organizaţia trebuie să vă ţină tot mai strâns în cleştele ei, fără putinţă de scăpare. Odată întors în ţară trebuie să aveţi deja un trecut, ca să zic aşa, „dubios". Rolul meu e într-adevăr neplăcut, dar trebuie să ne supunem dacă vrem ca evenimentele să nu se întoarcă în defavoarea dumneavoastră. Deocamdată sunteţi un favorit. Marele patron v-a plăcut. Profitaţi, domnule Tudor... Viaţa e scurtă, dar plăcerile pe care ni le poate oferi sunt infinite.

Cu o voce care se voia cât mai docilă, Tudor întrebă, oftând:

— Când plecăm la München?

— Mâine la prânz, cu Arlberg-expresul. Vă supăraţi dacă am să vă rog să renunţaţi în noaptea asta la plăcerile pe care le oferă oraşul lumină pentru a vă conduce la hotel?

După ce Dumitrache porni motorul, Tudor socoti de cuviinţă să-i dea adresa.

— Stau la hotelul...

— Henri quatre... Ştiu şi asta... Ile de la Cité, lângă Pont Neuf...

Tudor înţelese, o dată mai mult, cât de perfect era mecanismul agenturii căreia îi aparţinea Dumitrache Arnăutu, când constată de la fereastra camerei sale de hotel că Place Dauphine nu era pustie – în ciuda orei târzii – şi că Dumitrache lăsase în urmă un „înger păzitor". Era un individ înalt, îmbrăcat într-un fulgarin cenuşiu. Obrazul comun al tipului era luminat slab ori de câte ori trăgea din ţigară. Omul fuma alene, ca unul care ştie că nu are de ce se grăbi şi şedea întins comod pe banca de sub castanul lipit de zidurile bătrâne ale hotelului.

Tudor se afla într-o situaţie pentru care mulţi confraţi l-ar invidia, pe cale de a intra într-o reţea privată de spionaj, una din acele faimoase trusturi ale „crimei

organizate”[49] care cumpără, fură şi vinde secrete, neavând alt crez decât banul. „Doamne, ce mai carte poate ieşi dintr-o asemenea poveste!”. Fără voia sa călătoria îi oferea prilejul unic al unei documentări de excepţie. La tema solitudinii determinate de cinismul societăţii de consum avea să adauge suspansul unor aventuri reale, consumate pe propria-i piele. Încerca să se îmbărbăteze gândindu-se la bunul şi vechiul său prieten, maiorul, a cărui profesie trebuia s-o mimeze începând din clipa aceea cât mai perfect.

Privi spre receptorul telefonic de pe noptieră ca spre un obiect total inutil. Se putea prea bine ca pe undeva în afara clădirii cu ziduri roase de vreme, la cutia cu borne telefonice, mâini abile să fi montat „bretele”[50], astfel ca toate convorbirile emanând din camera lui să fie înregistrate. Stinse lumina. Întunericul îl odihnea. Dezbrăcă în linişte costumul pe care îl purtase la

---

[49] Denumirea de „crimă organizată” apare tot mai des în analiza situaţiei social-politice a lumii capitaliste. Ea desemnează marile trusturi ale răului, bandele de asasini care acţionează sub acoperirea legală a unor firme cu aspect onorabil. Ele reprezintă o formă a împletirii capitalului cu gangsterismul şi au ca scop nu numai profitul maxim, contrabanda cu stupefiante sau negocierea secretelor de producţie, ci adeseori amestecul brutal în afacerile interne ale statelor în curs de dezvoltare, în înăbuşirea luptei sindicale etc. în urmă cu patru ani, Interpolul a dezbătut într-o sesiune internaţională căile de reprimare a acestui flagel.

[50] Instalaţie de interceptare a convorbirilor telefonice, denumită astfel după poziţia celor două fire cuplate la linie şi care seamănă cu o pereche de bretele.

întâlnirea cu Dumitrache şi îmbrăcă o pereche de blue-jeans şi un pulover negru. Pentru a ieşi din impas nu exista putinţa alegerii. Soluţia era una singură: să părăsească hotelul pe furiş, nevăzut, neauzit, şi să telefoneze în modul cel mai anonim posibil de la o cabină cuplată la circuitul internaţional automat. În felul acesta, riscurile de a fi interceptat erau inexistente, cu atât mai mult cu cât convorbirea avea să fie de o banalitate perfectă.

Zâmbi deconectat. Soluţia i-o dăduse amintirea unei scene matinale petrecute în faţa hotelului, când o furgonetă murdară oprise în Place Dauphine.

Şoferul era grăbit să-şi descarce marfa, cărbuni brichetaţi destinaţi de bună seamă încălzirii centrale a hotelului. Portăreasa era oarecum agasată de graba furnizorului şi i-a explicat acestuia cu un ton cam repezit că deschizătura ce dă spre beci e în spatele hotelului, pe Rue Dauphine, şi nu în Place Dauphine, pe unde intră locatarii...

Expediţia nocturnă a lui Tudor n-a fost atât de simplă pe cât a bănuit-o. Trebui să descuie pe rând uşile de la spălătoria din subsol, de la depozitul cu materiale de întreţinere pentru a ajunge, în fine, la uşa beciului tixit cu cărbuni. Drept unice unelte pentru descuiat broaştele – din fericire vechi şi cu mecanisme simple – folosi două cuie ruginite şi o bucată de sârmă moale de

cupru, toate găsite printre vechiturile aruncate în subsol.

Când se văzu cu trupul pe jumătate scos afară din beci, respirând izul de catran al asfaltului străzii, Tudor scoase un lung şi plăcut suspin de uşurare. Se convinse că drumul ce duce spre Quai de Conti era pustiu, făcu un salt în afară şi câteva minute mai târziu se plimba printre petrecăreţii târzii de pe bulevardul Saint Michel. Dinspre Palatul de Justiţie, din inima cetăţii oraşului, vechiul orologiu al catedralei Sainte-Chapelle bătea orele 3. Intră în primul drugstore[51] pe care îl întâlni în cale, undeva lângă muzeul Cluny.

Bău o bere şi îl rugă pe vânzător să-i dea restul în monede de câte 5 franci. Cu buzunarele îngreunate de nichelul sunător al monedelor, porni grăbit pe Boulevard de Saint Germain, amintindu-şi că lângă Place Maubert se afla un oficiu poştal. Aşa cum îşi imaginase, serviciile poştale, cu excepţia ghişeului pentru telegrame, erau închise, dar nu acestea îl interesau.

Intră grăbit în unica cabină telefonică cu circuit internaţional automat. Formă calm prefixul Bucureştiului şi tot atât de calm, poate chiar cu un uşor aer de maliţie, compuse cele şase numere de telefon ale

---

[51] Magazin cu profil complex, deschis fără întrerupere ziua şi noaptea.

postului din locuinţa unui coleg de redacţie. După câteva minute de apel telefonic înfundat, Tudor auzi vocea morocănoasă a colegului vădit deranjat dintr-un somn adânc.

— Bună seara, bătrâne, spuse Tudor, cu cel mai natural ton cu putinţă, de parcă i-ar fi telefonat dintr-un restaurant bucureştean, în miezul nopţii, după un pahar de vorbă cu colegii.

— Ce-i cu gluma asta? Cine-i la telefon?

— Bunul tău prieten care are insomnii la Paris...

— Tudore, tu eşti? Ce naiba ţi-a venit să telefonezi la ora asta?

— Treburi importante, care nu aşteaptă amânare... Plec mâine la München. Vreau să scriu ceva despre prezenţele româneşti la târgul internaţional bavarez...

— Iar n-o să am loc de tine în pagina întâi...

— E o fată la pavilionul românesc, Helga Roth... Vreau cât mai multe date despre ea. Unde s-a născut... părinţii... ce a făcut şi ce-a dres în viaţă până acum...

— Ce-are a face asta cu reportajul?

— N-ai înţeles? Vreau să-l axez pe profilul fetei... Deci, culegi toate datele astea şi mi le comunici telefonic la München... Mâine seară... Te sun eu...

— Tudore, dar drăcia asta te costă o groază de parale...

— Banii n-au importanţă... Am nevoie de datele

astea. Te duci la minister, spui că vrei tu să scrii ceva despre ea şi-i descoşi pe cei de-acolo...

— Pe onoarea mea dacă pricep ceva... dar... în fine... o să mă duc... Cum e? Blondă? Brună?

— Blondă... De ce?

— Eram sigur... Statisticile mondiale spun acelaşi lucru: bărbaţii preferă blondele.

Beculeţul de la telefonul automat clipi scurt şi ultima monedă căzu în caseta la al cărui tezaur Tudor contribuise într-un mod consistent. Părăsi cabina telefonică, plimbându-se cu paşi mărunţi şi rari pe bulevardul pustiu. Venise timpul să analizeze lucid întâmplările zilei. Acolo, în apartamentul luxos de pe Rue Delambre, şi mai apoi la cabaretul acela zgomotos, prezenţa lui Dumitrache Arnăutu îl împiedicase să-şi adune gândurile, să le ordoneze. Se afla într-o situaţie limită iar braţul nemilos al bandei îl înlănţuise fără putinţă de scăpare. Şi totul numai pentru că o clipă a fost atât de uşuratic încât să creadă că el este în afara etaloanelor cu care sunt măsuraţi ceilalţi oameni şi ca atare poate să-şi asume responsabilităţi pentru care nimeni nu l-a autorizat. Filmele, blestematele acelea de filme... Din clipa în care le primise în tren parcă s-ar fi efectuat un transfer, Dumitrache luându-i în momentul acela înţelepciunea, bunul simţ. Îşi aminti de prietenul său, maiorul, şi regretă că nu putuse vorbi cu el la

plecare. Se îngrozi la gândul că odată întors acasă va trebui să dea socoteală pentru lipsa sa de chibzuinţă. Nimic nu-l putea scuza de această realitate acuzatoare: faptul de a fi ignorat în mod deliberat norme îndeobşte cunoscute, bizuindu-se pe infailibilul său fler. Înţelegea totodată că de purtarea sa viitoare depindea reevaluarea corectitudinii sale cetăţeneşti. În ceea ce îl privea, era hotărât să meargă până la capăt în dejucarea planurilor bandei căreia îi aparţinea Dumitrache Arnăutu, cu orice preţ, cu orice risc. Respiră adânc răcoarea nopţii şi aerul curat îi făcea bine. Repetă în gând cele câteva formule recomandate de psihiatri pentru relaxare şi calmare şi care asociate cu o respiraţie ritmică se spune că fac minuni. În câteva minute, se simţi într-adevăr relaxat şi liniştit, efect incontestabil al formulei: „eu mă relaxez şi mă calmez”, rostită mintal, rar, odată cu inspiraţiile şi expiraţiile prelungite.

O jumătate de oră mai târziu, era din nou în camera sa. Omul în trenci cenuşiu de pe bancă îşi aprinsese o nouă ţigară, suflând fumul în palmele îngheţate, căci luna septembrie debuta cu un vânt rece, dinspre nord. Inima bună a lui Tudor îl compătimea pe tipul de sub castan pentru treaba ingrată pe care o îndeplinea, ceea ce nu-l împiedică să se cuibărească în patul moale, sub aşternutul confortabil şi cald, adormind cu mult înainte

ca „ochii şi urechile” de afară să fi avut timp să tragă zece fumuri din ţigara proaspăt aprinsă.

12. Operaţiunea „intoxicare” continuă

Cei doi tineri locotenenţi se ridicaseră de pe canapeaua de lângă uşa capitonată a biroului colonelului Amza, netezindu-şi preocupaţi uniformele nou-nouţe. Se pregăteau să intre la raport şi, emoţionaţi, repetau în gând un text cât mai concis şi precis, ştiind că şefului nu-i plăceau vorbele de prisos. În anticameră pătrunse maiorul Toma Grigoruţ, care deschise grăbit uşa capitonată.

Colonelul îl primi surâzător.

— Să nu vă miraţi dacă în darea de seamă a organizaţiei U.T.C.[52] tinerii ofiţeri mă vor critica pentru că sistematic îi împiedic să dea ochii cu dumneavoastră... O să-mi iasă vorbe că dinadins fac asta, că mi-e frică să nu mi-o ia înainte tânăra generaţie, spuse maiorul în glumă. Ştiţi, tinerii locotenenţi, explică el. Nu i-am văzut niciodată până acum în

---

[52] Uniunea Tineretului Comunist a fost organizaţia de tineret a Partidului Comunist Român. În timpul Republicii Populare Române, s-a numit Uniunea Tineretului Muncitor. Uniunea Tineretului Comunist a fost întemeiată în anul 1922. În anul 1966 număra 2.250.000 de membri, adică 11,78% din populaţia României.

uniformă... E ceva festiv?

— Ai din nou chef de glume, maiorule... Asta nu e rău. Înseamnă că dosarul se apropie de deznodământ.

— Mult nu mai e până acolo. Totul depinde însă de data reîntoarcerii în ţară a lui Arnăutu.

— Sunt şi eu de părerea dumitale... Dumitrache Arnăutu n-a părăsit ţara decât provizoriu. Altminteri ce interes ar avea complicii săi să-i acopere urmele cu atâta înverşunare?

Maiorul îl privi întrebător.

— Cornel Borşa şi Emilia Borşa mi s-au plâns adineauri la telefon că personajul acela misterios, „el", a încercat să-i ucidă... A explodat ceva la ei în apartament. Du-te să vezi ce e. Cu ocazia asta ai să poţi controla bârlogul celor doi spioni, deşi cred că de-acum nu mai e nimic interesant acolo...

Emilia şi Cornel Borşa îl primiră pe maior cu privirile răvăşite de groază.

— Au vrut să ne lichideze... De ce, domnule maior? se plânse Cornel Borşa.

— Iertaţi-mă, miros a alcool, se scuză Emilia, dar dacă nu beam un pahar mare de coniac mă găseaţi leşinată... Dumnezeule, faceţi ceva şi prindeţi-l pe spionul acesta periculos... Domnule maior, vă implor...

Explozia avusese loc în bucătărie. Un dulap fixat în perete fusese pulverizat, iar vesela dinăuntru, făcută

cioburi, era împrăştiată pe întreaga podea, câteva schije de sticlă şi porţelan fiind înfipte în tencuială, zvârlite de suflul exploziei.

— S-a întâmplat exact la ora la care obişnuiam să luăm micul dejun... înseamnă că atentatorul ştia că noi mâncăm dimineaţa zdravăn, obicei englezesc. Oare, de unde cunoştea ora la care ne luăm micul dejun? spuse Borşa, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte şi ceafă.

— Din fericire, continuă Emilia, a sunat telefonul. O rudă de-a soţului, o pisăloagă, ne-a ţinut de vorbă un sfert de oră. Binecuvântată însă să-i fie logoreea, căci ne-a salvat. În timp ce eram amândoi la telefon a avut loc explozia în bucătărie... Vă daţi seama? Fără această convorbire eram amândoi morţi... Pe cine bănuiţi? Să fie oare vreunul din vecinii care ne cunosc tabieturile?

Maiorul se prefăcu a fi impresionat de eveniment. Cercetă cu atenţie zidul spart din locul care până la explozie adăpostea dulapul şi unde fusese ascunsă maşina infernală. După toate semnele, era vorba de o mică bombă cu plastic, dotată cu unul din cele mai simple şi eficace sisteme de declanşare automată a exploziei: fiola cu acid. Se simţea în aer, pe lângă duhoarea caracteristică a gazelor degajate de explozie, un miros specific, acru. Erau vaporii acidului volatilizat de temperatura puternică a detonantului. Deşi suficientă pentru a ucide într-un spaţiu restrâns cum e

o bucătărie, încărcătura nu fusese mare, astfel încât stricăciunile erau neglijabile şi oricum, Dumitrache Arnăutu le plătise anticipat, căci pentru maior era evident faptul că explozia fusese pusă la cale de cuplul de spioni, încă o acţiune în rândul celor menite a duce pe piste false organele de securitate. Maiorul căută să-şi facă datoria cât mai minuţios, lăsându-i pe cei doi să creadă că n-are nicio îndoială asupra sincerităţii lor. Se prefăcu a lua notiţe în carnet, măsură de câteva ori distanţele dintre pereţi, făcu trei sau patru fotografii ale interiorului devastat şi se pregăti de plecare. Vedea însă că Borşa nu avea de gând să-l lase să părăsească apartamentul. Părea că aşteaptă ceva.

— Ah, ce zăpăcit pot să fiu, spuse el. M-a răvăşit pur şi simplu întâmplarea asta. După explozie, a sunat telefonul de câteva ori. N-am răspuns. M-am gândit că poate este „el" şi vrea să verifice efectul. N-am răspuns, pentru a-l face să creadă că suntem morţi. Am făcut bine? Oricum, eu şi Emilia avem de gând să lipsim de acasă câteva luni. Plecăm în nordul ţării, avem o comandă pentru restaurarea unor biserici...

Ca o confirmare a celor spuse de Borşa, telefonul începu să sune. Maiorul se îndreptă spre aparat.

— O să răspund eu, spuse Toma, care ridică receptorul.

— Alo, cine e acolo? întrebă maiorul.

— Îl caut pe Borşa sau pe soţia sa, auzi el o voce înfundată, ca atunci când acoperi microfonul cu o pânză.

— Aici s-a produs un accident. Sunt lucrător în Ministerul de Interne şi anchetez cauzele unei explozii. Cine sunteţi dumneavoastră?

Individul de la celălalt capăt chicoti, apoi spuse cu satisfacţie:

— O să râdeţi, dar eu sunt cel care a ordonat această execuţie. Condoleanţele mele...

Se auzi un declic scurt, semn că individul a închis circuitul.

— Aţi avut dreptate, i se adresa Toma lui Borşa. Era „el”, probabil şeful grupului de spioni... cel care a încercat să vă şantajeze pe dumneavoastră şi, prin dumneavoastră, pe inginerul Lebădaru. Individul vă crede morţi. Cu atât mai bine... în felul acesta, vom considera afacerea închisă.

Maiorul coborî în stradă. O ploaie măruntă, rece, se cernea peste oraş.

Se îndreptă către maşina care-l aştepta la colţul străzii. Şoferul porni motorul, lăsând pe banca din faţă ziarul „Sportul”.

— Unde mergem, tovarăşe maior?

— În centru, mă laşi undeva pe bulevard, apoi te duci la garaj.

— Ce ziceţi, tovarăşe maior, bate „Dinamo” duminică? îi arătă ziarul lăsat cu regret pe banchetă şi continuă:

Cei de la „Sportul” sunt de părere că anul ăsta n-avem nicio şansă în campionat... Cică Universitatea Craiova ar fi cea mai bună...

— Da? zise distrat maiorul. Şi pe cine trebuie să bată duminică „Dinamo”?

Şoferul îl privi cu mirare neascunsă. Categoric, nu putea să înţeleagă cum e posibil ca un maior de securitate, membru cotizant al lui „Dinamo”, să nu ştie cu cine joacă echipa casei!

— Pe cine altcineva decât pe „Steaua”, vechiul nostru rival?

Ajunşi pe bulevard, maiorul fu fericit că poate pune capăt discuţiei despre fotbal, „Dinamo”, vechiul şi veşnicul ei rival „Steaua” precum şi „U” Craiova, cea căreia gazetarii sportivi îi acordau prima şansă. Coborî lângă Cişmigiu. Ploaia încetase şi vântul mâna norii undeva spre sud. O bună parte din cer era încă acoperită, dar prin porţiunile albastre începeau să se strecoare raze calde de soare care-i mângâiau obrazul.

13. Idilă la München...

Trecuse o jumătate de oră şi vizitatorul cu priviri

indiscrete încă se mai plimba printre exponatele de la sectorul maşini unelte. Helga Roth, care terminase de condus al doilea grup de oameni de afaceri prin labirintul pavilionului, se aşezase din nou în faţa micului birou pe care se aflau teancuri de prospecte şi privea pe furiş spre bărbatul care nu dădea semne nici că l-ar interesa ceva anume, nici că ar dori să plece.

„În fond – gândea Helga – e liber să se plimbe cât vrea. Oare n-ar trebui totuşi să-l întreb dacă doreşte informaţii cu privire la produsele de export ale României? Un bun negustor asta ar trebui să facă. Am să mă odihnesc câteva minute, apoi... Se uită pe furiş spre bărbatul ale cărui priviri pătrunzătoare o făceau să nu se simtă tocmai în apele ei, cu atât mai mult cu cât tare ar fi dorit să-şi scoată pantofii frumoşi şi moderni dar teribil de incomozi, pe care îi cumpărase cu două zile în urmă de la unul din magazinele acelea elegante înşirate în Karlsplatz.

La rândul său, Tudor, căci el era vizitatorul, îşi termina cu satisfacţie micul examen la care o supusese.

Îşi rezervase dreptul de a o studia pe frumoasa funcţionară şi a da verdictul numai după ce consideră că-i poate încredinţa nu numai viaţa, dar însăşi securitatea misiunii pe care şi-o asumase: demascarea bandei de spioni.

Tudor se liniştise cu privire la bănuielile sale încă din

clipa în care a întâlnit ochii limpezi, clari, ai tinerei femei, atunci când aceasta, conducând un grup de oameni de afaceri din Danemarca, a trecut prin faţa standului cu maşini-unelte unde el îşi făcuse punct de observaţie. Lunga sa experienţă de gazetar îl învăţase să cunoască oamenii, iar candoarea fetei demonstra că aceasta nu-l aştepta şi nu fusese prevenită de vizita sa. Şi apoi, mai atârnau greu în balanţă informaţiile pe care i le furnizase telefonic, de la Bucureşti, colegul său de redacţie. „Helga Roth, fiica lui Helmuth Roth, învăţător într-o comună din judeţul Sibiu. Pionieră de la nouă ani. Membră a U.T.C. De la cincisprezece, absolventă a facultăţii de limbi străine de la douăzeci şi trei. Element muncitor, capabil, cu mari perspective de promovare, de o cinste şi o corectitudine ireproşabilă... Cum s-ar spune, bătrâne, – încheiase colegul său – fata are o biografie tipică, aparent banală, dar cum obişnuieşti tu adeseori să remarci în reportajele tale, plină de conţinut, biografia celor care n-au apucat ca noi şi alte vremuri pentru a târî reminiscenţele după ei”.

— Vă sunt dator o explicaţie, tovarăşă Helga Roth, i se adresă Tudor surâzător, apropiindu-se de tânăra femeie care rămase stupefiată auzindu-i vorbind româneşte şi pe deasupra, cunoscându-i numele.

— Sunteţi român?

— Asta vă contrariază? Aş putea să jur că de câteva

minute două lucruri vă dau de furcă: identitatea tipului obraznic care vă studiază din cap până la călcâie, adică persoana mea...

— Şi al doilea? întreabă ea amuzată.

— Că vă strâng pantofii ăştia noi-nouţi, teribil de moderni dar al naibii de strâmţi, şi dacă n-ar fi fost intrusul care vă spiona, cu ce plăcere i-aţi fi scos pentru câteva clipe... Mă înşel cumva?

— Sunteţi cu adevărat fachir, râse fata. Se gândi un moment apoi întrebă, plină de curiozitate cochetă: Dar de unde ştiţi cum mă cheamă? Lucraţi cumva în centrală? Nu v-am întâlnit niciodată...

— Dacă o să vă spun că nu am nicio legătură cu ministerul dumneavoastră veţi fi dezamăgită?

— Orice întâlnire cu un compatriot îmi face plăcere... Turist?

— Să zicem, turist... Când ne putem vedea într-un loc discret?

— Vai, aş fi putut să jur că nu sunteţi din aceia care... Păreaţi un om atât de deosebit de cei care acostează femeile...

— Şi vă asigur că sunt...

— Deci nu vreţi să-mi faceţi curte?

— Cunosc în schimb pe cineva care vă poartă un interes susţinut...

Tudor scoase din buzunar fotografiile primite de la

Arnăutu şi i le întinse pe masă.

— Un adevărat reportaj monden... Frumoasa secretară a pavilionului economic romanesc vizitând oraşul München...

Surprinsă, dar de data aceasta şi măgulită că cineva i-a consemnat prezenţa în oraş cu atâta perseverenţă, tânăra femeie întrebă neîncrezătoare:

— Un adorator?

— Într-un fel, da... un adorator. Dar nu farmecul dumneavoastră l-a determinat să vă urmărească. Putem totuşi să stabilim o întâlnire? Pe mine mă cheamă Radu Tudor. Sunt ziarist...

— Sunteţi cumva una şi aceeaşi persoană cu autorul volumului acela pe care l-am citit... despre gangsterism?

— Deşi e o carte banală, pe care niciun estet n-a băgat-o în seamă, o binecuvântez. Graţie ei, am în faţa dumneavoastră, cum s-ar spune, o carte de vizită... Pentru ca lucrurile să fie clare poftiţi legitimaţia mea de ziarist.

Helga luă legitimaţia, o răsfoi atentă, privi fotografia din interior şi constată:

— Vă stă mai bine cu tunsoarea asta nouă... V-a mai

spus cineva că semănaţi cu Yves Montand[53]?

— Din păcate, întotdeauna am semănat cu altcineva... Pe timpuri se spunea că semăn cu Alexei Batalov[54]...

— Batalov? Un actor sovietic mi se pare... Nu l-am văzut niciodată...

— Pe timpul când juca Batalov pe ecrane, dumneata mergeai la cinematograful „Doina” să vezi filme cu ursuleţi ghiduşi şi iepuraşi neascultători.

— Vă simţiţi bătrân? Aveţi complexe?

— Nicidecum... întotdeauna am considerat că am exact vârsta care-mi trebuie şi care-mi convine... Totuşi, când îmi acorzi o întâlnire?

— Şi totuşi, vă purtaţi ca „un grande personne”... Văd că aţi abandonat pluralul şi-mi vorbiţi ca unei fetiţe...

— Detest pluralul în conversaţiile cu oamenii care-mi sunt simpatici sau pe care îi iubesc...

— Vedeţi? Şi ziceaţi că nu intenţionaţi să-mi faceţi

---

[53] Yves Montand (născut Ivo Livi la 13 octombrie 1921 – d. 9 noiembrie 1991) a fost un cunoscut cântăreţ şi actor de film francez, de origine italiană, unul din interpreţii de frunte ai genului muzical „chanson réaliste” francez târziu din a doua jumătate a secolului al XX-lea. Iubit de femei celebre (Édith Piaf, Marilyn Monroe), Montand este cunoscut şi datorită căsniciei, întinse pe mai multe decenii, cu marea actriţă franceză Simone Signoret.

[54] Aleksei Batalov a fost un actor de teatru şi film, regizor, scenarist şi pedagog de teatru rus.

curte... Recunosc însă că aveţi un stil original.

— M-ai înţeles greşit. Îmi inspiri încrederea şi atâta tot, de aceea trebuie să-ţi vorbesc... mai bine zis să-ţi destăinui un secret.

— Secretul acesta are legătură cu fotografiile?

— Întocmai... Spune-mi, citeşti literatură poliţistă?

— V-am citit chiar şi pe dumneavoastră...

— Mă întrebam dacă ai suficientă cultură criminalistică pentru a pricepe totul... Şi-apoi, tare aş vrea să ştiu dacă mă pot bizui pe dumneata.

— Pe cine trebuie să asasinăm? Cu pistolul? Cu pumnalul? Mai bine cu otravă, am citit că e mai feminin... Îl tachină amuzată Helga.

— Nu râde... Deci, când şi unde ne vedem?

— Pentru că m-aţi făcut curioasă, să zicem diseară... pe la opt... cunosc o braserie cu atmosferă intimă pe Otto-strasse...

*

Tudor şi Helga priveau tăcuţi micile rondele de carton care apărau faţa de masă de spuma abundentă a berii ce se revărsa din paharele pline. După ce la început au flecărit vrute şi nevrute şi după ce Tudor i-a explicat ce intenţii avea grupul de spioni în ceea ce o priveşte, frumoasa secretară a pavilionului românesc din târgul de la München l-a privit consternată, nevenindu-i să creadă că povestea e reală.

— Poate ar trebui să-i anunţ pe tovarăşii din conducerea pavilionului. E aici şi cineva din minister. Cred că aşa e corect...

— Aşa ar fi corect dacă ne-am afla la noi acasă. Aici însă totul trebuie abordat altfel. Dacă vei cere sfatul şefilor dumitale, aceştia sau îţi vor interzice să te mai întâlneşti cu mine, încercând să te convingă că sunt un provocator, sau te vor trimite urgent la Bucureşti...

— Şi dacă chiar sunteţi un provocator? Ce garanţii îmi oferiţi că sunteţi de bună-credinţă? Sau că sunteţi cu adevărat Radu Tudor?

— Nicio garanţie... Numai cuvântul meu şi rugămintea de a mă ajuta... Trebuie să trec cu bine acest examen... Numai aşa voi căpăta întreaga încredere a lui Dumitrache Arnăutu şi cine ştie, poate odată întorşi acasă, noi amândoi vom aduce preţioase servicii securităţii ţării. Mă ajuţi?

— Lăsaţi-mă să reflectez. Hai să vorbim despre altceva... De pildă, despre dumneavoastră. Cine sunteţi dumneavoastră, domnule Sorge? Aţi văzut filmul? Se spune că Richard Sorge[55] a fost nu numai cel mai bun agent secret al secolului ci şi un gazetar strălucit... Aşadar, cine sunteţi dumneavoastră, Radu Tudor?

---

[55] Richard Sorge a fost un revoluţionar, jurnalist care a lucrat în Germania şi Japonia şi spion al Uniunii Sovietice în Japonia înaintea şi în timpul celui de-al doilea război mondial. Numele de cod dat în cadrul NKVD a fost „Ramsay”.

— Există un vers de Lermontov[56] pe care mi l-aş pune ca deviză pe blazon, dacă aş avea unul: „El fericirea nu o caută, dar nici nu fuge de fericire”.

— Vă plac poeţii ruşi?

— Sunt foarte apropiaţi sufletului meu...

— Şi mie îmi place Esenin[57]. Are o poezie care începe aşa: „Am fost crâng părăginit pe loc, la scandal şi-ospeţe dam năvală... Nu-mi mai place azi să beau, să joc, să-mi pierd viaţa fără socoteală...

Tudor o asculta tulburat. Era poemul său preferat din Esenin şi o întrerupse, continuând:

— „E de-ajuns să te privesc tăcut / Şi să sorb din chipul tău înaltul, / Ca uitând întregul tău trecut, / Tu să nu mai poţi pleca la altul...”

Helga îl privea cu ochi mijiţi, descoperind deodată în bărbatul din faţa sa un om cu care i se părea că se cunoaşte de-o viaţă. Şopti emoţionată, adăugându-şi glasul tremurat vorbelor aspre ale lui Tudor:

— „Tu mers gingaş, tu surâsul meu, / Dacă-ai şti cu inima-i pustie / Cât poate iubi un derbedeu / Şi cât poate de supus să-ţi fie. / Veşnic te-aş urma pe-acest

---

[56] Mihail Iurievici Lermontov a fost un scriitor romantic rus. În scurta lui viaţă a fost un duşman declarat al ipocriziei, al asupririi şi nedreptăţii, întreaga lui operă fiind un aspru şi necruţător rechizitoriu la adresa celor care, la adăpostul puterii, erau deasupra legii.

[57] Serghei Alexandrovici Esenin, a fost un poet liric rus celebru.

pământ. / Depărtarea mi-ar părea uşoară. / De iubire-întâia oară cânt, / La scandal renunţ întâia oară...”

Şi din nou cei doi tăcură, privind spuma densă a berii ce se revărsa pe rondelele de carton cu inscripţii publicitare.

— Aşadar, cine sunteţi dumneavoastră, Radu Tudor? întrebă iarăşi Helga, privindu-l în ochi. Am să răspund eu: un sentimental deghizat...

— Eu spun altfel: un liric în travesti... Ştii, Helga, mă întrebam de unde te cunosc. Acum îmi dau seama... Semeni cu o fată care nici măcar nu ştiu dacă a existat cu adevărat, pentru că totul s-a petrecut atât de demult... Să-ţi povestesc. Mă întorceam dintr-o călătorie. Treceam cu trenul printr-o ţară de limbă slavă. Într-o staţie oarecare a urcat o fată. Avea părut dumitale şi parcă odată cu fata, urcase în vagon soarele blond al nordului. Şedea aplecată peste fereastră şi vântul îi răsfira părut. Atunci mi-am adus aminte de-o joacă dintr-o schiţă de Cehov[58]. Ea însăşi, fata cu părul bălai, parcă era venită dintr-o carte. Mi-am zis: aşa arăta de bună seamă Nataşa Rostova din „Război şi

---

[58] Anton Pavlovici Cehov a fost un medic, prozator şi dramaturg rus. De peste o sută de ani spectacole după piesele sale sunt prezente, practic, în fiecare stagiune pe afişele teatrelor din România. Mari regizori de teatru din România au găsit surse majore de inspiraţie în dramaturgia lui Cehov.

pace” a lui Tolstoi[59]. M-am aplecat peste fereastră şi am strigat: „Te iubesc, Nataşa”. Fata a tresărit şi m-a întrebat: „Aţi spus ceva?” N-am avut curaj să recunosc. Am repetat joaca de câteva ori. Fetei cu părul de soare i s-o fi părut că vorbele acelea i le spunea vântul cald de seară, căci până la coborâre a stat cu pletele răsfirate dincolo de fereastră. De-abia când am văzut-o pe peron aşteptând timidă un semn de la mine, o confirmare că acel „Te iubesc” nu e doar o părere, mi-am dat seama c-o iubeam.

Helga zâmbi sceptică.

— Nu cumva confundaţi iubirea cu dorinţa sau imposibilul?

— Marile iubiri sunt întotdeauna imposibile. Probabil că asta am înţeles-o prima oară atunci, căci am strigat disperat în timp ce trenul pornea: „Te iubesc, fată frumoasă şi bună. Cine eşti? De unde vii? Unde te duci?”

A fugit după vagonul în care mă aflam şi vorbea într-o limbă necunoscută, din care desluşeam doar un cuvânt „scrie-mi... scrie-mi” şi ceva ce semăna a adresă.

— Şi i-aţi scris?

---

[59] Lev Tolstoi a fost un scriitor rus. Lev Tolstoi este considerat unul dintre cei mai importanţi romancieri ai lumii. Alături de Fiodor Dostoievski, Tolstoi este unul dintre scriitorii de seamă din timpul perioadei cunoscută ca vârsta de aur a literaturii ruse.

— Niciodată... Am vrut să rămână amintirea mea stranie, căci toţi, nu-i aşa, avem nevoie de o poveste neterminată... De ceva care ţi se pare a fi la îndemână, dar care până la urmă se dovedeşte imposibil – ca unul din visele acelea când vrei să zbori, dar braţele refuză să se transforme în aripi.

— Cineva, nu-mi aduc aminte cine, numea asta otrava marilor chemări sau a marilor dorinţe... De fapt, cred că seamănă mai degrabă cu beţia, cu o beţie în care tot ce nu putem realiza în viaţă ne oferim noi înşine pe planul visării...

— Dar dumneata, Helga Roth, fată frumoasă şi bălaie, în mâinile căreia mi-am încredinţat viaţa mărturisindu-ţi dilema în care mă aflu, da, dumneata, cine eşti? Căci în afară de faptul că eşti o copilă blondă şi frumoasă, nu ştiu nimic despre dumneata...

— De-aţi şti ce povară este frumuseţea atunci când eşti tânără. Aproape toţi bărbaţii îţi fac curte şi dacă îi respingi, unii dintre ei scornesc pe seama ta fel de fel de necuviinţe. Dacă eşti promovată în funcţie, colegele te bârfesc spunându-şi între ele „L-ai văzut pe şeful? O mănâncă din ochi”. Dacă primeşti o primă meritată, pentru că ai muncit zdravăn, se comentează „păi sigur, cui era să-i dea prima? Mie care am trecut de patruzeci de ani?”

— De ce nu te măriţi, să scapi de toate neplăcerile?

Bineînţeles, dacă îţi alegi un bărbat lângă care să te simţi ocrotită...

— Cu cine? Cei mai mulţi dintre bărbaţii de seama mea nu-mi plac... Cunosc câţiva care ar dori să mă facă doamna vieţii lor, dar n-au în cap decât mărci de automobile, benzi de magnetofon şi trasee turistice.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine eşti dumneata, frumoasă Helga Roth?

— Cum? N-aţi înţeles încă? Eu sunt Mata Hary... şi am primit misiunea să vă seduc şi să vă transform într-un sclav al farmecelor mele...

14. Capcana

În holul luxosului hotel „Bayerischer Hof", Arnăutu Dumitrache dădea semne de nervozitate. Se înţelesese cu Tudor să se întâlnească la orele douăzeci, şi acesta continua să întârzie, deşi sfertul academic trecuse. Minutarul ceasului electric din holul hotelului arăta 20,30 când apăru Tudor încărcat cu pachete şi pungi de plastic purtând reclamele marilor magazine „Neckerman", „Kaufhalle" sau „Unsere Favorit". Adunase tot felul de nimicuri din care cea mai mare parte nici nu-i erau de trebuinţă imediată. O făcuse însă intenţionat. Voia să-i demonstreze lui Dumitrache Arnăutu că este avid după cumpărături şi că banii

primiţi îi aprecia cum se cuvine, dându-le o grabnică întrebuinţare. Se străduise ca în zilele acelea să cheltuiască fără nicio socoteală, oferindu-şi sie şi Helgăi prânzuri copioase în cele mai luxoase restaurante. Se convinsese de câteva ori că organizaţia îl ţinea sub cea mai strictă supraveghere. Pentru a intra în graţiile lui Dumitrache şi ale şefilor acestuia, trebuia să dovedească prin purtări cât mai frapante că „marele ciubucar" ştia nu numai să se învârtească în viaţă, dar şi să cheltuiască banii. „Marele ciubucar" – ce idioată poreclă, dată lui, cel care niciodată nu ştia câţi bani are în buzunare pentru că nu banii îl interesau cu adevărat, ci munca sa. Dar acum, în faţa lui Dumitrache, trebuia să joace o altă piesă. Îşi luă un aer stingherit şi se scuză:

— Vă cer iertare pentru întârziere...

— Puteaţi totuşi lăsa cumpărăturile pe altă dată, îi reproşă acru Dumitrache.

— Dar nu din cauza asta am întârziat. M-a agăţat un tip de la postul de radio „Europa liberă[60]". Abia am scăpat de el...

— Sper că aţi fost prudent şi nu i-aţi spus nimic compromiţător. Doamne, asta ne mai lipsea, să vă ia idioţii ăştia limbuţi în colimator.

---

[60] Radio Europa Liberă este o organizaţie şi un post de radio finanţat de Congresul Statelor Unite care transmite în ţările Europei de Est şi Orientului Mijlociu, popular în timpul „războiului rece".

— Am impresia că unul dintre vânzătorii de la „Kaufhalle” le-a telefonat şi i-a pus pe urma mea...

— Exact... Asta e procedeul lor tipic... E vina mea că nu v-am prevenit. Plătesc informatori în marile magazine şi în hotelurile din München, ca să le semnaleze cetăţenii români aflaţi în trecere. Şi cum s-a terminat întâmplarea?

— L-am sictirit pe tip cu indignare. Nici mie nu-mi convenea să mă ia ăştia în evidenţă.

Tudor făcu semn băiatului de la lift şi-l rugă să-i ducă pachetele cu cumpărături în cameră.

— Nu mi-aţi spus nimic nou de frumoasa Helga. Credeţi că o putem recruta?

— Nu ne va fi deloc uşor. Am impresia că e sincer devotată ţării şi socialismului...

— Domnule Tudor, până la proba focului şi dumneavoastră păreaţi la fel. Să nu exagerăm forţa ideilor politice.

— Să nu uităm că nu de bunăvoie am intrat în hora dumneavoastră...

— Dar nici pe degeaba. Slavă domnului, vă lăfăiţi în bani şi după câte observ, nu regretaţi prea mult abdicarea de la fostele dumneavoastră idealuri etice.

— Cheltuiesc şi umblu prin cârciumi tocmai pentru a-mi îneca remuşcările.

— O să vă treacă, fireşte, cu timpul... De altfel, eu nu

v-am cerut nicio clipă să vă deziceţi de ideile dumneavoastră, ci numai să-mi slujiţi. Puteţi împăca, cum se spune pe româneşte, şi capra şi varza. Organizaţia noastră n-are nimic împotriva activităţii dumneavoastră de gazetar comunist. Puteţi să vă slujiţi mai departe idealurile, atâta timp cât credeţi în ele. Noi însă vă avem la mână şi va trebui să lucraţi şi pentru noi. Asta e tot.

— Mă gândesc cu groază la încercările prin care va trebui să treacă biata fată...

— Domnule Tudor, v-aţi convins din propria experienţă că pentru recrutări nu există decât soluţii radicale. Cu cât mai crude şi mai violente, cu atât mai eficace. De altfel, sunt tare curios să văd până unde poate merge devotamentul pentru ţară al unei femei tinere şi frumoase... Mă înşel eu, sau fata asta e îndrăgostită de dumneavoastră?

Tudor îl privea aşteptând explicaţii.

Dumitrache scoase din buzunar un teanc de fotografii.

Tudor se stăpânea să nu zâmbească. „Ah, eterna tehnică cu fotografiatul. Pare o adevărată manie la Dumitrache şi oamenii săi" gândea el, privind fotografiile. Constată că plimbările sale prin München, în compania frumoasei Helga, n-au fost neglijate de agentură, care i-a pus pe urme profesionişti abili.

— A fost bună ideea dumneavoastră, domnule Tudor, cu plimbatul fetei prin magazine. Se pare că, într-adevăr, îi plac lucrurile elegante şi scumpe, bijuteriile, şi suferă la gândul că banii nu-i ajung pentru a-şi cumpăra tot ce doreşte... Cel puţin aşa spun fotografiile făcute de colegul nostru. Sunteţi atent la expresia fetei în aceste fotografii? Are aceeaşi privire tandră când se uită la bijuterii, ca şi atunci când se uită pe furiş la dumneavoastră.

Tudor era gata să protesteze, dar Dumitrache urmă:

— Bine lucrat până acum. Şi dacă într-adevăr fata vă iubeşte – eu nu vă cer confidenţe în această privinţă – cu atât mai bine pentru reuşita planului. Aveţi vreun proiect pentru seara asta, domnule Tudor?

— Să dorm... Sunt obosit frânt şi, în plus, după cum ştiţi, mâine avem o zi grea.

— Aveţi dreptate. Nici eu nu mă simt în formă. Aşadar, pe mâine. Noapte bună.

Ajuns în camera sa, Tudor se dezbrăcă cu mişcări obosite. Fusese o zi dificilă, iar incidentul cu tipul de la postul de radio „Europa liberă" era departe de relatarea pe care i-o furnizase lui Dumitrache Arnăutu. Întâmplarea îi lăsase un gust amar şi o tristeţe pe care nu şi-o putea alunga. Se trezise interpelat pe când se afla într-o farmacie pe Prielmaierstrasse şi încerca să-i explice laborantului că deşi nu posedă prescripţie

medicală, are neapărată nevoie de câteva comprimate dintr-un tranchilizant oarecare. Acele ultime zile, cu evenimentele lor neobişnuite, îi puseseră nervii la grea încercare şi se simţea bântuit de spaime şi nelinişti până atunci neştiute. Cel care-l strigase pe nume nu-i era un necunoscut, deşi anul care trecuse de la fuga acestuia în occident lăsase asupra sa urme adânci şi neiertătoare. Părea o fiară hăituită, în ciuda zâmbetului mieros cu care îl abordase:

— Vă salut, domnule Radu Tudor... Teribilă e întâmplarea, nu-i aşa? Iată că ne întâlnirăm şi la München...

Voia să pară liniştit, prietenos, mulţumit de sine, dar se simţea de la o poştă că omul era înrăit de viaţă, de încercările prin care trecuse.

— Ce mai e prin ţară? Ce mai fac prietenii noştri comuni?

— Nu am impresia că noi doi mai avem prieteni comuni... Te rog să mă ierţi, sunt grăbit şi nu văd ce-am avea să ne spunem.

— Sunt un câine râios, nu-i aşa? Un paria... un ticălos de trădător, hai spune, cunosc refrenul...

— Văd că ai răspuns singur la toate întrebările, dar mă îndoiesc că asta i-ar putea mulţumi pe stăpânii tăi...

— Ce ştii tu despre stăpânii mei? Oare n-ai şi tu în buzunar aceleaşi răspunsuri prestabilite de

propagandă? Capitalismul, care cumpără conştiinţele, ploconirea în faţa sacului cu bani... etcetera, etcetera... Vrei să ştii adevărul despre stăpânii mei? Să ţi-l spun eu, Tudore, eu, o canalie de transfug, şi o să-ţi se facă părul măciucă... Priveşte-mă bine, uite ce-au făcut din mine şi nu te mira că n-am curajul să te privesc în faţă... Ce ştiţi voi despre capitalism, Tudore? Voi, care priviţi totul de la distanţa certitudinilor? Pe voi nu v-a silit nimeni să fiţi canalii, să decădeţi într-atâta încât să vă fie ruşine să vă priviţi în oglinda din baie dimineaţa, când vă bărbieriţi. Ce uşor vă e să-i condamnaţi pe alţii...

Se retrăseseră într-un colţ al uriaşei hale care este farmacia aceea mare de pe Prielmaierstrasse şi deşi vorbeau în limba română, deja atrăseseră atenţia celor din jur prin violenţa tonului cu care-şi schimbau replicile.

— Tudore... calcă-ţi pe inima ta de comunist fidel şi patriot incoruptibil şi ascultă-mă. Am nevoie de tine...

*

Şedeau faţă în faţă într-o ospătărie. Tudor îl privea cu milă pe cel care cu ani în urmă bătea porţile redacţiilor bucureştene cu proza lui evazionistă şi căruia, din când în când, i se publica câte o povestire sau câte o carte pentru că omul nu era lipsit de talent iar editorii îi treceau adeseori cu vederea conţinutul străveziu.

Flămând, omul înfuleca cu o poftă animalică, mormăind din când în când cuvinte neînţelese.

— Am venit aici, într-o excursie, spuse el repede, de parcă demult aştepta ocazia. Am fost agăţat de un tip de la „Europa liberă” care m-a ridicat în slăvi şi mi-a promis marea cu sarea. Am dat un interviu în care polemizam cu critica literară din ţară... M-au plătit foarte bine. Apoi m-au pus să citesc la microfon două povestiri. Din nou am fost răsplătit cum se cuvine, odată cu promisiunea că o editură din Frankfurt pe Main o să-mi publice un volum. Curând însă a venit prima deziluzie. Editorul din Frankfurt mi-a răspuns politicos că în zilele noastre literatura onirică nu interesează pe nimeni... că se poartă literatura politică şi aşa mai departe... E caraghios, nu-i aşa? Trebuia să vin aici ca să mă lecuiesc de evazionism. Asta pentru că în ţară n-am vrut să înţeleg ceea ce era evident pentru toată lumea... Pentru că voi toţi vă purtaţi cu mănuşi pe când ei... Ei bine, ei au cu totul alte metode de convingere... Foamea... foamea, Tudore... Nu ştiu dacă tu înţelegi ce poate însemna foamea... În curând m-am văzut muritor de foame şi cu chiu cu vai m-am angajat spălător de maşini la un garaj. A venit apoi recesiunea economică şi s-a pus problema forţei de muncă imigrate. Aşa am ajuns din nou şomer. M-am dus la colegii de la „Europa liberă” care mi-au spus că n-au

posturi disponibile, dar că pot lucra în calitate de colaborator. Aşa se face că lucrez pentru ei... îmi aruncă şi mie din când în când câte un oscior...

— Deci, cum s-ar spune, latri şi tu în haita lor.

— Nu-i chiar aşa... Nu mi se dă dreptul să redactez materiale. Alerg prin oraş în căutarea românilor aflaţi în trecere. Am relaţii la hoteluri, în magazine... Sarcina mea este să-i fac pe oameni să vorbească. Joc rolul turistului căruia îi este dor de ţară şi e dornic să afle veşti din patrie. Înregistrez convorbirile pe ascuns... cu ăsta... desfăcu haina şi dădu la iveală un mini-casetofon de mare sensibilitate. Apoi „vindem" pe post vorbele furate, pretinzând că sunt convorbiri cu concetăţeni care se adresează „Europei libere". De data asta însă am primit o misiune specială... De care, mi s-a spus, depinde promovarea mea ca redactor.

Tudor îl privi mirat:

— E ceva în legătură cu mine?

— Da, recunoscu fără jenă omul. Mi s-a spus că te scalzi în bani şi că eşti în combinaţie cu un om de afaceri de origină română... Rolul meu este să te conving să rămâi aici, iar dacă nu reuşesc pe cale paşnică...

— Ei bine, atunci? Lui Tudor îi venea să râdă. „Iată, gândea el, alţii care vor să mă şantajeze. Categoric, am devenit o mare personalitate dacă toţi îşi dispută

colaborarea mea”.

— Ei bine, atunci urmează să-ţi întind o cursă, să te şantajez, să te compromit, astfel încât să nu te mai poţi întoarce în ţară şi să te îndrepţi către „Europa liberă”, care pentru tine are oricând un post bine plătit...

— Şi de ce îmi spui toate astea? Nu cumva eşti un provocator?

— Tudore, îţi jur... ăsta e adevărul... Şi tocmai de întâmplarea asta se leagă speranţele mele...

— Deci, nu te vei da înapoi de la nimic pentru ca şmecherii ăia să te angajeze...

— Dimpotrivă, Tudore, îi dau dracului cu postul lor cu tot... Vreau să mă întorc acasă, iar tu trebuie să mă ajuţi... Vezi, am fost franc cu tine. Ştiu că eşti un tip influent... Pune în ţară o vorbă bună pentru mine... Să mă primească... Spune-le că n-am decăzut încă de tot şi că mai am curajul s-o iau de la capăt... Şi dacă e adevărat că eşti în bani, dă-mi ceva pentru drum. Să pot fugi de-aici undeva unde să iau legătura cu o ambasadă românească.

Omul îi făcea milă. Tudor scoase portvizitul, trase din el câteva bancnote:

— Ia-i... încerc să cred că ai fost sincer cu mine. Mai ai o şansă să redevii om... N-o lăsa să fugă. Cu banii ăştia du-te departe... Ţi-aş recomanda Viena... E mai aproape de ţară şi mai departe de stăpânii tăi de la Europa cum

îi zice... Du-te la ambasada noastră şi povesteşte-le totul... De rest o să se ocupe comitetul pentru repatrieri...

— Tudore, mi-ai dat aproape o mie de mărci... Nu se poate... Nu poate fi adevărat...

— Omul începu să plângă... Adună repede banii apoi cu un gest de câine bătut se repezi la mâna lui Tudor şi i-o sărută... N-o să uit asta niciodată, Tudore... niciodată...

Singur, în camera sa de la Bayerischer Hof, Tudor retrăi pentru o clipă momentul acela dureros, revăzu privirile pline de speranţă ale omului în care începea să se nască o târzie, mult prea târzie înţelegere. Avea sentimentul plăcut că în ziua aceea făcuse ceva bun, că banii murdari primiţi de la Dumitrache Arnăutu serviseră unei cauze nobile, ajutând oaia neagră să se întoarcă la turmă. Încercă să uite episodul pentru a reveni la preocupările sale de moment. Înainte de a se culca mai avea o treabă de făcut.

Îşi puse costumul pe umeraş, dar nu se grăbi să-l introducă în dulap. La prânz, înainte de a părăsi camera de la hotel, îşi luase măsuri de precauţie. Atât de încheietura uşilor dulapului cât şi pe linia de îmbinare a celor două părţi ale valizelor lipise invizibile fire de păr. Aşa cum se aşteptase, firele de păr nu mai erau la locul lor. În absenţa sa, mâini experte

controlaseră conţinutul dulapului şi al valizelor. În ciuda încrederii afişate şi declarate ostentativ de Dumitrache, agentura continua să-l ţină într-o continuă supraveghere.

De câteva zile ducea o viaţă dublă. Bogatele sale lecturi ca şi propriile scrieri îl ajutau să-şi modeleze personalitatea la cerinţele rolului său de agent în solda unei organizaţii de spionaj. Se gândea cu groază la bietul cetăţean lipsit de putere morală, care ar putea cădea în mâinile unor indivizi lipsiţi de scrupule ca cei din banda lui Dumitrache Arnăutu. Ar deveni fie o victimă sigură, o marionetă docilă în mâinile necruţătoare ale spionilor sau, dacă credinţa sa în idealurile înalte de patriotism l-ar împiedica s-o facă, ce i-ar mai rămâne decât sinuciderea? Ar mai fi o soluţie. Să facă ceea ce face el, înfruntând lucid primejdia şi încercând să-şi servească ţara. Era mândru că putea s-o facă, că avea atât tăria morală, cât şi curajul de a-i înfrunta pe duşmanii săi şi ai ţării sale exact cu armele cu care aceştia îl atacaseră: cu viclenie şi joc dublu.

Îngândurat, Tudor stinse lumina şi, după ce îmbrăcă pijamaua, deschise larg fereastra ce dădea spre Promenadeplatz. Luminile puternice ale reclamelor cocoţate pe acoperişurile clădirilor din faţa hotelului dansau pe pereţii camerei.

*

Tudor era la cea de a treia halbă, când în berăria Pschorr de pe Neuhauserstrasse îşi făcu apariţia Helga Roth. Se apropie surâzătoare de masa reporterului.

— Am avut şedinţă cu colectivul pavilionului... Vă rog să mă iertaţi, n-am obiceiul să întârzii – râse – probabil din cauza educaţiei germane din familie...

— Eşti, într-adevăr, o excepţie în rândurile femeilor frumoase...

— Mi-aţi spus de atâtea ori că sunt frumoasă încât am impresia ca asta e singura calitate pe care mi-o găsiţi.

Se întrerupse, căci chelnerul se apropiase, îndatoritor. După ce Tudor dădu comanda ea reluă:

— Ştiţi că la noi, la pavilion, toată lumea a aflat că am o... idilă? Le-am spus că sunteţi o veche cunoştinţă, aflat în călătorie de studii. Colegele mă tachinează. Bineînţeles că ele interpretează întâmplarea ca de obicei: cui putea să-i apară în cale un admirator dacă nu Helgăi?... Cred că dacă mă năşteam urâtă aş fi fost mai fericită.

— Nu însă şi eu, protestă Tudor. Ce m-aş fi făcut în compania unei femei lipsite de farmec?

— Farmecul nu înseamnă neapărat frumuseţe...

— Dar dumneata le ai pe amândouă... Şi-apoi, unei viitoare spioane nici nu-i stă bine să fie urâtă.

— Mă întreb de ce v-am ascultat... De ce mă pretez la

jocul acesta periculos.

— Îţi spun eu de ce. Pentru că ai simţit că trebuie să-ţi ajuţi aproapele... adică pe mine. Şi pentru că dacă nu eram eu, era altul. Iar acela nu te-ar fi prevenit şi cine ştie în ce capcană infernală cădeai.

După-masă, ieşiră să se plimbe prin vastul şi pustiul parc din capătul vestic al lui Neuhauserstrasse. Zâmbind unei amintiri, Helga îndrăzni să-i facă o confidenţă:

— Una din colege spune că vă cunoaşte. Din vedere şi din auzite. Are un prieten la televiziune şi odată, într-un cerc al acestuia, a auzit comentarii la adresa reputaţiei dumneavoastră. Că sunteţi un fel de Don Juan feroce...

— Şi am eu aerul?

— Nu. Categoric nu. Helga devenise gravă. Poate am să vă spun odată ce fel de om sunteţi. Privi maşinal la ceas. Mi se pare că se apropie ora. Mergem?

*

Imensa vitrină de cristal, în spatele căreia se aflau bijuterii în valoare de zeci de mii de mărci, purta o inscripţie destul de modestă pentru bogăţia etalată: „Diamonds-International Awards, Max Altheimer, Juwelier – eigenes atelier”.

Helga, însoţită de Tudor, se oprise în faţa ademenitoarei vitrine, admirând apele scânteietoare ale

briliantelor, culorile ameţitoare ale smaraldelor, ametistelor, rubinelor sau agatelor.

— Dacă vrei, putem intra, îi propuse Tudor, conform scenariului stabilit anterior cu Arnăutu.

— Dacă asta nu vă plictiseşte, aş vrea măcar să le admir... De cumpărat, ştiu bine că nu voi reuşi niciodată s-o fac – în glasul tinerei femei Tudor desluşi o undă de veritabil regret şi se gândi că eternul feminin nu se dezminte nici chiar în situaţia dată, când Helga era prevenită şi instruită asupra intenţiilor gangului de spioni care-i detectaseră atât de prompt slăbiciunea pentru podoabe.

Magazinul era la înălţimea vitrinei exterioare. O adevărată expoziţie de bijuterii lucrate cu migală se oferea ochilor plini de încântare ai Helgăi. Întâmplarea (Tudor ştia prea bine că ambianţa fusese pregătită de Arnăutu) făcuse ca în momentul acela direcţiunea magazinului să organizeze o paradă a bijuteriilor, purtate cu eleganţă şi graţie de câteva manechine, toate foarte tinere şi numai bune pentru a participa la un concurs de frumuseţe.

— Credeţi că e ceva vinovat în pasiunea care mă determină să umblu toată ziua prin magazinele cu bijuterii? Sunt atât de frumoase, încercă să se scuze Helga. Ce-ar fi să încerc câteva brăţări şi medalioane? continuă ea, de parcă abia în clipa aceea i-ar fi venit

ideea.

Văzând figura contrariată a lui Tudor, Helga adăugă:

— Ştiu că e o nebunie, ştiu că n-am bani să le cumpăr, dar măcar pentru o clipă să mă privesc în oglindă cu ele.

— Dacă asta te face mai fericită, nu văd de ce n-ai încerca.

Unul din vânzători ghici dorinţa tinerei femei şi imediat îi puse în faţă câteva cutii cu broşe, brăţări, inele, cercei.

Tudor putea să jure că în clipele acelea Helga nu mai juca teatru. Bijuteriile o fascinau cu adevărat. Uimită şi încântată, le proba în faţa oglinzii, cerându-i de fiecare dată părerea lui Tudor.

Când socoti că circul a durat destul, Tudor se apropie de măsuţa pe care Helga lăsase neglijent poşeta şi, abil, strecură în interiorul genţii mici de piele o brăţară de aur împodobită cu smaralde. Din colţul cel mai ascuns al magazinului, Dumitrache urmărea cu atenţie scena şi fu mulţumit să observe că noul său agent îndeplinea cu succes această misiune şi, totodată, ultimă verificare. Şi Tudor era mulţumit de sine. Până atunci se descurcase bine, iar Helga îşi juca foarte bine rolul, deşi părea teribil de emoţionată.

— Ce păcat că nu le pot cumpăra pe toate, oftă resemnată Helga. Oricum însă, înainte de a pleca în

ţară, tot iau ceva. Măcar un inel... Ştiţi? L-am şi ales. Pe acesta.

Helga îi arătă lui Tudor un inel de aur, cu o piatră frumos şlefuită de opal.

— E cel mai ieftin... E frumos, nu-i aşa?

Tudor o aprobă, apoi o conduse spre uşa magazinului.

Din spatele unei uşi mascate de o draperie apăru, în aceeaşi clipă, Lucas, care se îndreptă şi el spre uşă, oprindu-i pe cei doi din drum şi adresându-li-se politicos:

— Scuzaţi-mă, doamnă şi domnule... Sunt detectivul particular însărcinat cu securitatea acestui magazin... Apoi, numai către Helga: Doamnă, mi-e penibil s-o afirm, dar sunteţi bănuită de furtul unei bijuterii.

Helga îl privi cu silă şi dispreţ.

— Domnule, acuzaţia dumneavoastră este jignitoare.

— Doamnă, dacă vă împotriviţi unei percheziţii, voi fi silit să chem poliţia.

— Vă previn că mă voi plânge ambasadei române... Demnă, Helga îi aruncă din mers falsului detectiv propria sa ameninţare. În sinea sa însă era speriată cu adevărat şi se gândea la ce consecinţe nefericite ar fi putut-o conduce pasiunea ei pentru bijuterii. „Doamne, gândi ea, dacă nu m-ar fi prevenit Tudor, coşmarul acesta ar fi fost real”.

Lucas îi conduse pe cei doi în spatele uşii ascunse de draperie. Tudor observă că Dumitrache Arnăutu nu se mai afla la locul unde-l zărise câteva clipe mai înainte.

Arnăutu îi aştepta surâzând într-un mic birou, mobilat luxos.

— Îmi permiteţi, doamnă? Lucas îi luă poşeta şi o răsturnă pe masa în faţa căreia se afla Dumitrache.

Printre zecile de nimicuri care pot umple poşeta unei femei, brăţara masivă de aur şi împodobită cu smaralde se detaşa vizibil şi maiestuos.

— Şi acum, mai aveţi într-adevăr intenţia de a vă plânge ambasadei?

Dumitrache formă un număr şi se prefăcu că vorbeşte la telefon cu comisarul de poliţie. De fapt, el îi telefona gorilei, lui Joe, care ascuns într-o încăpere alăturată se sufoca înhămurat în costumul incomod al poliţiştilor din landul Bavaria.

Deznădăjduită, după ce căutase în jur un sprijin care nu avea de unde să vină, căci Tudor însuşi părea speriat, Helga căzu inertă pe un scaun, cu trupul cutremurat de hohote de plâns.

Lacrimile îi stricau fardul şi pe obrajii palizi ai fetei apăruseră pete negre de rimei scurs de pe gene. Şi deşi Tudor o instruise cum să procedeze în continuare, simţea că are trac, asemenea unei actriţe debutante.

Tudor îl văzu apărând pe Joe înveşmântat în

uniforma pompoasă a poliţailor bavarezi. Gorila de Joe îşi juca perfect rolul şi era cu adevărat ameninţător.

Când observă că în încăpere se afla şi un poliţist, disperarea tinerei femei atinse paroxismul.

— Există o singură soluţie, domnişoară Helga Roth, Dumitrache Arnăutu se hotărâse, în fine, să i se adreseze.

Surprinsă să-l audă vorbind româneşte, Helga ridică privirile, plimbându-le apoi neîncrezătoare asupra tuturor celor aflaţi de faţă. Dumitrache, viclean, aştepta noua reacţie a fetei. Prefăcându-se jenat, Tudor îşi ferea privirile de ochii plânşi, speriaţi şi acuzatori ai fetei.

— Şi dumneavoastră... dumneavoastră, în care am avut atâta încredere... i se adresă Helga lui Tudor şi plânsul o cuprinse din nou.

— Helga, trebuie să mă înţelegi... Ca şi dumneata am căzut într-o asemenea cursă... Există o singură soluţie. Să-l asculţi pe domnul Dumitrache care, în fond, nu-ţi doreşte răul. Ai de ales, aşa cum şi eu am avut de ales, între ascultarea orbească faţă de cei ce conduc jocul... sau dezonoarea, compromiterea.

Helga privi cu speranţă spre poliţist.

— În zadar cauţi sprijin din partea poliţistului. Nu înţelege româneşte. Poliţia va da crezare mărturiilor noastre şi nu explicaţiilor dumitale, poţi fi sigură de asta. Oricât ţi-ar veni de greu, te rog să-mi accepţi

propunerile... Te asigur că nu vei regreta. Vei fi răsplătită, iar umilinţa de-acum se va transforma în victorie. Vei putea avea orice bijuterie, îţi vei putea satisface orice capriciu...

Arnăutu luă în mână brăţara cu smaralde, o privi lung, apoi scoase din sertarul mesei o casetă mică îmbrăcată în catifea neagră. Deschise cutia şi dădu la iveală o pereche de cercei împodobiţi cu câte un bob verzui de smarald.

— Ca să uiţi necazul pe care ţi l-am pricinuit, casa îţi oferă o mică despăgubire...

Arnăutu se apropie de Helga şi-i prinse brăţara de aur la mână.

— Ştii, domnişoară Helga, brăţara asta de aur este de fapt mult mai primejdioasă decât cătuşele de oţel ale comisarului, dacă nu vei şti să-mi apreciezi gestul...

Tudor simţea în clipele acelea că Helga era la capătul puterilor şi că în ciuda stăpânirii de care dădea dovadă avea nevoie de mângâiere, de încurajare. Se apropie de ea tandru, mângâindu-i obrazul ud de lacrimi.

— Micuţa şi buna mea Helga...

Scâncind ca un copil bătut, Helga i se aruncă la piept, cuibărindu-se acolo mică, ascultătoare, gata la orice dacă i-ar cere-o el, Radu Tudor.

15. O zi obişnuită din viaţa maiorului Toma Grigoruţ

Autobuzul rula în viteză pe Drumul Taberei adunându-i din staţiile modernului cartier bucureştean pe o parte din cei ce-şi începeau programul de muncă la orele 8.

Ca de obicei pe parcursul matinal al traseului cu autobuzul, maiorul Toma Grigoruţ citea ziarul. De data aceasta, prioritate la lectură o avea reportajul din pagina întâia sub al cărui titlu era culeasă cu litere aldine menţiunea „corespondenţă telefonică din München de la Radu Tudor".

Vechiul său prieten nu-şi dezmintea pasiunea profesională, proverbială în redacţiile bucureştene. Deşi declarase că pleacă într-o călătorie turistică, „reporterul frenetic" nu rezistase ispitei şi făcea cunoscut cititorilor succesul produselor industriei româneşti la târgul de la München. Relatarea era redactată în cunoscutul stil alert al lui Tudor, familiar maiorului şi totuşi, construcţia articolului i se părea insolită. Tudor apela de data aceasta prea mult la metafore, tonul era patetic. Dincolo de rânduri, maiorul, fin psiholog, desluşea o afectivitate pronunţată, o pasionată mărturisire, ca şi cum autorul ar fi suferit o frustrare a personalităţii. Gândul acesta îl urmări tot drumul. Apoi, în timp ce aşezat la masa de

lucru din birou împăturea ziarul, bănuiala că prietenul său trăieşte acolo, peste hotare, într-o accentuată tensiune psihică nu-l părăsi. Ridică receptorul şi formă numărul de telefon al redacţiei. Recunoscu vocea colegului de secţie al lui Tudor care-i spuse după primele cuvinte de politeţe:

— Ce ziceţi de prietenul nostru comun? Azi pe pagina întâia fusese planificată ancheta mea despre estetica vitrinelor... Bineînţeles că a avut prioritate materialul lui Tudor... Toate celelalte gazete au dat ştirea de cincisprezece rânduri a „Agerpresului", noi însă am publicat în exclusivitate patru coloane într-a întâia cu continuare pe-a treia...

Interlocutorul nu părea afectat de schimbarea de ultimă oră la paginaţie ci mai degrabă mândru că gazeta sa şi colegul său au dovedit atâta promptitudine.

— Cum se simte Tudor? E bine, sănătos?

— Da... Poate puţin mai zurliu ca de obicei. Închipuiţi-vă, acum câteva zile mă culcasem târziu, eram frânt de oboseală... cine credeţi că mă scoală din somn cu telefonul? Tudor... de la Paris... Nu e bună?

— O fi lipsit la lecţia despre fusurile orare...

— Era agitat... M-a pus să mă interesez de biografia unei fete... Helga Roth... secretara pavilionului nostru la München. Unde s-a născut... ce-a făcut... ce-a dres...

anchetă ca la securitate... Pardon... am făcut o gafă?

Toma râse amuzat:

— Nu... continuaţi... mă interesează...

— Spunea că are de gând să-şi axeze reportajul pe profilul fetei. Cum aţi văzut dumneavoastră urmă de Helga Roth în reportajul de azi aşa am văzut şi eu...

— Poate paragrafele cu fata au fost scoase de secretarul de redacţie.

— Nici vorbă... Eu am luat textul de la reţeaua locală şi i-am făcut corectura. Niciun rând despre fată.

— Tudor a primit ceva valută de la redacţie? Pentru telefoane, documentare?

— Da de unde. A plecat pe cont propriu. E în concediu...

— Corespondenţa cum a transmis-o? L-aţi chemat dumneavoastră?

— Nu... a sunat tot el... ieri după-amiază. Iar în urmă cu două zile m-a mai sunat odată, acasă, să-i comunic datele despre fată... S-ar părea că-i plin de bani, nu-i aşa?

Hârtia din faţa maiorului se umpluse între timp cu desene ciudate, săgeţi şi numele Helgăi Roth, scris de mai multe ori cu majuscule.

Luă o foaie curată şi începu să-şi ordoneze gândurile alcătuind următoarea caligramă:

RADU TUDOR:

- angajat de Dumitrache Arnăutu pentru editarea materialelor publicitare;
- pe spioana Emilia Borşa o cunoaşte prin intermediul lui Dumitrache Arnăutu la o expoziţie organizată de acesta;
- intenţionează să călătorească prin Italia şi Franţa dar ajunge la Paris, mult prea devreme (probă telefonul nocturn către colegul de redacţie);
- sosirea la Paris coincide cu cea a lui Dumitrache Arnăutu care l-a devansat folosind avionul;
- părăseşte Parisul pentru a ajunge la München, cu toate că R.F.G.[61] nu se afla în intenţiile sale turistice;
- interes pentru pavilionul românesc din München, mai ales pentru secretara Helga Roth;
- cheamă telefonic Bucureştiul pe cheltuiala sa, transmite chiar şi un lung reportaj;
- concluzie: deţine o cantitate de valută care depăşeşte nevoile călătoriei. Sursă posibilă: Dumitrache Arnăutu;
- simptom de frustrare cu descărcări patetice în reportaj. Motiv probabil: acut sentiment de vinovăţie.

---

[61] Germania de Vest sau Germania Occidentală sau Republica Federală Germania a fost numele zonelor de ocupaţie britanică, americană şi franceză din Germania de după cel de-al Doilea Război Mondial şi posterior retragerii acestora, până în momentul reunificării Germaniei de la 3 octombrie 1990.

Sub toate aceste constatări desenă un imens semn de întrebare, iar alături trasă numele secretarei pavilionului românesc.

Dacă ar fi fost să analizeze această problemă în stilul unui computer şi să scrie rezultatul obţinut sub linia totalizatoare, răspunsul nu putea fi decât unul: Radu Tudor exercită activităţi ce au strânsă legătură cu persoana lui Dumitrache Arnăutu, iar Helga Roth este, fie o complice a acestuia din urmă, fie o viitoare victimă. Toate bune, numai că niciun computer din lume nu poate clasifica în sistem binar, conştiinţa oamenilor, acest imponderabil dar determinant factor social şi etic. Maiorul Toma Grigoruţ avea convingerea că nu suspiciunea, ci încrederea în oameni este principala calitate a unui lucrător aparţinând organelor de securitate. Pe de altă parte însă, intuiţia sa deductivă îi spunea că acolo, departe de patrie, prietenul său se află în dificultate, într-o situaţie limită de a cărei provenienţă se simţea responsabil.

Câteva bătăi în uşă îl scoaseră din aceste reflexii. Îşi făcu apariţia ofiţerul de serviciu, însoţit de un bărbat purtând uniforma albastră a angajaţilor I.T.B.

— Tovarăşul colonel Amza l-a îndrumat la dumneavoastră.

Povestea şoferului de taxi nu-l surprinse. Înainte de a

porni în cursă, pe când se afla la garaj, itebistul măturase interiorul autoturismului şi scuturase covoarele de cauciuc. Aşa a descoperit un plic cu o foaie de hârtie pe care erau dactilografiate cifre misterioase. Se gândise că evenimentul i-ar putea interesa pe tovarăşii de la securitate şi asta era tot.

— De când n-aţi mai scuturat covoarele? întrebă maiorul.

— Fac treaba asta în fiecare dimineaţă...

— Deci plicul a fost ascuns ieri... V-aţi retras conform programului normal?

— Nu... puţin după prânz nu m-am simţit bine... am avut greţuri... dureri de cap... mă apucase şi somnul...

— Suferiţi de ceva?

— A fost o indispoziţie trecătoare... M-am dus acasă şi am dormit câteva ore... când m-am trezit, ziua de lucru se terminase, aşa că am dus maşina la garaj.

— Aţi simţit în timp ce eraţi la volan vreun miros deosebit?

— Asta mi se întâmplă des... ştiu întotdeauna ce au mâncat şi ce au băut clienţii pe care-i transport... Cred că unul din cei de ieri mâncase cam mult usturoi.

— În ce loc aţi staţionat?

— Ca de obicei... la Intercontinental.

— Aţi remarcat printre clienţii dumneavoastră un bătrân care seamănă, să zicem, cu un şobolan? Şi care

poartă ochelari cu lentile groase?

— N-am remarcat printre clienţii din ultimele zile o astfel de fizionomie...

Toma îi mulţumi şoferului şi-l felicită pentru faptul de a fi acordat atenţie unei întâmplări aparent banale.

Cifrele erau aşternute în grupuri de câte 4, despărţite prin linioară: „1–4–78–4, 3–9–131–2, 6–9–112–1, 2–1–61–4...” Şirul se întindea până la limita filei, terminându-se cu o serie de cifre diferită de celelalte: „07.09”.

Îi fu suficient să parcurgă primul rând pentru a înţelege secretul codului. Cheia cifrului o constituia un ziar. Dovada i-o furniza faptul că fiecare grup era format din patru cifre. Asta însemna că prima desemna pagina, a doua coloana, a treia indica rândul, pentru ca, în fine, a patra să determine al câtelea cuvânt din rând trebuia ales.

În favoarea ipotezei că era folosit un ziar pleda valoarea mică a primei cifre care nu depăşea 6, adică numărul obişnuit de pagini al unei gazete şi cea ridicată a rândului, ştiut fiind că foaia unui volum nu depăşeşte 40 de rânduri în timp ce fila jurnalului poate cuprinde până la 160–180, în funcţie de litera folosită şi dimensiunea titlurilor.

Maiorul înclina să creadă că ziarul ales era „România Liberă”, care folosea frecvent în paginaţie formula de 9 coloane, aşa cum se putea deduce din valoarea celui de

al doilea termen al grupului. În privinţa ultimelor cifre, „07.09”, nu încăpea îndoială că era vorba de data apariţiei cotidianului. Caută în vraful de publicaţii adunate pe birou numărul cu pricina şi se apucă de lucru.

Decodificat, textul arăta astfel:

„001 către 002. Felicitări pentru lichidarea celor doi bo- (cuvântul se continua pe rândul următor dar era clar că voia să-i desemneze pe Emilia şi Cornel Borşa) se suspendă alerta reţeaua siguranţă verificat acţionaţi problema corn- (din nou cuvânt la sfârşit de rând) export echipament chimic în favoarea lui stop Constantin han etc. M-a iar el stop Ulieru – nu iartă Terenul ele dar stop (cu puţină imaginaţie se putea deduce că între termenii „stop” corespondentul urma să citească numai prima literă din fiecare cuvânt, obţinând „Chemie United „) de acord cu pretenţiile inginerului Ionescu Stan”.

Maiorul Toma înţelegea că mesajul neridicat din taxi era încă o verigă la acţiunile menite să ducă ancheta pe piste false. Plecat din ţară, Dumitrache Arnăutu se străduia prin acţiunile complicilor săi să consolideze ideea că rezidentul („R001”) care a dirijat afacerea Lebădaru continua să fie prezent în fruntea reţelei.

În acest caz, textul era destinat nu unui agent subaltern ci însăşi securităţii, fiind o verigă din programul de „intoxicare” cunoscut. Plicul fusese abandonat în mod deliberat, iar spionii mizau pe simţul cetăţenesc al şoferului care descoperind un mesaj cifrat ca-n filme avea să-l predea celor în drept.

Pentru a face credibilă neridicarea plicului a fost nevoie de retragerea din cursă a taxiului. Nimic mai simplu pentru unul din spioni decât să strecoare în orificiul ventilatorului de bord un toxic (mirosul de usturoi acuzat de şofer indica un compus al arsenicului). Inhalată de conducătorul vehiculului, otrava şi-a făcut efectul sub manifestări ce puteau fi atribuite unei colici intestinale dublate de migrenă.

Falsă sau nu, această pistă ducea din nou la Comexport.

Inginerul Vladimir Lebădaru îl întâmpină cu o plăcută surprindere:

— Extraordinar... la dumneavoastră mă gândeam. Priviţi ce-am primit cu poşta de ieri...

Era o lungă scrisoare expediată de Cornel Borşa din Suceava. Spionul relata modul în care şi-a recunoscut vina în faţa autorităţilor şi-l încredinţa pe tânărul merceolog că n-are de ce să se teamă, întrucât în depoziţia sa i-a lăudat hotărârea cu care a respins şantajul.

Era demnă de admirat râvna cu care Dumitrache încerca să-şi apere organizaţia. Acest efort demonstra că spionul nu intenţiona să renunţe la activitatea sa subversivă, ci pregătea terenul viitoarelor acţiuni.

— Ştiţi ceva de o ofertă făcută de firma „Chemie United”?

— Ca toţi cei de aici, sunt la curent... E de competenţa colegului meu Ionescu Stan... „Chemie United” are de înfruntat un adversar de temut, pe Dumitrache Arnăutu, un energic om de afaceri de origină română... Se pare că Dumitrache face din această licitaţie o problemă de prestigiu pentru grupul de firme pe care îl reprezintă, căci în urmă cu câteva săptămâni a organizat o costisitoare demonstraţie, punând să funcţioneze câteva zile staţia pilot adusă la Bucureşti „ad-hoc”...

— Când urmează să se ia decizia?

— Curând... E o chestiune de zile... Inginerul Ionescu Stan lucrează la documentaţie... Dumitrache ne bombardează pur şi simplu cu scrisori în care pare dispus la orice concesie, numai să-i sufle comanda lui „Chemie United”...

— De unde vin scrisorile?

— Ultimele două sunt datate la München.

— Şi celelalte?

— Din Paris...

În drum spre birou, maiorul Toma fu nevoit să străbată bulevardul, cu toate că la ora aceea de amiază îi displăcea să facă slalom printre mulţimea pietonilor grăbiţi sau printre grupurile compacte ale celor care aşteptau în faţa cinematografelor. La un moment dat trotuarul şi aşa îngust fu literalmente baricadat de curioşii ce se entuziasmau în faţa norocosului care câştigase la loz în plic un autoturism.

Întâmplarea îi stimulă imaginaţia.

Ajuns la sediu îl chemă pe locotenentul amator de probleme enigmistice.

— Pentru că încă n-a apărut noul număr al revistei „Rebus", glumi Toma, am să-ţi ofer o problemă care o să-ţi placă.

Luă o foaie de hârtie şi trase din câteva linii un careu. Cu majuscule, scrise pe verticală şi pe orizontală numele lui Dumitrache Arnăutu, al Emiliei Borşa, al lui Cornel Borşa, al bătrânului vânzător de lozuri.

— Uite, vezi? Ne-au rămas cam multe căsuţe goale... Spune, dacă dumneata ai fi spion şi în plus remizier la „Loto-Pronosport" cum ţi-ai plăti complicii, astfel încât sumele mari de bani primite să nu dea de bănuit?

— Am înţeles, tânărul ofiţer surise. Mă duc la „Loto-Pronosport" şi consult lista câştigurilor oferite de agenţia girată de bătrân...

— S-ar putea să descoperi că sunt unii faţă de care

norocul nu e deloc orb...

— Nu ştiţi afişul acela? „Numai cine nu joacă nu câştigă la...”

— Fă o anchetă discretă printre obişnuiţii agenţiei. Am o bănuială... Cred că omul nostru cumpără lozurile câştigătoare cu suprapreţ şi le oferă drept recompensă complicilor...

— Asta înseamnă că în curând careul intitulat „dosarul 1081” va fi complet atât pe orizontală cât şi pe verticală...

— Ar cam fi timpul. În materie de enigme cred că semăn cu dumneata... Nu-mi place să am în faţa ochilor careuri cu poziţii albe.

După plecarea locotenentului, Toma sună garajul şi chemă o maşină. De fapt, ziua sa de muncă abia începea.

16. Sanatoriul de pe malul lacului

Tudor se aşezase pe bancheta din spate a Mercedesului condus de Dumitrache Arnăutu spre o destinaţie misterioasă, şi, pentru a nu fi nevoit să converseze, se prefăcea că moţăie. Singurul mijloc de orientare îl constituiau pancardele de semnalizare rutieră, suficiente însă pentru a înţelege că alergau pe şoseaua Europa 61, îndreptându-se, după toate

probabilităţile, către frontieră.

„A pleca, înseamnă a muri puţin”, îi spusese cu tristeţe Helga, înainte de a-şi luă rămas bun, pe pista pe care se pregătea de decolare un imens turbojet Boeing. În loc de răspuns, Tudor i-a mângâiat părul bogat, răvăşit de curentul stârnit de avioanele ce-şi încălzeau motoarele.

— Oare ne vom revedea?

— Ne vom revedea, i-a răspuns el. Şi nu uita că la Bucureşti vei fi supravegheată de oamenii lui Dumitrache. De aceea, cea mai mare prudenţă când îl vei căuta pe prietenul meu, maiorul. După ce-i povesteşti tot ce ţi-am spus, îl rogi să mă ierte pentru ce-am făcut, dar n-aveam altă alternativă. Şi apoi, sunt convins că-i voi fi de folos, odată întors la Bucureşti.

— Şi tu... tu ce vei face? Helga pronunţase acest „tu”, cu emoţie, căci după episodul din magazinul cu bijuterii între ei doi se stabilise o intimitate în care nu mai încăpeau exprimările protocolare.

— Nu ştiu. Îl voi asculta pe Dumitrache...

— Şi nu-i primejdios?

— Nu ştiu nici asta. Poate că e...

— Tudor, mi-e frică – Helga simţi dintr-o dată că s-a făcut frig, că vântul rece din nord o învăluie în suflarea sa îngheţată.

— Şi mie mi-e frică, Helga... Nu sunt un erou din

romane, ci un simplu gazetar al cărui contact cu primejdia a fost numai prin scris... Dar mă voi descurca. Dorinţa de a te revedea mă va ajuta. Drum bun.

Mercedesul îşi încetini mersul şi Tudor observă că intrau într-o mică localitate. Unde mergem? se întrebă pentru a zecea oară. Adevărul era, şi Tudor înţelegea asta tot mai clar, că din clipa în care părăsise Bucureştiul, agentura de spionaj l-a supus la un permanent şi sever examen. Episodul din München, cu tot caracterul său de misiune specială, fusese o nouă abilă şi periculoasă verificare. Era convins că primul scop al misiunii a. Fost urmărirea reacţiilor sale în faţa unei întâmplări neprevăzute. Evoluţia evenimentelor i-a confirmat întru totul supoziţiile. Dintr-o singură lovitură, agentura reuşise să-l verifice concomitent cu recrutarea unui nou agent, Helga Roth, a cărei valoare potenţială era, după opinia lui Dumitrache, mai mult decât promiţătoare.

— Frumoasa blondă, i-a mărturisit Dumitrache lui Tudor a doua zi după scena regizată în magazinul cu bijuterii, ne va aduce mari servicii la Bucureşti. Fata vă iubeşte, domnule Tudor. Acest fapt ne creează un dublu avantaj. Nu vreau să vă jignesc sentimentele, dar în relaţiile noastre cu Helga Roth vom uza nu numai de contractul pe care l-a semnat cu noi, ci şi de slăbiciunea

pe care o are pentru dumneavoastră... În felul acesta, suntem siguri că nu ne va scăpa din mână.

Tudor se întrebase de multe ori asupra numărului celor care, ca şi el sau Helga, fuseseră siliţi să semneze asemenea contracte şi care, din laşitate sau alte motive, acceptaseră să facă jocul bandei, trădând interesele ţării, ale poporului căruia îi aparţineau.

Îşi revenise după primele momente de emoţie şi confuzie când beneficiind de efectul surprizei, spionii avuseseră iniţiativa. De-acum, jocul îl conducea el. Se simţea puternic şi invulnerabil, iar moralul îi era consolidat de un robust sentiment de mândrie. Din proprie voinţă, se constituise şi mobilizase într-un soldat al ţării şi departe de ai săi devenise un combatant pe frontul invizibil al bătăliei pentru apărarea secretului de stat. Această experienţă îi întărise convingerea că pentru un om cinstit care-şi iubeşte patria, nu poate exista putere pe lume capabilă să-l împiedice să rămână fidel jurământului solemn de credinţă. Nicio „situaţie limită" nu justifică trădarea. În faţa unor convingeri ferme, nici şantajul, nici ameninţarea cu violenţa n-au sorţi de izbândă.

Acest simţământ stenic era însă dublat de un penibil sentiment de culpabilitate.

Primind din uşurinţă filmele lui Dumitrache se expusese unor consecinţe grave. Încerca să se mângâie

la gândul că fapta sa nesocotită îşi avea reversul. Odată întors acasă îl va demasca pe spionul travestit în om de afaceri. Era convins că prietenul său, maiorul Toma Grigoruţ, avea să rămână mut de uimire şi admiraţie în faţa acestei revelaţii. Şi apoi mai era formidabilul material de viaţă adunat în această luptă inegală şi care aşternut pe hârtie ar putea da naştere unei cărţi de-o autenticitate şi de un inedit la care, de bună seamă, cititorii nu vor rămâne indiferenţi.

Aşa cum se aşteptase, după consumarea şantajului montat împotriva Helgăi, Dumitrache trecuse la escaladarea pretenţiilor. Prima însărcinare încredinţată secretarei pavilionului economic fu aceea de a executa fotocopii după materialul care sintetiza natura tranzacţiilor încheiate de firmele româneşti cu partenerii străini.

Reporterul s-a oferit s-o ajute pretextând lipsa de experienţă şi emotivitatea fetei, iar Dumitrache a fost de acord. Grozav se mai speriase Helga atunci când Tudor îi încredinţase un „Minox” [62] pentru a-şi îndeplini misiunea.

— Tudore, i-a spus ea palidă, cu vocea subţiată de emoţie, doar n-o să-mi ceri să comit o asemenea

---

[62] Aparat fotografic miniaturizat, lucrând cu peliculă îngustă dar având o mare putere de definiţie a imaginii.

infamie...

— Ştii ce este aceea o cacealma, frumoasă copilă blondă?

— Mi-e frică, Tudore... eu nu sunt făcută pentru asemenea operaţii periculoase...

— Te înşeli. Până acum te-ai descurcat admirabil. O să-i servim domnului Dumitrache o păcăleală de-o să se ducă buhul. Sper că ai strâns articolele apărute în presa vest-germană referitoare la prezenţele româneşti.

— Intră în obligaţiile mele de serviciu... A apărut şi un interviu al directorului în care sunt relatate principalele contracte încheiate aici.

— E mai mult decât suficient. Exemplele deja cunoscute vor consolida veridicitatea celorlalte date.

— Vei inventa restul? întrebă Helga, uimită de îndrăzneala prietenului său.

— Dar tu ce ţi-ai imaginat? O să redactez o sinteză care o să le dea multă bătaie de cap şi o să-i ducă pe căi greşite pe ticăloşii ăştia care-şi imaginează că ne au la mână...

— Mai devreme sau mai târziu vor înţelege că i-am înşelat... spuse temătoare Helga.

— Dar atunci noi vom fi departe!

Helga l-a ascultat şi o noapte întreagă a dactilografiat pe hârtie purtând antetul oficial al pavilionului textul fantezist inventat pe loc de Tudor, care se amuza

copios ori de câte ori imaginaţia îi furniza câte o „tranzacţie comercială” menită să-i pună pe jăratec pe cei din banda lui Arnăutu.

După ce au fotografiat fiecare filă, falsul material de sinteză a fost rupt în fragmente minuscule şi aruncat pe gura de canal de la toaletă.

Aventura münchenează luase sfârşit cu un net avantaj de partea reporterului. Acesta simţea că de-acum Dumitrache îl consideră drept un pion sigur pe tabla sa de joc. Dosarul Radu Tudor conţinea în arhivele organizaţiei mai mult decât suficiente probe compromiţătoare în faţa autorităţilor româneşti. Reporterul putea fi considerat nu numai un partener docil, ci şi un agent activ amestecat până peste cap în acţiuni antistatale: transmiterea de informaţii secrete peste hotare, complicitate la şantaj îndreptat asupra unei funcţionare din cadrul comerţului exterior, fotografierea unui document secret cuprinzând activitatea pavilionului românesc.

— Vă întrebaţi, desigur, spre ce nouă aventură ne îndreptăm, nu-i aşa?

Vocea uşor glumeaţă a lui Dumitrache îl aduse la realitate. Şoseaua făcea un cot mare spre stânga. Apele albastre şi liniştite ale lacului îi indicau lui Tudor că peste câţiva kilometri urmau să fie opriţi la punctul de frontieră.

— Ce-aţi zice de un mic popas pe malurile lacului? Cunosc aici un restaurant cu o bucătărie nemaipomenită...

Când ajunse la desert, Dumitrache părăsi tonul de flecăreală veselă.

— Domnule Tudor, sper că aţi înţeles situaţia dumneavoastră. La punctul în care au ajuns relaţiile noastre, nu mai puteţi da înapoi.

Tudor ştia că, după toate atuurile pe care le avea la activ, putea să mai întindă puţin coarda. De aceea, răspunsul său fu voit lipsit de modestie:

— Iar eu sper că şi dumneavoastră vă daţi seama că, dacă am ajuns în acest punct, aceasta se datorează nu numai presiunilor exercitate asupra mea, ci şi acceptării voite de către mine a rolului pe care mi l-aţi ales. Poate că nu numai dumneavoastră aţi jucat tare în treaba asta. Poate am şi eu meritul meu. Poate că la Bucureşti intenţionat v-am dat anumite speranţe. Vreau să vă atrag atenţia că nu numai dumneavoastră sunteţi tare. Vorba franţuzului: „les grands esprits se rencontrent”[63]. V-o repet, domnule Dumitrache, n-aş vrea să fiu considerat pe aici un ageamiu oarecare, recrutat întâmplător. Credeţi că dacă voiam cu adevărat să scap de dumneavoastră nu găseam un mijloc? Se spune

---

[63] „Marile spirite se întâlnesc”.

despre mine că am multă fantezie. Găseam ceva, inventam eu o soluţie, dacă propunerile de a intra în agentura dumneavoastră nu-mi conveneau. Căci, de ce să n-o spun, poate am o vocaţie înnăscută pentru treburile care vă interesează pe dumneavoastră.

— Este exact ceea ce gândesc şi eu. Consiliul de administraţie al firmei noastre a aprobat să fiţi instruit în vederea unor misiuni importante. Vă felicit pentru această promovare...

Îşi reluară drumul. După câţiva kilometri, Dumitrache părăsi autostrada şi intră pe un drum pietruit, cam denivelat, care-l obliga să conducă cu viteză redusă. Un panou cu inscripţii în mai multe limbi avertiza că în continuare este un domeniu privat şi, ca atare, accesul este interzis.

Avertizarea aceasta nu părea să-l vizeze şi pe Dumitrache, care-şi continuă drumul netulburat, oprind în cele din urmă în curtea largă a unei vile construită în stilul specific cabanelor din Alpi. O firmă discretă îi indica lui Tudor că se aflau în incinta sanatoriului doctorului John Hubert Emanuel de Orania.

Doi vlăjgani în halate albe de infirmier, pe sub veşmintele cărora se reliefau crosele pistoalelor mitralieră, ascunse destul de neglijent, făceau rondul în faţa intrării „sanatoriului”.

Îl salutară amical pe Dumitrache, privindu-l cu neascunsă curiozitate pe noul „pacient”.

La intrarea în „sanatoriu”, Dumitrache primi de la portar un minuscul receptor radio de tip interfon, pe care şi-l prinse la buzunarul pentru batistă de la piept.

— Aici este „grădiniţa”. Ceea ce veţi descoperi, reprezintă proba celei mai înalte încrederi pe care o acordăm colaboratorilor noştri.

Dumitrache îl conduse pe Tudor într-o încăpere mare, un soi de sală de gimnastică, echipată cu aparate electronice complicate. Un bărbat şi o femeie, ambii învesmântaţi în halate albe, păreau foarte preocupaţi în verificarea utilajelor.

— Hello Lynda, hello Francis...

Cei doi instructori răspunseră prietenos la salutul lui Dumitrache, apoi îşi văzură de treburi.

Cea pe care Dumitrache o numise Lynda îl privi ceva mai lung pe Tudor. Pentru o clipă, privirile lor se încrucişară şi Tudor avu certa senzaţie că obrazul acela frumos, ca de păpuşă, îl mai văzuse undeva. Îşi munci memoria, dar nicio amintire nu-i readucea imaginea femeii cu faţă rotundă şi ochi vii, lucitori. Ar fi putut totuşi să jure că a mai văzut-o. Şi deodată, ca un bliţ, în memoria sa se produse o suprapunere bizară: chipul bătrânei prietene a femeii asasinate la Veneţia, aşa cum fusese surprins de fotoreporterul ziarului local, şi

chipul frumoasei Lynda constituiau de-acum o singură imagine. Privi pe furiş profilul Lyndei, preocupată de munca ei. „Dacă i-am adăuga riduri şi i-am albi părul, gândi Tudor, cred că am obţine o excelentă Eveline Smith din Detroit."

Ghidul şi protectorul său îl cuprinse amical de după umeri.

— Aici se învaţă o mie de trucuri pentru a intercepta convorbirile, îi explică el cu vădită mândrie. Dispunem de cea mai înaltă tehnică... De la microfoanele condensator şi microemiţătoare până la procedeele clasice, bretele pentru capturarea convorbirilor telefonice sau alte minuni asemănătoare. Puteţi fi mândru, domnule Tudor, sunteţi primul rom în care va urma aceste cursuri. Aici pregătim cadre pentru toate continentele.

— Încep chiar azi?

— Nu, ziua de azi e consacrată vizitei medicale şi testelor. De mâine însă, vă veţi integra disciplinei cursului.

Din interfonul pe care Arnăutu îl purta în buzunarul de la piept, se auzi distinct o voce de femeie, care rosti câteva cuvinte într-o limbă străină.

— Fiţi tare, domnule Tudor, zâmbi Dumitrache, şeful cel mare vrea din nou să vă vadă... Vi-l amintiţi? Aici e statul major... la Paris e numai una din secţiuni.

*

Părea la fel de anonimă şi inofensivă ca oricare din valizele acelea ieftine şi comode care se vând prin magazinele „Monoprix”. Nici prea mare, ca să fie remarcată, dar nici prea mică, pentru a nu-ţi permite să transporţi în ea cele necesare într-un voiaj de durată mijlocie. Era valiza preferată a călătorului fără personalitate distinctă, la fel de potrivită în mâna unui comis-voiajor sau a unui mic funcţionar, la ea acasă lângă o familie care pleacă în vacanţă sau alături de un soldat demobilizat. Era valiza ideală a călătorului care nu doreşte să fie remarcat, prototipul perfect al bagajului destinat omului obişnuit, la fel de banal şi anonim ca toate cele câteva sute de mii de geamantane identice care circulă în lumea noastră alcătuită în majoritate – spre fericirea şi bunăstarea fabricanţilor de valize fără personalitate – din călători modeşti care-şi fac cumpărăturile la magazinele cu mărfuri ieftine şi trainice.

Purtată pe stradă, într-o gară sau pe un aeroport, valiza aceea cenuşie înceta să mai fie valiză şi devenea cel mai comun din toţi numitorii comuni posibili. Cu un asemenea geamantan în mână, însăşi Brigitte Bardot s-ar fi putut strecura nevăzută şi neidentificată în zilele ei de glorie pe oricare din marile artere ale metropolelor europene deci cu atât mai mult un spion

care, de obicei, este om ce arată la fel de banal ca însăşi banalitatea.

Privind-o şi pipăind-o, Tudor era pe cale să creeze un lung poem dedicat valizelor pe care pacienţii „sanatoriului” de pe malul lacului le primeau după un minuţios instructaj în timpul „tratamentului”.

Starea aceea de euforie avea un motiv întemeiat. În cele 10 zile cât durase pregătirea sa în centrul de instruire al agenturii private de spionaj, Tudor folosise pe cont propriu bogata colecţie de gadgeturi disimulată în compartimentul secret al valizei-minune. Era un adevărat tezaur şi cuprindea unelte pentru deschis broaşte, un stilou lanternă ce devenea stilet la apăsarea unui resort, două emiţătoare radio puţin mai mari decât o tabletă de aspirină, instalaţie miniaturizată pentru ascultare şi înregistrare, lunetă construită din module, un aparat de fotografiat şi altul de filmat, ambele de dimensiuni liliputane, o trusă cu piese detaşate din care se putea înjgheba după prospectul anexă cele mai surprinzătoare construcţii. Reuşise să înregistreze pe bandă magnetică o bună parte din lecţii, dialoguri schimbate între membrii bandei. Filmase şi fotografiase cu camera ascunsă clădirea, încăperile, instalaţiile destinate instruirii, precum şi pe toţi cei ce se aflau în falsa clinică de pe malul lacului, inclusiv pe marele patron, „bossul”.

Recoltase un material vizual şi auditiv de o inestimabilă valoare demascatoare. Predate organelor de securitate la Bucureşti, benzile şi filmele aveau să le fie de mare folos autorităţilor în descoperirea şi pedepsirea lui Dumitrache Arnăutu, a complicilor acestuia.

În faţa valizei cu dublă compartimentare Tudor îşi admira opera. Introdusese filmele expuse şi benzile înregistrate în cutiile originale, lipind cu grijă etichetele care atestau că materialul este nefolosit.

„Şi acum între noi doi, domnule Dumitrache Arnăutu şi restul...” murmură cu un surâs crud Radu Tudor.

17. Concluzii la Bucureşti

Maiorul Toma privi cerul senin şi înalt al splendidei zile a echinocţiului şi-i făcu semn şoferului să rămână pe loc. Era mult prea frumos acel sfârşit de septembrie pentru a nu profita de soarele încă generos care-i mângâia obrajii cu neasemuita lumină aurie a toamnei. De altfel, distanţa care-l separa de locul de muncă al Helgăi Roth nu era prea mare şi o scurtă plimbare matinală pe jos n-avea de ce să-i strice.

Păstra proaspătă în amintire prima întâlnire cu fosta secretară a pavilionului românesc la târgul de la

München. Nu s-ar spune că n-a fost şocat de relatarea acesteia, de întâmplările greu de crezut care-l situau pe prietenul său pe un teren nu numai primejdios ci şi reprobabil. Trecuseră atâtea zile şi tot nu putea să-şi explice cum a fost posibil ca un om întreg la minte, cu o îndelungată experienţă de viaţă, să cadă ca un neghiob victima unor intrigi ţesute, la urma urmelor, cu o aţă destul de albă.

Era nu numai îngrijorat dar şi mânios şi-i pregătea lui Radu Tudor o revedere usturătoare. Relatarea Helgăi îi dovedise că nu se înşelase atunci când, după lectura reportajului transmis de la München şi convorbirea telefonică purtată cu colegul de redacţie al lui Tudor, aşternuse pe hârtie schema coincidenţelor ce rezultau din faptele, atitudinea, starea de spirit a ziaristului şi activitatea subversivă a lui Dumitrache Arnăutu.

Când pătrunse în biroul Helgăi Roth, maiorului nu-i scăpă expresia încordată a frumoasei funcţionare.

— Iertaţi-mă că v-am pus pe drumuri, se scuză ea, dar a intervenit din nou ceva... Aseară, pe la unsprezece, am primit un telefon; aceeaşi voce ca şi înainte. Mi-a dictat două texte. Unul clar, celălalt compus din cifre. Helga îi întinse ofiţerului două foi acoperite cu scrisul ei mărunt şi ordonat. Primul l-am tradus în limba engleză şi i l-am citit unui inginer... Stan Ionescu de la „Comexport”. Azi de dimineaţă,

înainte de a pleca la muncă.

Comunicarea către inginer fusese alcătuită ca din partea unui reprezentant al firmei „Chemie United". Era o vorbire politicoasă care-l asigura pe inginer de înalta consideraţie a conducerii concernului şi-l consilia să analizeze cu imparţialitate toate ofertele. Pentru a-l ajuta, îşi permiteau să-i pună la dispoziţie un dosar documentar pe care îl va găsi în portbagajul autoturismului.

De asemenea, corespondentul anonim îl ruga să accepte, fără nicio pretenţie, „micile atenţii" pe care „casa" i le oferea, semn al preţuirii.

A doua filă cuprindea lungi şiruri de coloane cifrate care foloseau de data aceasta drept cod nu un ziar ci o revistă, dovadă valoarea frecvent ridicată a primului termen.

— Ce v-a cerut să faceţi cu textul cifrat?

— Să-l dactilografiez... dar nu la o singură maşină, ci folosind mai multe...

— Avem de-a face cu profesionişti... în felul acesta e aproape imposibil să se stabilească proveniența dactilografierii. Şi când urmează să ascundeţi acest mesaj sub covorul de cauciuc al unui taxi?

Helga fu surprinsă.

— De unde ştiţi asta?

Maiorul zâmbi:

— Sunt sătul până peste cap de trucurile lor...

— În plus mi-a cerut ceva ridicol... Să-mi schimb înfăţişarea... Azi urmează să ridic dintr-o căsuţă pentru depozitat bagajele din Gara de Nord o valiză ce conţine tot ce trebuie pentru a deveni de nerecunoscut în timpul cursei cu taxiul... perucă neagră, ochelari cu rame groase, un impermeabil colorat...

— Când urmează să aibă loc operaţia din taxi?

— Poimâine... duminică... La şapte treizeci trebuie să iau un taxi din staţia hotelului „Intercontinental", să reţin numărul de înmatriculare al vehiculului şi să ascund plicul. La orele zece am primit ordinul să telefonez la securitate...

— Interesant... Ca să povestiţi ce?

— Am fost minuţios instruită asupra modului cum trebuie să joc scena la telefon. Să am o voce speriată, să par mistuită de remuşcări... Să pretind că abia am coborât din taxiul cu numărul cutare şi că regret că nu pot veni personal... Voi juca rolul unei femei şantajate prin telefon de un necunoscut. Să spun că tot prin telefon am primit mesajul şi instrucţiunile şi că am dactilografiat cifrele la maşina mea personală. Că necunoscutul mă ameninţă şi că n-am avut altă alternativă decât să-l ascult. Cu toate acestea însă, deşi sunt supravegheată, conştiinţa mea cetăţenească îmi dictează să dezvălui autorităţilor maşinaţiile

necunoscutului de la telefon. Să-mi justific anonimatul prin natura extrem de delicată a şantajului... mă înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Cum a reacţionat inginerul Stan Ionescu la cele spuse de dumneavoastră la telefon?

— Părea năucit... bolborosea cuvinte greu de priceput. Mi-a închis telefonul fără niciun comentariu.

Abia ieşit pe poarta instituţiei, Toma se trezi în faţa unui autoturism în care locotenentul amator de probleme enigmistice rezolva cu vizibilă satisfacţie careul de pe coperta noului număr al revistei „Rebus". Atent la cei ce intrau sau ieşeau din clădire, tânărul ofiţer deschise uşa şi împături revista, aşezând-o pe banchetă.

— Tovarăşul colonel Amza mi-a ordonat să vă duc urgent la „Comexport". Se pare că s-a petrecut ceva deosebit...

— Veştile bune, dragul meu, circulă ca banii...

Pe biroul directorului „Comexport"-ului se aflau un casetofon şi un radio-receptor tranzistorizat, ambele aparţinând unei mărci de renume, băuturi străine scumpe, ţigări americane, un set complet de piese auto purtând însemnele unei cunoscute firme occidentale, cosmetice de lux, o sumedenie de alte mărunţişuri costisitoare.

Lângă director se afla secretarul Comitetului de

partid iar ceva mai departe de aceştia, înnegurat la faţă, rozându-şi nervos unghiile, inginerul Stan Ionescu privea cu ochi răi „cadourile”. Toma parcurse cu privirile obiectele care provocaseră o adevărată revoluţie la nivelul conducerii întreprinderii şi ochii i se opriră asupra pieselor auto. Fluieră admirativ.

— Nu s-ar spune că aveţi un automobil comod, tovarăşe Stan. Modelul acesta e cam rar pe la noi. Greşesc cumva dacă presupun că maşina dumneavoastră are nevoie de reparaţii generale şi aveţi dificultăţi în procurarea pieselor?

— Dar vă asigur că eu...

— Nu trebuie să vă scuzaţi... Indivizii cu care avem de-a face sunt bine informaţi... Şi nu-i vina dumneavoastră...

Directorul privi întunecat spre ofiţer:

— Suntem pur şi simplu consternaţi, începu conducătorul instituţiei. La indignarea noastră legitimă se adaugă totuşi nedumerirea. O firmă atât de prestigioasă ca „Chemie United” să se preteze la asemenea josnicii! Şi unde mai puneţi că era cât pe ce să o preferăm!

— Trebuie să înţeleg că întâmplarea e de natură să vă determine la o altă decizie?

— Oricum, va trebui să medităm. Ceea ce face cazul de nerezolvat este faptul că urmează s-o luăm de la

zero... Niciuna din celelalte oferte nu ne satisface exigenţele. Acum e nevoie să prospectăm din nou piaţa mondială. Operaţia ne va lua timp şi dotarea cu echipament nu poate suferi întârziere. Va fi o lovitură serioasă dată planificării. Noul obiectiv nu va putea intra în producţie la termenul stabilit.

Toma luă dosarul aşezat peste obiectele acelea de bazar şi-l răsfoi atent. Nu-i fu greu să constate că filele ofereau o excelentă documentare asupra viciilor ascunse sau nu de utilajele oferite de firmele rivale lui „Chemie United". Erau reproduse statistici oficiale, tăieturi din presa internaţională, procese verbale stabilite de instituţii de stat, indicatori tehnologici şi date de producţie, multe din ele având un strict caracter de secret economic.

Utilajele licitate de compania reprezentată de Dumitrache Arnăutu aveau cea mai proastă cotare în documentaţia propusă consultării inginerului de la „Comexport". Prezentau un grad înalt de poluare a mediului ambiant, nu valorificau satisfăcător materia primă, fiind neputincioase a fracţiona prin cataliză toţi compuşii susceptibili a fi sintetizaţi într-o gamă largă de subproduşi. În schimb, capitolul „Chemie United" era o adevărată apologie adusă concernului. Erau anexate scheme, formule, aprecieri ale unor înalte personalităţi mondiale ale chimiei şi fizicii.

— Nu pot să înţeleg – continuă directorul – ce nevoie avea „Chemie United” să recurgă la o asemenea operaţie de denigrare a firmelor rivale, când e ştiut pe plan internaţional că produsele lor sunt conforme cu cele mai noi rezultate ale revoluţiei tehnico-ştiinţifice...

— Nu v-aţi gândit nicio clipă la o manevră? întrebă surâzător Toma. Ştiţi, în limbajul nostru o numim „operaţiune de intoxicare”.

— Credeţi că darurile astea scârboase ar putea proveni din altă sursă decât „Chemie United”? întrebă inginerul Stan Ionescu care părea să înţeleagă, în fine, substratul întâmplării.

— Sunt convins, continuă cu voce fermă ofiţerul care ştia el ce ştia. Adversarii lui „Chemie United” s-au bizuit tocmai pe cinstea dumneavoastră... pe adevărul că un funcţionar activând într-o unitate a comerţului exterior românesc nu poate fi cumpărat, ci va aduce la cunoştinţă şefilor săi tentativa de corupţie. Ceea ce, după cum se vede, aţi şi făcut.

— Imaginaţi-vă, tovarăşe maior, surpriza şi sila care m-au cuprins când mi s-a telefonat de dimineaţă... Fără să am motive, mă simţeam vinovat. Referatul meu fusese deja înaintat conducerii şi dădeam câştig de cauză lui „Chemie United”.

Inginerul luă de pe masă o foaie dactilografiată în limba engleză şi i-o întinse:

— Mi se cere să reflectez trei zile şi când voi fi chemat la telefon să indic ţara şi localitatea unde doresc să se înscrie pe numele meu un depozit bancar de cinci mii dolari... Bineînţeles în cazul în care „Chemie United" va câştiga licitaţia...

— Tovarăşe director, i se adresă maiorul conducătorului instituţiei. Nu vă destăinuiesc un secret mărturisindu-vă că întâmplarea de azi nu m-a surprins... Ne aşteptam la o astfel de tentativă. Cei care au pus-o la cale erau convinşi că oricum „Chemie United" va fi preferată. Prestigiul produselor sale pleda categoric în favoarea unei asemenea decizii... Documentaţia pe care v-au pus-o la dispoziţie nu mai putea schimba nimic în privinţa celorlalţi ofertanţi, dar toată combinaţia îi discredita din punct de vedere moral pe cei de la „Chemie United"...

— De un oarecare folos ne-a fost, totuşi... Pe locul doi veneau în intenţiile noastre utilajele propuse de domnul Dumitrache Arnăutu... Dosarul prezintă însă laturi defavorabile pe care noi nu le cunoşteam... De pildă gradul de poluare şi neputinţa de a fracţiona în întregime materia primă...

— Autorii diversiunii au sperat că veţi muşca din momeală şi veţi reîncepe prospectarea pieţii. În mod indirect, operaţiunea s-ar solda cu un sabotaj la adresa economiei noastre. Cum aţi remarcat, excluderea lui

„Chemie United” duce la întârzierea la darea în folosinţă a capacităţilor de producţie proiectate. Vă repet... Nu luaţi în seamă această provocare. Continuaţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se întoarse către inginer: Mă interesează un amănunt. Cum au ajuns minunile astea în biroul conducerii? În afară de persoanele de faţă mai ştie cineva de existenţa lor?

— Eu le-am adus, răspunse Stan Ionescu. Mi-am dat seama că nu trebuie să mă afişez cu ele, aşa că am băgat autoturismul în garajul instituţiei, parcându-l într-un colţ întunecos. Prefăcându-mă a remedia o defecţiune, mi-am făcut de lucru la portbagaj şi le-am cărat în câteva drumuri, folosind o sacoşă...

— Atunci e bine... Vă rog să le duceţi înapoi cu aceeaşi discreţie... Şi vă mai recomand ca odată ajuns acasă să le scoateţi din maşină cât mai vizibil... Nu-i exclus ca cineva să pândească momentul, ba chiar să facă fotografii...

— Adică... să-i las să creadă că le-am primit?

— Exact... Duşmanii noştri nu s-au gândit la asta. Au contat pe poziţia dumneavoastră cetăţenească. Noi însă îi vom face să creadă altceva.

— Bine, dar vor gândi că sunt un funcţionar necinstit!

— Liniştiţi-vă... La ei noţiunea de cinste e foarte relativă. Pentru reuşita demascării celor ce stau în spatele acestor maşinaţiuni avem nevoie de

colaborarea dumneavoastră. Sunteţi de acord să ne ajutaţi?

— Mai e vorbă? Sunt gata la orice, numai să-i văd pedepsiţi pe ticăloşii aceştia...

— Nu e exclus ca mai devreme sau mai târziu să primiţi semne de viaţă de la ei. Arătaţi-vă dispus să colaboraţi... M-am gândit la un plan de acţiune...

*

În faţa colonelului Amza şedeau surâzători maiorul Toma Grigoruţ şi tânărul său colaborator amator de probleme rebusiste. Colonelul privea visător primele pagini ale dosarului 1081, ale cărui file abia mai începeau între coperţile de carton.

— Dacă ţinem seama că ai plecat la drum având ca repere numai o sinucidere şi un deces prin atac de cord într-o grădină publică, s-ar părea că rezultatele anchetei sunt promiţătoare.

În loc de răspuns, Toma scoase din buzunar o foaie de hârtie boţită. O aşează, pe masa de lucru, netezind-o cu palmele.

— Asta ce mai e? Colonelul privea mirat liniile ce închipuiau un careu de cuvinte încrucişate în interiorul căruia erau aşternute litere pe orizontal şi pe vertical.

— Pentru că nu pot să umblu cu întreg dosarul după mine i-am făcut un rezumat... M-a inspirat pasiunea enigmistică a tânărului meu ajutor, abonat fidel al

revistei „*Rebus*” şi evidenţiat în fiecare lună la „Poşta redacţiei”.

Obişnuit cu originalităţile colaboratorului său, colonelul zâmbi îngăduitor:

— Iar vreo trăsnaie de-a dumitale...

— Deşi unele din cele pe care le voi spune acum le cunoaşteţi, vă rog să-mi permiteţi, tovarăşe colonel, să recapitulez datele acestei acţiuni pentru a putea lua decizia cea mai nimerită. Azi pot să afirm cu certitudine că reţeaua în cauză activează relativ de puţină vreme. Metoda de lucru favorită: şantajul. Scopul: asigurarea priorităţii firmelor reprezentate de Dumitrache Arnăutu în operaţiunile de import. Două victime ale şantajului au încetat din viaţă. A treia ni s-a. Spovedit şi ne-a ajutat să demascăm cuplul Borşa. A patra se află în clipa de faţă peste hotare şi încearcă, se pare cu destul succes, să-i păcălească pe spioni şi să ajungă teafăr acasă. A cincea, frumoasa blondă de care reporterul nostru s-a îndrăgostit – trebuia să i se întâmple odată şi odată asta – e aici şi ne aflăm în plină colaborare. În careul meu l-am trecut la orizontal, „capitolul victime”, şi pe inginerul căruia i-a venit la început de toamnă Moş Gerilă şi i-a umplut portbagajul automobilului cu cadouri. Aceste victime le-am numit „pozitive” pentru că au refuzat să trădeze. M-am întrebat de multe ori din cine e formată banda asta şi

am ajuns la concluzia că au un nucleu compus din oameni de acţiune, tipi duri, care se ocupă cu operaţiunile de şantaj, colectarea şi transmiterea informaţiilor. În jurul acestui nucleu de bază se află „victimele negative", cei care s-au lăsat antrenaţi în trădare din laşitate şi apoi din lăcomie. Urmărind repartiţia câştigurilor în agenţia. „Loto-Pronosport" girată de bătrânul care pare să conducă operaţiunea de intoxicare, am selecţionat doi indivizi. Făcând o anchetă în jurul lor şi în anturajul bătrânului remizer, am constatat că toate câştigurile obţinute de cei doi provin din lozuri norocoase cumpărate cu suprapreţ. Unul din ei este depanator de radio şi televizoare iar celălalt avocat, în prezent pensionat medical temporar. Avem probe că cei doi fac parte din nucleul reţelei. Avocatul a filat-o pe Helga Roth în primele zile de la înapoierea ei în ţară, iar electronistul a instalat la domiciliul lui Radu Tudor un emiţător radio, de acelaşi tip cu cel descoperit de mine în garsoniera fetei. Presupun că astfel de tipi activează şi în provincie. N-am putut identifica pe nimeni aparţinând „victimelor negative" pentru bunul motiv că organizaţia şi-a încetat activitatea după eşecul cuplului Borşa în faţa lui Lebădaru şi mai ales după ce, conform planului nostru, Dumitrache Arnăutu şi-a dat seama că cei doi spioni sunt deconspiraţi, înţelegând că

presupusa verişoară a inginerului este o lucrătoare a securităţii. În acest timp doar ramura bucureşteană a acţionat, în operaţiunea de semănare a pistelor false. Şi acum, episodul „Chemie United" pe care l-aş numi meciul „Dumitrache Arnăutu contra Dumitrache Arnăutu". Punând în sarcina organizaţiei care a dirijat cuplul Borşa patronajul lui „Chemie United", spionii vizau departe. În primul rând să probeze nevinovăţia lui Dumitrache Arnăutu. Am decodificat textul pe care Helga Roth îl va depune poimâine într-un taxi, conform planului solicitat de misteriosul său corespondent pe care însă noi îl cunoaştem: bătrânul remizer. Este o aşa-zisă scrisoare de adio a rezidentului „R001" către ajutorul „R002". Se anunţă dizolvarea reţelei care şi-a îndeplinit ultima misiune: obţinerea licitaţiei de către „Chemie United". Acest frumos basm destinat nouă vrea să ne convingă că banda a avut ţeluri limitate la câteva contracte oneroase şi basta. În acelaşi timp discreditează concernul cu cele mai mari şanse, lăsând loc liber unor viitoare negocieri în care sub altă firmă, organizaţia lui Arnăutu Dumitrache ar putea să prezinte „la même Janette, autrement coiffé..."[64]

Locul unde spionii se cred geniali este spulberarea

---

[64] Cunoscută zicală franceză : „Aceeaşi Janette, altfel coafată..."

şansei oferită lui Dumitrache Arnăutu printr-un lux de documentaţie care atestă uzura morală şi lipsa de randament a utilajelor propuse de acesta, şi asta după o costisitoare demonstraţie la Bucureşti cu o staţie pilot adusă special. Cine ar putea bănui că chiar ofertantul îşi dă cu firma în cap?... Deci încă un alibi pentru conducătorul reţelei.

Trag o singură concluzie: organizaţia pregăteşte ceva cu totul deosebit. O acţiune care, cred ei, nu poate fi prevăzută de nimeni. Sunt convins că reţelei puse în retragere în ultimele două luni organizaţia îi va da un nou rezident, odată cu noi misiuni. Asta însă nu se va întâmpla decât o dată cu revenirea în ţară a lui Dumitrache Arnăutu. El va preda noului venit reţeaua, el va fi aşadar formula magică ce va topi îngheţul reţelei. Cât timp spionii nu acţionează, nu-i putem demasca.

— Deci, dumneata recomanzi răbdare...

— Da. Pentru că aşteptarea nu prezintă niciun pericol de vreme ce spionii nu întreprind nimic care să pună în primejdie secretul de stat.

— Bine, maiorule... Sunt de acord să le mai acordăm o perioadă de răgaz. Să nu-i laşi însă să comită acţiuni dăunătoare. N-au decât să se joace ca până acum cu noi de-a şoarecele cu pisica, cu explozii în bucătării şi bileţele cifrate „uitate” în taxiuri. Nu mi-ai spus opinia

despre prietenul dumitale care se crede erou de cinema...

— Îmi umblă mie prin cap o idee, dar mi-e teamă că e prea exagerată...

— Dacă e aceeaşi care mă frământă şi pe mine, s-ar putea să avem o surpriză de proporţii... Noi ca noi, dar mai ales ştii dumneata cine...

18. Anchetă la Veneţia

Radu Tudor trăia în ziua aceea sub zodia primelor manifestări ale unei toamne mult prea timpurii la Veneţia. Ploua des şi mărunt dintr-un cer de plumb. Ca să se adăpostească de ploaie, se afundă pe străduţele cuprinse între apele lui Rio San Salvador, cu clădiri având aspect medieval, ale căror balcoane aproape că se unesc, formând o adevărată boltă deasupra capetelor pietonilor. Şi aici, ca şi în alte părţi mai puţin turistice ale oraşului lagunar, Veneţia îşi trăda vârsta. Tudor trecea pe lângă canale înguste, gâtuite de clădiri sumbre, cu pereţii cojiţi, cu zidurile mâncate de apele neiertătoare.

Trecuseră mai bine de două ore de când rătăcea fără o ţintă precisă pe străduţele Veneţiei, încercând să-şi alcătuiască un plan de bătaie pentru acţiunea ce-şi propusese s-o îndeplinească în drum spre casă:

limpezirea împrejurărilor în care fusese asasinată bătrâna din Detroit.

Tudor hotărâse, odată plecat de la „sanatoriu", să distrugă la Veneţia orice urmă ar fi putut conduce poliţia italiană la persoana sa şi să adune totodată probe împotriva lui Lucas, a îngerului său păzitor, gorila Joe, într-un cuvânt, împotriva bandei de spionaj. Avusese prevederea ca în perioada petrecută între zidurile şcolii de instruire a agenţilor să-şi pregătească acţiunea. Printre bogatul material demascator pe care îl purta în compartimentul secret al „valizei minune", se aflau mai multe fotografii ale Lyndei – cea al cărei obraz îi amintea atât de bine de portretul bătrânei doamne Smith – precum şi instantanee ale celor care au pregătit şi executat crima: Lucas şi Joe. Având drept ghid fotografia din „Diario di Venezia" a misterioasei doamne Smith, Tudor îşi exersase talentul la desen pe câteva din copiile fotografice ale Lyndei. Suprapuse o pieptănătură sobră, cu păr cărunt, tunsorii moderne, băieţeşti, a blondei Lynda, iar obrazului ei frumos şi prelung îi adăugă riduri; pe fiecare fotografie obţinu acelaşi lucru: portretul doamnei Smith. Una din probe era făcută. Odată dovedită complicitatea blondei Lynda la crimă, culpabilitatea bandei şi deci a oamenilor săi de mână forte era confirmată fără putinţă de tăgadă. Al doilea argument avea să-l constituie

verificarea la hotelul „Bristol” a ipotezei sale că cei doi agresori au locuit sub acelaşi acoperiş cu victima şi cu complicele lor, Lynda.

În holul hotelului Bristol se aflau o mulţime de locatari, pe care ploaia îi speriase. Cei mai mulţi şedeau tăcuţi pe scaunele sau fotoliile din jurul măsuţelor joase.

Tudor se aşează şi el la o masă şi ceru chelnerului să-i aducă un Martini roso. În timp ce sorbea licoarea, îl studia pe bătrânul de la recepţie. Pândi un moment când acesta era mai liber şi se îndreptă spre tejgheaua lăcuită. Avea pregătită o fotografie a celor doi. Pentru a nu trezi cine ştie ce bănuieli, Tudor alesese un instantaneu surprins în faţa „sanatoriului” în care cei doi asasini păreau doi rentieri cumsecade aflaţi în vacanţă.

— Bună ziua, spuse Tudor care într-o mână ţinea fotografia şi în cealaltă paharul cu Martini. Minunată licoare, nu sunteţi de părere?

Bătrânul, abordat atât de direct, căpătă convingerea că în faţa sa se află o cunoştinţă, probabil un vechi client şi, pentru a nu se face de ruşine, răspunse amical dar cu oarecare regret:

— Ei, tinere, ferice de cei ce-şi pot permite să se adape din izvorul tămăduitor ale sfântului Martin.

Tudor înţelese aluzia şi-i făcu semn garsonului să se

apropie:

— Te rog, un Martini dublu pentru domnul...

— Un „Martini bianco", dacă nu vă supăraţi... Şi fără gheaţă.

Băuturile reci îmi fac rău... De, bătrâneţea...

Tudor se împrieteni repede cu bătrânul care, singur în faţa panoului cu chei, se cam plictisea.

— Poate abuzez de amabilitatea dumneavoastră, dar v-aş fi recunoscător dacă mă ajutaţi să dau de urma a doi prieteni...

— Au fost găzduiţi la noi?

— Da... sau cel puţin aşa cred... în ziua de douăzeci şi nouă august... Domnii Lucas René şi Joe Salinas... De altfel am şi o fotografie... Am făcut-o în vacanţa trecută, în Elveţia...

Bătrânul caută mai întâi în registru.

— Da... Au ocupat fiecare câte o cameră la etajul trei. În treizeci au părăsit hotelul. Îmi permiteţi să consult fotografia?

Tudor i-o dădu, bucuros că totul decursese atât de firesc.

— Cum să nu, îi recunosc pe aceşti doi domni... Mai ales pe acesta... domnul Lucas... Ştiţi, nu-i plăcut s-o repet, dar poate aţi auzit. În hotelul nostru s-a înfăptuit o crimă... în noaptea de douăzeci şi nouă. Ce mai tevatură a fost! Ne-a anchetat pe toţi comisarul acela

care umblă după publicitate... Toată lumea îl ştie la Veneţia... Santalucci... Mi-l amintesc pentru că domnul Lucas a fost cel care i-a relatat comisarului unul din cele mai importante aspecte ale afacerii: înfăţişarea asasinului, pe care l-a văzut ieşind din camera victimei după miezul nopţii... Domnul Lucas a rugat poliţia să nu-i dezvăluie numele. O persoană deosebit de distinsă şi modestă... Parcă-l aud spunându-i comisarului: „Detest publicitatea... Vreau să ajut ancheta, dar te rog să nu-mi apară numele în ziare... În fond, nu-mi fac decât datoria ajutând organele de anchetă.

Da, da... un om de treabă prietenul dumneavoastră. Şi bătrânul privi cu regret cele câteva picături de Martini rămase pe fundul paharului.

— Garson, te rog... mai adu un „Martini bianco" pentru domnul.

*

Tudor trăsese tot la hotelul „Terminus", în imediata vecinătate a gării. Şi acest fapt făcea parte din pianul său. Lungit pe canapeaua îngustă de lângă fereastră, examina atent pereţii încăperii. Încă din momentul când la Paris Dumitrache Arnăutu l-a avertizat că dovezi acuzatoare la adresa sa continuă să rămână bine ascunse la Veneţia, Tudor s-a gândit la camera de la hotelul „Terminus". Era convins că agresorii au profitat de somnul său provocat, pentru a ascunde acolo

mănuşile de cauciuc ce purtau pe dinăuntru amprentele sale şi cuţitul cu care fusese săvârşită crima. Acest raţionament se baza pe faptul că pentru a fi convingătoare, corpurile delicte ale asasinatului trebuiau să fie legate de o urmă oficială lăsată de propria sa persoană. Or cea mai detectabilă prezenţă a sa în Veneţia era camera de hotel în care locuise două zile. Ascunzătoarea ar fi trebuit să îndeplinească în mod obligatoriu condiţia de a nu fi la îndemâna celor cazaţi în cameră şi nici a femeii însărcinate cu curăţenia. După ce analiză colţ cu colţ pereţii, constată că două puteau fi locurile alese de asasini pentru a ascunde mănuşile şi arma crimei. Primul, orificiul din perete prin care se curăţă fumul scos de instalaţia de încălzire; al doilea, lăcaşul care adăposteşte doza electrică. Se apucă de lucru. Mai întâi deschise orificiul gurii de fum, cu toate că se îndoia ca Lucas şi Joe să fi ales un astfel de loc pe care coşarii îl controlează cel puţin odată pe an. După cum bănuise, cavitatea largă din perete ascunsă de o uşiţă de tablă văruită nu conţinea decât fragmente de zgură şi multă funingine. După această primă explorare trebui să se spele. Apoi, căţărat pe un scaun aşezat pe masă, deschise cu grijă capacul dozei electrice de deasupra noptierei. Şi aici i se înfăţişa o cavitate suficient de largă, dar obiectele căutate nu se aflau nici acolo. Se aşează din nou pe

canapea. Nu renunţă la raţionamentul său: corpul delict trebuia să se afle undeva la îndemână, în aşa fel încât după ce spionii s-ar fi convins că Tudor s-a lăsat angrenat în activitatea subversivă, ele să poată fi înlăturate.

Târziu de tot, înţelese că mai exista o posibilitate. Şi dintre toate, cea mai plauzibilă! Ieşi pe culoar, în căutarea femeii de serviciu. O găsi în oficiu, călcând.

— A, dumneavoastră sunteţi? Domnul din România... aţi văzut că-mi reamintesc? spuse femeia.

— Doamnă, aş vrea să profit de amabilitatea dumneavoastră... Mi-aţi spus la prima mea vizită în hotel că m-aţi auzit vorbind în somn... Vă amintiţi ce oră era?

— Desigur, e foarte simplu... Trec pe culoar în fiecare noapte în jurul orei unu...

Tudor află astfel că avea un alibi inatacabil: la ora când asasinul părăsea camera bătrânei travestit în fulgarin bleu şi cu perucă, el se afla în pat.

— Doamnă, fiţi amabilă... ştiu că am închiriat în noaptea aceea unul din micile cofrete din spatele recepţiei, dar nu ştiu nici ce număr mi s-a dat şi nici ce am făcut cu cheia... Vreţi să aflaţi dumneavoastră? Cine ştie ce-ar putea să-şi închipuie recepţionerul... De pildă, că am fost beat... Dar ştiţi foarte bine că nu-i adevărat. Mi-a fost tare rău...

Femeia scoase fierul de călcat din priză şi coborî la recepţie. Se întoarse după câteva minute, triumfătoare, cu o cheiţă de un model foarte complicat în mână.

— Nimic mai simplu, după cum vedeţi. Aveţi cofretul numărul optzeci şi şase... De altfel nu-i de mirare că nu vă amintiţi. Cel care a închiriat cofretul în numele dumneavoastră a predat cheia administraţiei, după ce a depus acolo un pachet. Cofretul vă aparţine timp de doi ani...

A doua zi, după ce Tudor ceru să i se facă nota, se îndreptă tacticos spre sala cofretelor şi calm, deschise uşiţă cu numărul 86. Înăuntru se afla, aşa cum bănuise, un pachet de dimensiuni reduse, lipit cu bandă adezivă. Luă pachetul cu sine, cântărindu-l în mână. În clipa aceea urzeala ţesută împotriva sa de banda lui Dumitrache Arnăutu era spulberată. De-acum putea, în fine, acţiona împotriva spionilor pe faţă, legal. Introduse pachetul în geanta de voiaj şi surâzător întinse mica cheie providenţială portarului.

19. Misiune pentru agentul R001

Trecuseră trei săptămâni de la înapoierea în ţară a lui Radu Tudor. Trei săptămâni pe care nu le va putea uita uşor. Nu se aşteptase la felicitări şi fanfare festive, dar atmosfera în care se desfăşurase întâlnirea cu prietenul

său, maiorul, fusese neaşteptat de oficială şi rece.

— Regret că trebuie să ţi-o reamintesc, dar nici nu părăsiseşi teritoriul ţării când ai comis primul act condamnabil, acceptând să transporţi filme fotografice... şi încă aparţinând unui cetăţean străin... De ce crezi tu că se fac legi în ţara asta? Ca să le interpretezi după fantezia ta? O fi bună fantezia asta când îţi scrii cărţile, dar nu când ai de-a face cu indivizi de teapa lui Dumitrache Arnăutu...

— Dar înţelege-mă, încă din clipa în care am primit blestematele acelea de rolfilme îmi propusesem să le developez la Viena... în cazul în care imaginile ar fi reprezentat altceva decât mi s-a spus, m-aş fi întors acasă cu primul tren şi aş fi anunţat autorităţile în drept... încercase Tudor să-l îmbuneze.

— Cum de ţi-ai permis să decizi în asemenea situaţii? Crezi că bunele tale intenţii îţi dau dreptul de a te substitui organelor de anchetă?

— Voiam să vă ajut... Credeam că-i de datoria mea...

— Nu de asemenea ajutor avem nevoie... Nu-ţi dai seama că ţi-ai riscat viaţa? Că puteai să nu te mai întorci din faimosul tău voiaj? Şi cu ce preţ?

— Demascarea lui Dumitrache Arnăutu...

— Dar ce, tu crezi că noi dormeam în timpul ăsta?

— Şi acum, ce-aveţi de gând să-mi faceţi? Să mă pedepsiţi pentru că odată, o singură dată în viaţa mea,

am greşit crezând sincer că fac un lucru eroic şi genial?

— De pedepsit n-o să te pedepsească nimeni altcineva decât simţul tău autocritic, în care cred... Acum, că ne-ai pus în faţa unui fapt împlinit, ce mai putem face decât să aşteptăm reacţia bandei şi să te apărăm? Şi mă rog, dacă asta te poate mângâia, să-ţi spun o apreciere personală asupra peripeţiilor tale... Incontestabil, făcând abstracţie de condamnabila uşurinţă cu care ai primit rolfilmele în tren, comportarea ta faţă de capcanele întinse a fost înţeleaptă şi curajoasă... Aş vrea să te felicit, dar n-am acest drept... Cine te-oi fi crezând? Vreun super-erou de serial?

— Dumitrache Arnăutu e mai amabil decât tine... El pretinde că sunt un James Bond în devenire...

— Şi asta te flatează, nu-i aşa?

Cu toate că Tudor realiza gravitatea gestului său nesăbuit, tot i se mai întâmpla uneori să trăiască momente de satisfacţie pentru faptul că timp de atâtea zile, departe de ţară, reuşise singur, neajutat de nimeni, să ţină piept organizaţiei căreia îi aparţinea Dumitrache Arnăutu. Dacă ar fi ştiut că în ciuda severităţii oficiale cu care-l trataseră lucrătorii de securitate, aceştia nutreau faţă de el o caldă simpatie şi sinceră admiraţie, Tudor ar fi fost cum nu se poate mai fericit. Din păcate, lucrătorii securităţii nu-şi puteau dezvălui aceste

sentimente pentru că efectul ar fi fost total nepedagogic, adăpând în continuare firea aventuroasă a reporterului. Încă ros de gândurile contradictorii produse de această experienţă temerară, Tudor se afla în biroul de la redacţie, abia întors la Bucureşti după o scurtă călătorie la Sibiu, prilej cu care o vizitase pe frumoasa Helga Roth, aflată în concediu la părinţi. De la gară se dusese direct la redacţie, căci nicăieri ideile nu-i veneau mai la îndemână şi condeiul nu-i era mai sprinten ca la masa de lucru din biroul redacţional.

Se obişnuise acolo, lângă fereastra largă care-i oferea panorama animată a Pieţii Scânteii şi a Şoselei Kiselef, împrejmuită de tulpinele sănătoase şi coroanele bogate ale stejarilor. Scria repede. Aproape terminase reportajul, când curiera redacţiei îi. Aduse un plic sosit pe numele său. Scoase hârtia din plic şi de emoţie era s-o scape din mână. Hârtia purta antetul unei firme de import-export cu sediul în localitatea unde se afla „sanatoriul". Reprezentantul la Bucureşti, a cărui semnătură era indescifrabilă, avea deosebita plăcere de a-l invita pe reporterul Radu Tudor la deschiderea unui ştand cu produse exportate de firmă. Evenimentul avea loc la orele 14. Tudor privi ceasul. Era 14 fără 20. Dacă renunţa la reportaj şi lua un taxi, putea ajunge ia timp. Fu cât pe ce să iasă din birou, când glasul înţelepciunii îi şopti că de data aceasta nu mai e de capul său prin

Europa, ci în propria ţară. Deci, trebuie să ceară sfatul şi sprijinul organelor de securitate. Telefonă, aşadar, prietenului său, maiorul.

— Bătrâne, am o veste mare...

— Felicitări. Înseamnă că te-ai logodit la Sibiu cu frumoasa Helga...

— Nu, asta încă nu s-a întâmplat. Evenimentul pe care vreau să ţi-l comunic n-o să-ţi facă, mă tem, plăcere. Prietenii mei de pe malul lacului mă invită la orele paisprezece la un ştand cu produse industriale. Ce să fac?

— Te vei duce, bineînţeles... Şi nu întârzia, aşa cum îţi este obiceiul. Cred că de data aceasta ai şansă. Presimt că aventura ta va lua sfârşit şi vei avea timp suficient de-acum înainte să gândeşti întotdeauna de trei ori înainte de a face ceva...

Tudor ajunse la timp la adresa indicată. Se învârti printre specialişti de toate vârstele, îi salută distrat pe cei câţiva confraţi care ca şi el se fâţâiau de colo colo sau făceau fotografii. O femeie în vârstă se apropie de el şi-i vorbi în germană:

— Sunteţi aşteptat în biroul de la etaj...

Aşadar, momentul aşteptat sosise. Oare ce surpriză îi mai rezerva Dumitrache Arnăutu?

În biroul încă sumar mobilat al noii agenţii comerciale, îl aştepta surâzător un bărbat a cărui vârstă

ar fi fost greu de presupus, dacă nu l-ar fi trădat părul albit.

— Domnule Tudor, numele meu este Adolf Dobrotă. Te rog să-mi scuzi accentul îngrozitor, dar trăiesc printre străini de când eram copil... De azi înainte vom colabora... Sunt om de afaceri, mă ocup de asta din tinereţe, şi va trebui ca în treburile mele să mă ajutaţi cu unele informaţii. Spre deosebire de domnul Dumitrache, eu nu sunt decât un tehnocrat. Agenţia mea este formal independentă de cea a lui Dumitrache Arnăutu, însă ambele acţionează coordonate de acesta. Firmele noastre contează pe talentul şi spiritul dumneavoastră de acţiune. Ne vom vedea foarte rar, numai în caz de necesitate, în interiorul reprezentanţei şi întotdeauna cu un motiv oficial. Sunt specialist în comerţ şi asta vreau să rămân. Recrutarea agenţilor, culegerea de informaţii şi transmiterea lor la centrală le veţi organiza şi conduce dumneavoastră. Vă mărturisesc că la aşa ceva eu nu mă pricep – făcu o pauză, apoi continuă cu o vădită admiraţie – de altfel, domnul Dumitrache mi-a spus că sunteţi pe cale să deveniţi un fel de James Bond. Pe scurt, marele patron vă încredinţează dumneavoastră conducerea reţelei din România. Veţi fi aici omul nostru numărul unu, – înmatriculat cu indicativul „R001”... Domnul Dumitrache va continua să supervizeze activitatea

agenturii, dar de la distanţă, fără să se mai amestece direct ca până acum. Doi dintre cei mai buni agenţi, cuplul Emilia şi Cornel Borşa, vor fi trecuţi pe linie moartă. Au comis imprudenţe şi s-au trădat. Domnul Dumitrache a avut grijă să le şteargă urmele, dar nu se ştie niciodată... Va trebui să cercetaţi încă o dată situaţia lor şi eventualele căi ce pot duce de la soţii Borşa la alţi agenţi. Şi acum, continuă Adolf Dobrotă înmânându-i un plic, poftiţi instrucţiunile şi codul...

Epilog

În sala Casei de Cultură a tineretului avea loc un eveniment curent în activitatea sa duminicală: o întâlnire între cititori şi un autor. Pe afişele cu activităţi lunare ale casei de cultură acţiunea purta următoarea denumire: „Literatura de aventuri – între adevăr şi ficţiune. Întâlnire cu publicistul Radu Tudor, autorul romanului „*Misiune specială pentru agentul R001* „. Autorul, ale cărui peripeţii reale sunt descrise în carte, va răspunde la întrebările cititorilor”.

Înconjurat de activiştii casei de cultură, Tudor semna ultimul autograf pe ziua aceea, pregătindu-se să urce pe scenă. Trecuseră câteva luni din clipa în care primise investitura pentru agentura din România a bandei internaţionale de spionaj. De atunci, evenimentele se

precipitaseră fulgerător. Predate organelor de securitate, documentele furnizate de reporter, alăturate datelor deja cunoscute de autorităţile de anchetă, au stat la baza unei rapide şi energice acţiuni a organelor Ministerului de Interne care au pus capăt activităţii reţelei.

Avându-i în dreapta pe directorul casei de cultură, Tudor privi lung asistenţa, îi făcu un semn Helgăi Roth care-l privea cu emoţie şi admiraţie dintr-un scaun de pe primul rând, şi începu:

— Stimaţi tovarăşi, povestea s-a petrecut astfel...

Considerăm că este inutil să continuăm. Cititorul ştie prea bine ce s-a întâmplat!

-= sfârşit =-

Lei 5,50

SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚ

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFIN

— Ce e hîrtia asta ? întrebă Tudor neliniștit.
— Un contract... Vă obligați să lucrați pentru organizația noastră cinci ani. La epuizarea termenului, cele două părți vor hotărî de comun acord dacă va fi prelungit sau nu...
— Trebuie neapărat ?
— Este o condiție obligatorie. Ce să-i faci, domnule Tudor ? E ca pactul cu diavolul...